Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecțiilor noastre, și ținând cont de condițiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilități cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POȘTĂ“:

– plata taxelor poștale,

– reducere de 10 % la achiziții de până la 10 cărți,

– reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărți pe titlu sau diverse titluri.

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
DAWSON, TERESA
Festivalul vinului / Teresa Dawson – Bucureşti: Alcris, 2001.
p.; cm.
Tit. orig. (eng): Except my love.
ISBN 973-8251-11-7
821.111- 31=135.1

Colecţia „ El şi Ea“

TERESA DAWSON

Festivalul vinului

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI.

ALCRIS

IMPORTANT

Următoarele titluri de carte se pot obține prin sistemul „CARTEA PRIN POȘTĂ“ – „SC. ALCRIS ‘94 DIFUZARE“ SRL; str. Teodosie Rudeanu, nr. 54, sect. 1, telefon 223.63.07 cu o reducere de 25% a prețului de vânzare. Taxele poștale vor fi suportate de editură.

Nr. crt.	Titlul cărții	Colecția	Nr.	Preț vechi	Preț de cumpărare
1.	Interludiu	El și Ea	267	9.000	6.750
2.	Un bărbat în uniformă	El și Ea	270	9.000	6.750
3.	Apel de urgență	El și Ea	271	9 000	6.750
4.	Furtuna	El și Ea	272	9.000	6.750
5.	Așteptarea	El și Ea	279	10.000	7.500
6.	Alături la necaz și la durere	El și Ea	291	10.800	8.100
7.	Camionul lui Mac	El și Ea	292	10.800	8.100
8.	Vreme furtunoasă	El și Ea	294	10.800	8.100
9.	În căutarea fericirii	El și Ea	295	12.000	9.000
10	.Dragostea nu e doar în basme	El și Ea	296	12.000	9.000
11.	Norocul începătorului	Romantic	266	9.000	6.750
12.	Vis de dragoste	Romantic	267	9.000	6.750
13.	Îți mai aduci aminte de mine?	Romantic	268	9.000	6.750
14.	Inaccesibila Anne	Romantic	269	9.000	6.750
15.	Seducție totală	Romantic	270	9.000	6.750
16.	Suveniruri	Romantic	271	9.000	6.750
17.	Comoara din Kavos	Romantic	272	9.000	6.750
18.	Dragoste după căsătorie	Roamntic	273	9.000	6.750
19.	Fericiți pentru totdeauna	Romantic	278	10.000	7.500
20.	Logodnă falsă	Romantic	292	10.800	8.100
21.	Când destinul se joacă	Romantic	293	10.800	8.100
22.	Cuibul dragostei	Romantic	299	12.000	9.000
23.	Castelul dragostei	Nostalgic	4	12.000	9.000
24.	Masca dragostei	Nostalgic	5	12.000	9.000
25.	Inimă victorioasă	Nostalgic	6	12.000	9.000
26.	Privește, ascultă și iubește	Nostalgic	7	12.000	9.000
27.	Niciodată să nu râzi de dragoste	Nostalgic	9	12.000	9.000
28.	Lecții de dragoste	Nostalgic	10	12.000	9.000
29.	Flăcările iubirii	Nostalgic	13	12.000	9.000
30.	Din nou în inima mea	Roz	67	9.000	6.750
31.	Maestrul mângâierilor	Roz	69	12.000	9.000
32.	Jocul dragostei	Roz	70	12.900	9.675
33.	Focul deșertului	De Aur	35	9.000	6.750
34.	O lume a tăcerii	De Aur	37	12.000	9.000

Capitolul 1

La ora aceea matinală când ceţurile pluteau la orizont deasupra oraşului San Francisco, Laura urca sprintenă colina care ducea la impunătorul bloc cunoscut sub numele de Lattimer Building, sediul uneia dintre cele mai mari companii multinaţionale din lume.

Bătu la uşa de sticlă. Paznicul veni să-i deschidă şi-şi duse două degete la caschetă.

– Ce mai faceţi, domnişoară Canaday? Aţi venit să faceţi toaleta holului nostru?

– Da, domnule Leonardi, este mai uşor când nu se află nimeni aici.

– Înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnişoară Canaday. În timpul săptămânii, s-ar crede că ne aflăm în holul unei gări... Dar în weekenduri, este la fel de calm şi de netulburat ca într-un cimitir.

Laura râse şi semnă în registrul de intrări.

– Poate că este bine. Dar nu-l văd pe domnul Lattimer luându-şi sarcina serviciului religios, dacă aş judeca după reputaţia pe care o are.

Domnul Leonardi începu să râdă pe sub mustață în timp ce Laura se îndrepta spre holul mare de marmură.

Plante enorme, verzi, se ridicau din toate colțurile acestei săli sobre, însuflețind-o. Era sâmbătă dimineața și domnea o liniște apăsătoare în această clădire pustie, construită din oțel și sticlă.

Laura înainta cu precauție, oprindu-se din loc în loc ca să verifice gradul de umiditate al pământului plantelor și pentru a ridica cele câteva frunze uscate.

Deodată, cu ochii strălucind de mânie, îngenunche lângă un vas de gresie albă care conținea un *Ficus Benjamina* mare, cu frunze ușor lăsate. Indignată, descoperi mucuri de țigări și ambalaje de gumă de mestecat sub ramuri. Suspină și-și vârî în vas mâna pe care trăsese o mănușă de bumbac alb, ca să-l elibereze de toate aceste resturi.

Încetul cu încetul, tandrețea luă locul mâniei.

– Bietul de tine, oamenii aceștia nu au nici o considerație pentru tine, te iau drept ladă de gunoi. Ei nu merită să aibă o plantă atât de frumoasă ca tine, zise ea începând să sfărâme pământul întărit.

Absorbită de munca ei, ea nu-l observase pe bărbatul înalt și musculos, venit dinspre serviciul de corespondență, care pătrunsese fără zgomot în hol. El se opri la câțiva pași distanță și începu s-o examineze în vreme ce ea își punea la loc șuvițele de păr mătăsos scăpate de sub panglica bleu cu care era strâns părul ei lung, castaniu. Scundă, zveltă, delicat alcătuită, avea un ten translucid care-i dădea înfățișarea gingașă a unei păpuși de porțelan. Acest aspect de fragilitate era accentuat de o bluză în dungi foarte ajustată și de blugii spălăciți, strânși pe formele ei foarte feminine.

Sprijinit cu spatele de perete, cu un surâs ironic pe buze și cu brațele încrucișate la piept, noul sosit o urmărea pe Laura cu interes.

– Aveți obiceiul să vorbiți cu plantele? întrebă el, fără să caute să-și ascundă amuzamentul.

Mai întâi încremenită, ea întoarse capul și-l zări. Avea picioare lungi și zvelte, pantaloni de culoarea părului de cămilă, șolduri înguste, mijlocul strâns într-o curea lată de piele cu cataramă de metal. Un tricou de rugby albastru cu roșu se mula pe bustul puternic, cu mușchi viguroși și proeminenți. Avea bărbia voluntară, nasul acvilin, ochi căprui-închis, aproape negri, cu profunzimi de nepătruns. Inspecția ei se opri aici, deoarece acești ochi întunecați, pătrunzători, se fixară asupra ei și o paralizară, ca sub efectul unei vrăji.

În vreme ce Laura, hipnotizată, își cufunda privirea într-a lui, surâsul ironic dispăru încetul cu încetul și trăsăturile bărbatului încremeniră, ca și cum se simțea și el incapabil să stăpânească legătura electrizantă care se stabilea între ei. Tulburarea pe care o simțea Laura nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse până acum. Își dădea seama că dacă nu reușea să-și întoarcă privirea va fi înhățată de bărbatul acesta ca un fluture de lumină.

Ea reuși totuși să-și recapete îndeajuns stăpânirea de sine ca să poată spune cu o voce gâtuită de emoție:

– Credeam că astăzi nu este nimeni în clădire...

Lui părea să-i facă plăcere s-o vadă în încurcătură și o privea cu insistență și cu o asemenea aroganță încât Laura simți cum valuri de căldură îi străbăteau corpul.

– Aveam ceva de verificat la serviciul de corespondență... Dar dumneata ce faci aici? O fată frumoasă ca dumneata ar trebui să aibă posibilități mai bune de a-și petrece weekendurile decât să vorbească plantelor.

Dezinvoltura manierelor lui avea un caracter ciudat de contagios: Laura începu să râdă.

– Eu sunt aceea care trebuie să mă ocup de plante. Sora mea și cu mine avem un mic magazin de flori la colțul străzii. Compania Lattimer ne-a cumpărat un număr de plante ornamentale cu condiția să vin cu regularitate să le îngrijesc. O singură frunză veștejită și domnul Johnathan Lattimer ne-ar arunca imediat în stradă, pe mine și plantele mele.

Necunoscutul își ridică sprâncenele negre cu un aer întrebător.

– Se pare că nu vă place prea mult domnul Johnathan Lattimer.

– Oh, nu l-am văzut nicidată, zise Laura urcându-se pe un scaun fără spetează pentru a stropi frunzele cu apă cu ajutorul unui pulverizator. Și prefer să rămân la stadiul acesta. Se par că este un tip rece și exigent, nicidecum genul de bărbat cu care să ții să-ți petreci după-amiaza. Dar cum compania Lattimer este cel mai important client al nostru, n-am nici cea mai mică dorință să displac președintelui director general.

– Nu cred că dumneata ai putea displace cuiva, și sunt sigur că John Lattimer nu te-ar arunca în stradă, răspunse el cu un aer serios.

– Oh, știu că domnul Lattimer are reputația că este foarte galant cu femeile, zise Laura, dar eu nu sunt deloc genul lui.

– Adevărat? făcu el, cu un aer foarte interesat. Și care sunt, după părerea dumitale, gusturile domnului Lattimer în materie de femei?

Laura continua să pulverizeze apă pe plante, continuând să vorbească.

– Îi plac mai curând înalte, zvelte, senzuale și sofisticate. Are o slăbiciune pentru manechine și actrițe. O țărăncuță din Carmel l-ar plictisi de moarte.

– Ei bine, se pare că știi destule lucruri despre un bărbat pe care nu l-ai întâlnit niciodată!

– Explicația este că noi avem mulți clienți care lucrează pentru domnul Lattimer și isprăvile lui amoroase sunt unul dintre subiectele lor favorite de conversație. Dacă ați ști ce multe dintre funcționarele lui sunt îndrăgostite nebunește de el! Dar fetele acestea nu au nici o șansă. De ce și-ar pierde el timpul cu niște biete secretare, când toate tinerele din lume visează să devină soția lui?

– Și dumitale nu ți-ar plăcea să te căsătorești cu John Lattimer?

Laura izbucni în râs.

– Eu? Să mă căsătoresc cu domnul Lattimer? Bietul de el! Dacă ar auzi așa ceva! Nici nu știe de existența mea, și chiar dacă ar ști... Nu văd cum l-aș putea interesa.

– Nu te subestima. Ai mult farmec. Oricărui bărbat i-ar face plăcere compania dumitale.

Complimentul acesta, făcut pe un ton calm și moderat, o tulbură atât de mult pe Laura încât se aplecă prea mult înainte și-și pierdu echilibrul. Ar fi căzut la podea dacă cele două brațe puternice ale interlocutorului ei nu s-ar fi întins spre ea. El o strânse la pieptul lui viguros și musculos, ca și cum pândise mult timp ocazia.

Laura, care la început nu căutase în brațele lui decât să-și oprească prăbușirea, se agăța acum de gâtul lui asemenea unei plante cățărătoare care caută vigoarea unui stejar puternic.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul. Își ridică încet capul și privirile lor se întâlniră cu o asemenea intensitate încât s-ar fi putut aștepta să vadă țâșnind scântei. El își înteți strânsoarea în vreme ce buzele lui se așezau peste cele ale tinerei fete cu o asemenea violență încât Laura simți cum valuri de plăcere o străbat din cap până-n picioare. Ar fi trebuit să-l respingă, dar gura ei, parcă înzestrată cu o voință proprie, refuza să-i mai dea

ascultare și încuraja o pasiune pe care mintea ei o refuza. El o ținea atât de strâns încât ea nu mai reușea să distingă bătăile nestăpânite ale inimii sale de cele ale partenerului. La contactul buzelor lui senzuale, simțea că este pe punctul să leșine.

Când el își îndepărtă fața de a ei, Laura avu impresia că i se învârtește capul. Cu corpul tremurând, rămase sprijinită în îndoitura brațului lui, în timp ce el o privea cu insistență.

– S-ar cuveni poate să ne prezentăm, zise el cu acel aer arogant și degajat pe care ea îl considera deja drept o trăsătură a caracterului său. Mă numesc David.

Laura reuși în cele din urmă să-și revină suficient ca să se desprindă de el. Cu fața în flăcări, cu vocea slabă și gâfâitoare, ea îi răspunse:

– Laura Canaday... nu știu ce s-a întâmplat cu mine... N-am obiceiul să sărut oamenii pe care nu-i cunosc...

– Nu te scuza, te rog, zise David cu un surâs larg pe buze. Eu am fost încântat, și am impresia că nici dumitale nu ți-a displăcut.

Comportarea degajată a lui David o luă încă o dată pe Laura complet pe nepregătite. Încerca disperată să se liniștească, tot aranjându-și uneltele de grădinărie într-un coș mare din nuiele de răchită.

– Doar n-o să-mi spui că vei târî coșul acesta atât de greu până la magazin? Și pe deasupra și scaunul?

– Nu, nu, le las întotdeauna într-un dulap de la capătul culoarului.

– Pe cuvântul meu, zise David, trebuie să plec. Am fost mulțumit că te-am cunoscut.

Laura îi spuse la revedere, dar fără să-și ridice privirea. El părea dintr-o dată foarte nerăbdător s-o părăsească! Așadar, acorda atât de puțină importanță acestui sărut care pe ea o

tulburase atât de puternic? Gândul acesta o îngheță de rușine. Încerca un brusc și inexplicabil sentiment de abandon.

La plecare, Laura încercă să găsească numele lui David în registrul de intrare, dar în zadar: paznicul își ținea mâna pe pagină. La ideea că nu cunoștea nici măcar numele de familie al lui David, se simți și mai descumpănită.

Ieși din clădire și cercetă cu privirea străzile pustii, sperând să-l zărească pe cel care o sărutase cu o pasiune atât de nestăvilită doar cu câteva minute înainte. Dar el dispăruse.

Văzându-și sora intrând în magazin, Midge lăsă florile pe care le ținea în mână și se apropie de ea.

– Laura, ce ți s-a întâmplat? Ești palidă ca o moartă.

O conduse pe sora ei în fundul magazinului și se așezară pe micile scaune tapițate cu catifea roșie destinate clienților.

– Dar nu s-a întâmplat nimic! răspunse Laura. Totul merge foarte bine. Este numai din cauza unui funcționar de la serviciul de corespondență, care m-a enervat puțin.

Midge își ridică sprâncenele cu un aer întrebător.

– Ce a făcut? A fost nepoliticos? Nu știi niciodată la ce te poți aștepta de la acești tineri.

– Nu era dintre acei tineri. Cam treizeci și cinci de ani, după părerea mea. Și nu pot să spun că a fost cu adevărat nepoliticos.

Laura roși gândindu-se la propriul ei comportament. Cum să-l acuze, după asta, de atitudine incorectă?

– A început să-mi vorbească și eu nu mai reușeam să lucrez. Asta m-a făcut nervoasă.

– Dacă n-a fost decât atât, uită-l, nu te mai gândi la el.

„Dacă cel puțin aș putea să nu mă mai gândesc la el!“ își spuse Laura în sinea ei. Dar era mai ușor de spus decât de făcut... Când se gândea la David o străbăteau fiori de teamă și de plăcere. Iar el plecase fără măcar să se întoarcă...

– Laura, nu mai visa cu ochii deschiși, zise Midge. Am terminat ultimul aranjament floral pe ziua de azi. Să mergem să-l livrăm și să ne întoarcem acasă. Sper că n-ai uitat că ai întâlnire acasă cu un coleg al lui Steven. Ai promis să faci un efort și să fii amabilă. Nu este normal pentru o tânără frumoasă de douăzeci și doi de ani să rămână singură toate serile și să citească lucrări de horticultură. Nu vei întâlni niciodată bărbați dacă îți petreci tot timpul cu plantele!

Laurei îi veni să râdă gândindu-se la bărbatul seducător pe care tocmai îl întâlnise în timp ce se ocupa tocmai de plantele ei. Episodul acesta poate că nu însemna nimic pentru David, dar în ceea ce o privea pe ea, Laura nu va uita niciodată acele buze fierbinți care puseseră stăpânire pe ale ei, nici sentimentul straniu de siguranță pe care-l încercase în brațele lui viguroase. Nici unul dintre tinerii pe care-i prezentase Midge nu-i făcuse o asemenea impresie. Dar cum să-i povestească lui Midge ce se întâmplase cu adevărat?

*
* *

În seara aceea, Laura îmbrăcă un costum vestă și pantalon din piele de căprioară de culoare bej care avea suplețea unei catifele satinate. Puloverul maro cu gulerul întors pe gât pe care-l purta sub vestă era împodobit cu lanțuri de aur de diferite lungimi. Părul ei, pieptănat ușor pe spate, îi cădea liber pe umeri.

Ca de obicei, Laura a fost gata prima. Când Steven sună, ea fu aceea care se duse să-i deschidă ușa. Steven Garringan era un blond înalt, slab, clădit doar în înălțime, ceea ce-i dădea înfățișarea costelivă a unui băiat care a crescut prea repede. Era

contabil la „Frații Johnson“, întreprindere mare, care avea sucursale în toate orașele mari din lume. Serios și muncitor, părea destinat unei avansări rapide. Depuse un sărut fratern pe obrazul Laurei și întrebă:

– Midge încă n-a terminat cu îmbrăcatul?

Laura scutură din cap.

– Dacă vrei să te căsătorești cu ea, ar fi preferabil să te obișnuiești cu întârzierile ei. Este aproape singurul defect pe care i-l cunosc.

Steven zâmbi.

– Poate că se va schimba când vom fi căsătoriți?

Apoi se întoarse spre bărbatul scurt și îndesat, purtând ochelari, care aștepta răbdător în spatele lui.

– Am uitat bunele maniere! Laura, ți-l prezint pe Roger Addison, un coleg al meu care dorește foarte mult să te cunoască.

– Steven mi-a vorbit atât de mult despre dumneata! Dar constat că n-a exagerat, zise Roger.

Laura roși puțin și-i conduse pe cei doi bărbați în camera de zi. Aceasta era mobilată, ca și restul apartamentului, cu mobilier la mâna a doua pe care Midge și Laura îl găsiseră la comercianții cu lucruri de ocazie. Aleseseră personal și cu grijă mobilele și reparaseră fiecare piesă, ceea ce conferea încăperii un aspect cald și primitor pe care numai ingeniozitatea și chibzuința le pot crea.

După ce Laura se așeză, Roger și Steven se înfundară între pernele plăcute ale divanului.

Midge ieși din camera ei în momentul când Laura îl invita pe Steven să prepare cocteilurile. Părul ei negru, scurt și creț o făcea să semene cu un spiriduș. Era îmbrăcată într-un costum-pantalon din catifea reiată de culoarea smaraldului care-i punea în valoare verdele strălucitor al ochilor.

Steven avu o expresie de admirație privind-o și o sărută ușor pe obraz. Păreau atât de fericiți amândoi încât Laura simți o mică împunsătură în inimă.

După ce bărbații și-au golit paharele, părăsiră cu toții apartamentul. La capătul străzii, luară tramvaiul care urca la Fisherman's Wharf, cartierul pescarilor, renumit pentru restaurantele lui unde se serveau pește și fructe de mare. Râdeau cu toții și se agățau de bara exterioară în vreme ce vehiculul urca anevoie spre Nob Hill. Laurei îi plăcea la nebunie să circule cu acest tramvai pe cablu, una dintre marile atracții ale orașului San Francisco. El dădea orașului o ambianță extraordinară, mai mult europeană decât americană.

Tramvaiul se opri în cele din urmă cu zgomot în fața lui Ghirardelli Square. Coborâră cu toții de pe scară, ținându-se de balustradă. Tramvaiul se întoarse pe loc ca să-și reia drumul în sens invers.

Privindu-l cum se îndepărtează, Laura suspină.

– San Francisco este un oraș extraordinar. Ce noroc avem să locuim aici, Midge!

Midge zâmbi și luă brațul lui Steven.

– Sunt mulțumită să te aud spunând asta. Am adeseori impresia că regreți spațiile largi de la Carmel!

– Mi se întâmplă uneori, recunsocu Laura. Câteodată, când mă aflu pe Montgomery Street, înconjurată de zgârie-nori, am impresia că mă sufoc. Dar când sunt aici, pe malul apei, și când aud clopotele tramvaielor, găsesc că San Francisco este un paradis.

Se îndreptară spre Fisherman's Wharf. Steven și Midge cunoșteau un restaurant italian care le plăcea foarte mult. Roger înconjură cu brațul umerii Laurei ca s-o apere de briza care sufla cu putere dinspre golf. Ea se destinse, apreciind căldura

plăcută a hainei lui groase de tweed. Dar nu se putu împiedica să-l compare cu misteriosul David, cu siguranță bărbatul cel mai seducător pe care-l întâlnise vreodată.

Intrând în restaurant, Laura fu întâmpinată de un miros apetisant de tomate și de usturoi. Sunetele melodioase ale unei tarantele, care se amestecau cu mirosurile acestea de bucătărie, creau o atmosferă plăcută de căldură meridională.

Când părăsiră peste o oră restaurantul, ceața se îngroșase atât de mult încât vizibilitatea nu depășea câțiva metri.

Drumul de întoarcere îi distră mult, dar se făcuse prea frig ca să rămână afară și se înghesuiră cu toții în cabina taxatorului.

Luându-și rămas-bun de la Roger, Laura își zise că Midge avea dreptate: trebuia să iasă mai des cu tineri. Petrecuse într-adevăr o seară excelentă. Evident, Roger nu o tulbura ca David, dar cu toate acestea spera să-i telefoneze ca s-o invite din nou.

*

* *

Duminica se scurse în liniște. Roger îi telefonă ca să-i ceară să meargă să cineze cu el, ceea ce-i făcu foarte mare plăcere.

După ce făcu repede un duș, se schimbă și îmbrăcă o rochie din jerseu negru, foarte simplă. O însoți cu un lanț de aur care-i accentua bronzul cald al pielii și sandale cu tocuri înalte care-i puneau în valoare linia lungă și zveltă a picioarelor. Când Roger veni s-o ia, avu impresia că zărește în ochii lui o licărire de admirație.

El purta un costum de oraș bleumarin și o cravată cu dungi. Laura avea impresia că era genul de bărbat care nu se desparte de costum și cravată decât când se duce la culcare.

Coborâră și chemară un taxi. Roger, ca majoritatea celor ce locuiau în San Francisco, nu-și folosea mașina în oraș și prefera să circule cu taxiul sau cu tramvaiul.

Taxiul traversă orașul ca să ajungă la Embarcadero, un cartier de vechi antrepozite care tocmai fusese renovat și transformat în centru comercial. Era locul preferat atât al localnicilor cât și al turiștilor și aici întâlneai întotdeauna o mulțime de oameni care se plimbau pe străzile pitorești.

Se opriră în fața unuia dintre hotelurile cele mai moderne ale orașului. Laura și Roger luară liftul exterior, în întregime din sticlă, până la ultimul etaj unde era situat restaurantul. Roger rezervase o masă lângă fereastră. Panorama care se întindea la picioarele lor se schimba fără întrerupere, deoarece restaurantul era situat pe o platformă care se rotea încet în jurul propriei axe.

– Vrei un aperitiv? o întrebă Roger când chelnerul se apropie de masa lor.

– Nu, mulțumesc. Dacă aș lua un cocteil înainte de cină, aș fi capabilă să adorm în timpul mesei. Ai fi obligat să mă cari pe sus până acasă.

Roger râse încet.

– Într-adevăr, cum restaurantul acesta este tot atât de renumit pentru bucătăria lui, cât și pentru vederea pe care o oferă, ar fi păcat. Dar mărturisesc că ideea de a te purta pe brațe până acasă mă tentează destul de mult.

Așteptând să li se aducă ceea ce comandaseră, Roger o invită să danseze. Muzica în surdină era agreabilă. Era tocmai ce se potrivea acestui restaurant cu lumini discrete. Laura evolua cu dezinvoltură pe ringul de dans; trecuse mult timp de când nu se simțise atât de veselă. Roger nu era un dansator extraordinar, dar nici nu avea de ce să-i fie rușine.

Muzica se opri. Dansatorii îi aplaudară pe muzicanți înainte de a reveni la mesele lor. Dar întorcându-se spre orchestră, Laura întâlni o pereche de ochi negri care o fixau. David! Se găsea acolo, în fața ei, cu surâsul lui atât de enervant pe buze. El îi făcu un mic semn cu mâna, fără s-o slăbească din ochi. Nici unul nici celălalt nu rosteau un cuvânt, dar Laura fu străbătută de un fior: dorința pătimașă pe care o citea în ochii lui i se transmisese și ei.

Se grăbi să-și întoarcă privirea spre femeia pe care o ținea el de talie. Era o blondă fermecătoare, înaltă și zveltă, cu cele mai desăvârșite trăsături ce se pot imagina. Nici un fir de păr nu-i depășea coafura, iar toaleta ei, evident foarte scumpă, îi venea atât de ireproșabil încât tânăra femeie părea scoasă direct dintr-o revistă de modă. Cu părul care-i cădea în dezordine pe față, Laura nu se putu împiedica să se compare cu ea. Se consideră dintr-o dată foarte mică și, cu toate că-și pusese toaleta ei cea mai sofisticată, total lipsită de eleganță.

Din fericire, Roger nu remarcase nici salutul lui David, nici sentimentul de jenă care pusese stăpânire pe Laura. El îi puse mâna pe umăr ca s-o îndrume spre masa lor. Începură să mănânce și Laura se strădui să uite de David. Mâncarea era prea delicioasă și panorama prea admirabilă pentru a-i permite unui bărbat pe care abia îl cunoștea să i le strice prin simpla lui prezență.

Contempla, fascinată, vederea care se schimba permanent. Luminile zgârie-norilor înalți cedau locul semnalelor luminoase ale vapoarelor care treceau prin golf. Părea un peisaj din basme. Dar Laura nu reușea totuși să-și alunge din minte imaginea unei figuri cu ochi întunecați și cu surâs diabolic...

Vocea șoptită a chelnerului îi întrerupse reveria.

– Domnul Addison este chemat la telefon. Puteți să luați legătura într-o cabină, domnule.

Roger era foarte mirat.

– Dar cine poate să mă sune aici? În fine, poate că este ceva important... Scuză-mă, Laura. Nu lipsesc mult.

– Nu-ți face griji pentru mine. N-ai de ce să te grăbești.

Contempla un iaht luxos care înainta în golf, când o mână viguroasă o prinse de încheietură.

– Te-ai întors repede...

Se întoarse, dar în locul privirii cenușii și liniștite a lui Roger, întâlni acei ochi de nepătruns care o obsedaseră toată seara.

– David, ce faci aici?

– Vino să dansăm, zise el, obligând-o să se ridice de pe scaun.

– Dar nu pot! Roger va reveni într-o clipă și, oricum, nu doresc să dansez cu dumneata.

Ea aruncă o privire peste umărul lui.

– Și însoțitoarea dumitale? Unde este?

– S-a dus să-și pudreze nasul. Și apoi, nu cu ea vreau să dansez, ci cu dumneata.

– Dar eu nu vreau. Du-te și lasă-mă în pace.

– Laura, nu face o scenă. Suntem priviți. Acordă-mi acest unic dans și-ți promit să te aduc înapoi la masă înainte de întoarcerea lui Roger.

Tot vorbind, David o trăgea spre el. Laura se trezi pe ringul de dans înainte să-și dea prea bine seama ce i se întâmpla. El o luă în brațe și o strânse la pieptul lui viguros. Începu să-i mângâie spatele, apoi ceafa, în timp ce-i atingea părul cu buzele...

– Ești mai frumoasă în rochia aceasta decât în hainele de lucru. Ce-ar fi să fugim împreună?

Laura ripostă cu severitate:

– Încetează să-ți bați joc de mine. Ți-am spus deja că ceea ce s-a întâmplat ieri a fost un accident. Este prima oară când mi se întâmplă așa ceva.

– Să știi că sunt foarte măgulit, zise David. De vină trebuie să fie farmecul meu irezistibil. Destinul ne-a reunit din nou, ceea ce înseamnă că suntem făcuți unul pentru altul. Vino cu mine și vom face cu adevărat cunoștință.

Laura încercă să se degajeze, dar David o reținu și o strânse cu mai multă putere la pieptul lui.

– Te rog, dă-mi drumul. Roger trebuie să revină! exclamă ea.

– Nu te neliniști pentru asta. Nu va reveni înainte de a da eu ordin.

Laura îi aruncă o privire furioasă.

– Ce vrei să spui?

– Am aranjat totul cu chelnerul șef. Dacă Roger a fost chemat la telefon, este numai pentru ca dumneata să ajungi în brațele mele. Știi că ești fermecătoare în rochia aceasta neagră, spumoasă?

– Ești bărbatul cel mai arogant pe care l-am văzut vreodată. Faptul că nu vreau să dansez cu dumneata îți este complet indiferent! Tot ce contează pentru dumneata sunt propriile dumitale dorințe. Nu voi merge cu dumneata, nici acum și nici altă dată!

– Nu crezi o vorbă din ceea ce spui. Dar cu firea dumitale, văd că în seara aceasta nu vom ajunge la nimic. Te voi duce înapoi la Roger al dumitale. N-ai decât să-ți revarși mânia asupra lui! În ceea ce mă privește, voi alege mai târziu momentul și locul potrivit. Dar n-ai de ce să te temi, nu vei pierde nimic așteptând!

Laura se smulse din brațele lui și se întoarse la masa ei. Roger reveni și el la câteva minute după aceea.

– Nu înțeleg nimic. La început am fost trecut pe internațional, apoi, cum legătura era bruiată, au încercat să mă treacă pe alt circuit și, când s-a stabilit în sfârșit legătura, cel de

la capătul celălalt al firului îl voia pe un oarecare Roger Attenboro. De necrezut, nu-i așa? Îmi pare rău că te-am lăsat singură atâta timp.

– Haide, Roger, nu ești dumneata de vină. „Eu știu bine cine este adevăratul vinovat...“ adăugă ea în sinea ei.

– Ei bine, asta n-o să ne strice seara. Îți place locul acesta, Laura?

– Foarte mult. Este prima dată când vin aici și totul mi s-a părut minunat. „Sau aproape totul“, își spuse ea.

– Vrei să dansezi sau preferi să te întorci acasă?

– Aș rămâne cu plăcere toată viața în cadrul acesta feeric, dar mâine trebuie să mă întorc la muncă...

Când Laura se îndreptă spre ieșire, privirea ei o întâlni pe cea a lui David. În fața expresiei lui amuzate, ea scutură din cap iritată și întoarse repede privirea. Apoi, luând brațul lui Roger cu un gest posesiv, se urcă în lift.

În timpul drumului de întoarcere, vorbiră despre căsătoria lui Midge cu Steven, care urma să aibă loc peste o lună. Roger o lăsă pe Laura în fața casei și-i atinse ușor obrazul cu un sărut.

– Sunt obligat să lipsesc săptămâna aceasta pentru o expertiză. Îți voi telefona îndată ce mă întorc.

Și cum nu voia ca ceasul de marcat al taxiului să meargă în gol așteptându-l, o părăsi în grabă.

Laura se dezbrăcă repede și se strecură între cearșafuri. După ce adormi, însă, nu Roger îi apăru în vis, ci David. Era atât de arogant! Atât de sigur de puterea lui asupra ei! Toate astea pentru că răspunsese sărutului lui la prima lor întâlnire. Laura își dădea seama că trebuia să-și păstreze cu orice preț stăpânirea de sine dacă nu voia să devină o pradă ușoară pentru el. Bineînțeles, în cazul când ar fi scris să se revadă...

Capitolul 2

Luni dimineața, Laura stropea plantele la magazin când sună telefonul.

– Este pentru tine, zise Midge pe un ton intrigat. De la Compania Lattimer.

Nu mai puțin intrigată, Laura luă receptorul. Ascultă, desprinse o foaie de hârtie din blocnotesul care se afla întotdeauna lângă telefon, notă ceva și închise. Avea o figură uluită.

Midge aștepta, cu un interes și o curiozitate neascunse.

– Ei bine, nu mă lăsa să fierb! Despre ce este vorba? S-ar spune că ai fost lovită de trăsnet.

Laura îi explică neîncrezătoare:

– Se pare că domnul Johnathan Lattimer este foarte mulțumit de noi. Este chiar în asemenea măsură de mulțumit încât vrea să mă angajeze ca s-o ajut pe decoratoarea lui să amenajeze noua casă care a pus să fie construită în Hillsborough.

Midge era în culmea surescitării.

– Oh, Laura! Iată în sfârșit ocazia visată! După asta toți prietenii domnului Lattimer vor dori să facă apel la tine când vor vedea de ce ești capabilă! Este prea frumos ca să fie adevărat.

Laura își privi ceasul.

– Și cu toate acestea, este adevărat. La ora două am întâlnire cu doamna Janine Hartmann. Ar fi bine să mă duc repede să mă schimb...

Își luă poșeta mare de piele și, cu un mic semn de rămas bun din mână, ieși în mare grabă. Ajunsă acasă, alergă în camera ei și se repezi la șifonier. Ceea ce i se oferea privirii era tot ce putea fi mai decepționant. Garderoba ei consta esențialmente în blugi, pantaloni și veste asortate.

Avea desigur câteva rochii pentru rarele ocazii în care ieșea seara, dar care nu erau potrivite pentru o întâlnire de afaceri. Era pe punctul să se lase învinsă de disperare când își aminti de costumul pe care îl îmbrăcase ca să meargă cu Midge să solicite un credit în vederea finanțării magazinului lor: un taior bleumarin și o fustă plisată. Satinul alb al bluzei cu lavalieră care însoțea taiorul forma un contrast izbitor cu pielea ei bronzată. Se pieptănă cu un coc strâns la ceafă, încălță o pereche de pantofi cu tocuri joase și se duse să judece efectul în oglindă. Hotărî că în genul de femeie de afaceri nu putea face ceva mai bun. În ultima clipă, înainte să iasă, goli conținutul poșetei sale mari într-una mai mică, din piele moale bleumarin, cu mâner de metal aurit.

Urcând în camioneta destinată livrării mărfii, își încruntă sprâncenele. O camionetă vopsită în albastru aprins, decorată cu flori galbene, cu numele magazinului: „Plant Lady“ scris cu litere mari și groase pe laturi, nu va contribui fără îndoială să-i ridice prestigiul în fața doamnei Janine Hartmann. Cu atât

mai rău, era singurul ei mijloc de transport. Doamna Hartmann n-avea decât să se gândească la faptul că Laura era o simplă floristă și nu o „decoratoare de interior".

Intră pe autostradă și traversă șesul întins acoperit cu iarbă de la Millbrae pentru a ajunge în peisajul plin de vegetație din Hillsborough. Era genul de câmpie unde i-ar fi plăcut să trăiască, cu întinderile ei vaste și cu stejarii seculari. Locuitorii dispuneau fiecare de cel puțin un hectar de teren, cu grajduri și cai. Pe vremea când erau încă la Carmel, Midge și Laura aveau fiecare calul ei. Le plăcea la nebunie să galopeze pe nisipul presărat cu mărăcini. Dar, dacă nu erai foarte bogat, era imposibil să întreții un cal la San Francisco. I-ar fi plăcut să se oprească puțin, dar se temea să nu întârzie la întâlnire. Era o șansă ce nu trebuia lăsată să-i scape.

Urmând instrucțiunile primite, Laura părăsi autostrada ca să cotească pe Cottingham Lane, drum secundar întortocheat pe care merse aproape un kilometru. Ajunse în sfârșit în fața a doi stâlpi de cărămidă care încadrau un grilaj din fier forjat dirijat electronic. O placă strălucitoare de aramă indica intrarea spre Lattimer Lodge. Laura apăsă butonul și se anunță în interfon. Grilajul se deschise.

Chiparoși imenși mărgineau aleea circulară care ducea la o maiestuoasă locuință albă. În depărtare, zări sclipirile de oțel ale unui elicopter în așteptare pe un teren privat de aterizare. Asta îi semăna pe deplin lui John Lattimer: trebuia să știe cum să îmbine exigențele lumii afacerilor cu plăcerile vieții câmpenești.

Oprindu-și camioneta în spatele unui luxos Mercedes staționat în fața casei, admiră frumusețea parcului. În ceea ce privește casa, era construită după modelul unui mic castel franțuzesc. Obloanele de un negru strălucitor contrastau cu

fațada albă și scoteau în relief vitraliile compuse din romburi ale ferestrelor. Cărămizile vechi, provenite din demolări, dădeau acestei clădiri noi o aparență de vechime și de soliditate, în perfectă armonie cu chiparoșii seculari care mărgineau marea alee. Se degaja din ea o asemenea grație și o asemenea frumusețe încât Laurei îi era greu să creadă că proprietarul ei era același cu cel al sobrei clădiri din oțel și sticlă al Companiei Lattimer.

Îi deschise ușa o femeie înaltă și slabă, îmbrăcată într-o rochie din muselină imprimată. Părul de un roșu aprins îi cădea pe umeri în bucle pieptănate cu grijă. O întâmpină pe Laura cu un țigaret lung în mână.

– Laura Canaday? Sunt Janine Hartmann. Sper că ne vom înțelege bine și vom lucra împreună într-un mod plăcut.

Laura pătrunse în vestibul. Cu excepția revistelor de artă decorativă, nu contemplase cu proprii ei ochi o asemenea casă: pardoseală din dale de marmură, lambriuri din lemn bogat sculptate, pictate în alb și împodobite cu frunze de aur, oglinzi dispuse savant pe aceste panouri, făceau ca vestibulul să pară și mai mare decât era.

Janine Hartmann remarcă expresia uluită a Laurei.

– Lambriurile acestea provin de la o veche reședință victoriană din Oakland, și un artizan din regiune a fost acela care le-a reparat și montat. John este foarte pretențios în privința casei lui. Trebuie să fi fost într-adevăr impresionat de ceea ce faceți ca să vrea cu orice preț să colaborați cu mine.

Laura roși și își întoarse ochii sub privirea rece și pătrunzătoare a interlocutoarei sale.

– Eu îmi fac treaba cât pot de bine, dar n-aș fi crezut niciodată că domnul Lattimer va fi până într-atât de

mulțumit încât să-mi facă o asemenea propunere. În realitate, eu mă ocup mai mult de horticultură decât de decorațiuni.

Janine introducea încet o țigară în lungul ei țigaret de fildeș. Ea îi aruncă Laurei o privire scrutătoare.

– Sunteți foarte legată de Johnathan Lattimer?

Laura ridică din umeri.

– Nici măcar nu-l cunosc. Nu l-am întâlnit niciodată. Tot ce știu despre el provine din ce se povestește.

Expresia de pe figura Janinei demonstra limpede că nu credea un cuvânt din toate astea. Credea, fără îndoială, că Laura îi ascundea ceva.

– Doar n-o să-mi spuneți că Johnathan Lattimer vă dă puteri depline să-i decorați casa visurilor lui fără să vă fi văzut vreodată!

Ochii Laurei începură să arunce fulgere. Nu avea obiceiul să mintă și existau limite la ceea ce era dispusă să accepte din partea acestei femei care o privea de sus.

– Totuși, acesta este adevărul! exclamă ea, fie că îl credeți, fie că nu. Felul în care i-am aranjat holul la companie se pare că i-a plăcut. N-a fost ușor, vă asigur, să pun acolo puțină căldură. Mai cu seamă după trecerea unei decoratoare la modă care îl făcuse tot atât de primitor ca un iglu din Alasca.

Laura voia să i-o plătească Janinei cu vârf și îndesat. Ea își duse atacul și mai departe:

– Ați spus că am puteri depline pentru decorarea acestei case?

Janine schiță un surâs rece.

– Nu știați? Tot ceea ce îi displace domnișoarei Canaday va trebui scos. Nimic din ceea ce nu va fi primit aprobarea

domnișoarei Canaday nu trebuie să fie adăugat... N-am să vă ascund că aceste noi dispoziții nu mă bucură în mod deosebit. Lucrez de peste un an de zile la decorarea acestei case. Și iată că pe nepusă masă toate planurile mele trebuie să fie supuse capriciilor unei domnișoare înfumurate care nu are nici o pregătire și a cărei experiență constă în a răspândi câteva plante într-un hol pentru a adăuga locului o pată de verdeață. Eu sunt o profesionistă renumită și ideea de a primi ordine de la o puștancă necunoscută este departe de a mă încânta.

Janine era în mod vizibil scoasă din sărite. Laura fu complet descumpănită de această izbucnire.

– Îmi pare rău, doamnă Hartmann, îmi pare sincer rău. Nu înțeleg nici eu nimic din toate astea. Credeam că mi se va cere să adaug câteva plante ansamblului, asta-i tot. Ce-ar fi să telefonăm la biroul domnului Lattimer ca să ne lămurim cum stau lucrurile? Există cu siguranță o greșeală.

Janine o privi pe Laura și zâmbi.

– Nu i se poate telefona domnului Lattimer pentru a-i pune întrebări asupra hotărârilor pe care le-a luat. Dacă cineva vrea să lucreze pentru el, se mulțumește să dea ascultare ordinelor lui. Și el nu comite niciodată greșeli. Dacă îl cunoșteați, ați fi știut asta. Oricât de ridicolă pare povestea dumneavoastră, ajung să cred că este adevărată. Regret ceea ce v-am spus, dar vă bănuiam că vreți să-mi luați un client. În profesia aceasta se întâmplă adeseori asemenea lucruri!... Sunteți suficient de tânără și de atrăgătoare pentru ca John să se intereseze de dumneavoastră, dintr-un cu totul alt punct de vedere decât din cel al afacerilor. Recunosc că am greșit și vă prezint scuzele mele. Vreți să fim prietene?

Janine îi întinse mâna Laurei zâmbind.

– Veniți, vă voi arăta restul casei.

La dreapta intrării exista o sală imensă, în care se afla numai un pian alb cu coadă.

– A fost comandat în Franța. Când va sosi restul mobilierului, vom avea o minunată sală de muzică. John este un excelent pianist. Știați?

Laura n-o mai auzea! Avea privirea ațintită asupra peretelui din fața ei, format aproape în întregime din ferestre mari și două uși cu geamuri largi. Se duse să le deschidă și ieși într-o curte interioară cu solul acoperit cu nisip. Se întoarse spre Janine.

– Oare toate încăperile casei dau în această curte interioară?

– Toate, cu excepția bucătăriei și a câtorva camere de oaspeți. Este curios, nu-i așa? Dar Johnathan dorește să iasă imediat, oriunde s-ar afla în casă. Și el nu se înșală. Vara, serile la Hillsborough sunt de o frumusețe neasemuită.

Laura se plimbă un timp prin curtea interioară, adunând nisip pe care îl lăsa după aceea să-i curgă printre degete.

– Aș putea face un plan ca să amenajez acest spațiu după gustul meu?

Janine surâse amuzată, ca și cum avea de-a face cu o fetiță naivă. Ea îi răspunse totuși cu un pic de gelozie în glas:

– Draga mea Laura, poți să faci tot ce ți se pare nimerit. Poți dispune de toți banii pe care îi vrei, să cumperi tot ce vrei, să plantezi tot ce vrei, să faci tot ce îți trece prin cap: ai mână liberă.

Laura nu-și putea crede urechilor.

– Nu mă așteptam nicidecum la așa ceva... Cum poate oare să-mi încredințeze o treabă de o asemenea importanță? Probabil că mă confundă cu altcineva.

– John Lattimer nu se înșală niciodată, Laura. A dat ordine categorice secretarei sale: domnișoara Laura Canaday este singura răspunzătoare de amenajări. Și pentru că a spus-o, în felul acesta trebuie să se desfășoare lucrurile. Secretara și-a închipuit imediat că trebuie să fii noua lui iubită. După cum se pare, nu este cazul. Poate că John ne va face într-o zi onoarea de a ne explica sensul ascuns al poveștii. Până atunci, sper că dispui de tot timpul dumitale: este un volum considerabil de muncă.

Laura își petrecu restul zilei făcând turul casei și al grădinii. La ora trei, Janine îi propuse să se întoarcă la San Francisco pentru a evita aglomerația de pe autostradă. Ea îi dădu întâlnire în oraș, la *Design Center*, a doua zi dimineața la ora zece.

În timpul drumului de întoarcere, Laura se gândea fără încetare la situația aceasta de necrezut. De ce naiba o alesese domnul Lattimer, tocmai pe ea, ca decoratoare? Cum putea oare să încredințeze o asemenea responsabilitate unei persoane pe care n-o văzuse niciodată?

În pofida tuturor eforturilor ei, nu reușea să găsească o explicație plauzibilă.

Laura găsi magazinul deja închis și își continuă drumul până la apartamentul pe care-l împărțea cu sora ei.

Auzind-o intrând, Midge ieși imediat din camera ei.

– Așadar, ce s-a întâmplat? Cum este casa? Te-ai înțeles bine cu Janine Hartmann?

Laura se lăsă să cadă pe divan, râzând. Își aruncă pantofii cât colo și își întinse picioarele.

– Lasă-mă puțin să-mi trag sufletul. Ziua a fost foarte interesantă.

Îi făcu surorii sale o dare de seamă amănunțită a întrevederii cu Janine Hartmann și îi anunță noutatea: i se încredințase conducerea operațiunilor de decorare a reședinței Lattimer! Midge era uluită.

– Nu-mi spuneai oare că Johnathan Lattimer este un bărbat dur și rece? Casa pe care mi-o descrii va fi mai degrabă aceea a unui mare romantic.

– Este adevărat... Încep să-mi schimb părerea pe care mi-o făcusem despre misteriosul domn Lattimer. Nu poate fi atât de rău dacă plantele mele l-au putut impresiona atât de mult. Știi cum spun eu întotdeauna: un om care iubește plantele și animalele nu poate fi esențialmente rău. Mi-ar plăcea mult să-l întâlnesc ca să-i mulțumesc pentru încrederea lui.

– Dacă lucrezi pentru el, îl vei cunoaște cu siguranță într-o bună zi. Trebuie să vină din când în când ca să vadă stadiul lucrărilor!

Laura se duse în sfârșit să facă un duș și să se schimbe. Deschizând șifonierul ca să-și ia de acolo capotul, își spuse că va trebui să-și îmbogățească garderoba dacă va fi desemnată să facă vizite furnizorilor împreună cu Janine Hartmann.

Își petrecu restul săptămânii alergând de la o sală de expoziții la alta în compania Janinei. Se iniția în meserie și Janine era mulțumită să vadă că Laura accepta cu atâta plăcere părerea ei autorizată asupra majorității chestiunilor. Laura avea fler. Învățase să cunoască mobilele de epocă din vremea când, pentru a se instala, alergaseră prin magazinele de vechituri ale comercianților cu lucruri de ocazie. Și, ajutând-o pe Midge să realizeze aranjamentele ei florale, dobândise simțul subit al combinării culorilor. Janine părea uimită de gustul foarte sigur de care dădea dovadă.

– Știi, zise Janine, îmi imaginez cum a ajuns Johnathan Lattimer să facă din întreprinderea lui una dintre companiile cele mai importante din lume: are darul de a descoperi talentele ascunse. Dumneata ai un simț înnăscut al culorilor și al formelor. Ești cu adevărat dotată pentru meseria de decorator. Ce-ai spune despre o colaborare cu mine, după terminarea acestei lucrări?

– Vorbești serios, Janine? Sora mea urmează să se căsătorească la sfârșitul lunii și mă întrebam dacă voi reuși singură să țin magazinul. Mă temeam chiar că voi fi obligată să-l vând și să mă întorc la Carmel, la mătușa mea. Îmi place mult orașul acesta și aș regreta să plec, dar nu vreau să depind de alții.

– Te înțeleg foarte bine, o aprobă Janine. În ceea ce mă privește, eu n-aș renunța pentru nimic în lume la meseria și la libertatea mea. Dar nu știu de ce, aveam impresia că ești mai curând genul care vrea să se căsătorească și să aibă copii. Pari atât de cuminte, de modă veche! În gura mea, asta este un compliment. Acestea sunt calități atât de rare în zilele noastre.

– Într-adevăr, mi-ar plăcea mult să am un cămin și copii, zise Laura, dar va trebui mai întâi să găsesc bărbatul pe care-l caut, și nu este o treabă ușoară. Oricum ar fi, n-aș vrea să ajung în situația de a fi întreținută de un soț.

Janine zâmbi.

– În aceste condiții, suntem destinate amândouă să avem o viață profesională. Așadar, să ne ocupăm de munca noastră! Aș vrea să-ți mai arăt câteva tapiserii care mi s-au părut interesante...

Aleseră împreună două tapiserii pentru sala de joc și se despărțiră la Hillsborough. Lucrările interioare avansau atât de rapid grație Janinei, încât Laura își zise că trebuia să facă un efort și să accelereze amenajarea grădinilor.

Făcu drumul de întoarcere cu tramvaiul și ajunse acasă transpirată, complet epuizată. După ce făcu un duș, se înfășură în capot, își turnă un pahar de lapte rece și se așeză în fața televizorului. Când Midge se întoarse acasă, își găsi sora adormită pe divan. Stinse televizorul și o înveli pe Laura cu un șal.

După ce își petrecu noaptea pe divan, Laura se trezi devreme sâmbătă dimineața și plecă în grabă ca să se ocupe de plantele din clădirea Companiei Lattimer. Se oprea din când în când din lucru ca să supravegheze ușa, în cazul că David și-ar fi făcut apariția. Era foarte enervant să nu-l poată alunga din mintea ei și absolut lipsit de rațiune să se preocupe atâta de un bărbat pe care abia îl cunoștea. Hotărât lucru, exercita o atracție irezistibilă asupra ei. Dorea să-l revadă, cu toate că știa că prezența lui nu avea asupra ei decât un rezultat devastator. Oricum, însă, el nu veni. Terminându-și treaba, se întoarse la magazin, unde Midge pregătea coșuri cu flori pentru o căsătorie.

– Am să dau o fugă până la Lattimer Lodge ca să înaintez puțin cu amenajarea curții interioare. Nu vrei să mă însoțești?

– Imposibil, Laura. Trebuie să termin coșurile acestea înainte de ora trei. După aceea mă duc la cinema cu Steven. Dacă te întorci destul de devreme, de ce să nu vii cu noi?

– Voi vedea. Deocamdată, aș face mai bine să nu tărăgănez lucrurile. Trebuie neapărat ca aranjarea grădinilor să fie terminată când domnul Lattimer va fi gata să se mute. Pentru seara asta, transmite-i lui Steven complimentele mele.

Capitolul 3

A fost o destindere pentru Laura să ruleze pe autostradă și să traverseze câmpia sinuoasă a peninsulei. Janine îi dăduse o cartelă unică de plastic pentru a intra la Lattimer Lodge. Introducând aceeastă cartelă într-o fantă de lângă grilaj, se putea pătrunde în grădină fără a te servi de interfon.

Spre marea ei surpriză, zări un Land Rover roșu plin de noroi staționând în fața casei. Asta era foarte bine pentru mica ei camionetă albastră care nu se va mai simți atât de dezorientată acum! Opri în spatele Land Rover-ului și intră în casă.

– Este cineva aici?

Nici un răspuns. Străbătu casa în căutarea proprietarului Land Rover-ului. În bibliotecă, găsi un splendid joc de șah din fildeș așezat pe masa de joc și care nu fusese acolo la ultima ei vizită. Luase în mână o tură ca s-o cerceteze când se auzi interpelată.

– Ce părere ai?

Laura își ridică repede capul.

– David! Ce faci aici?

– Am venit să aduc jocul de șah. Cum ți se pare?

Stupefiată, Laura rămase fără grai. David era rezemat de tocul ușii în blugi spălăciți și cu bocanci solizi în picioare. Avea mânecile suflecate, descoperindu-i brațele musculoase și un ceas electronic cu curea de piele. Cămașa de bumbac de culoare albastru deschis era descheiată până la mijloc pe pieptul lui bronzat de soare.

– Scuză-mi ținuta, zise el grăbindu-se să-și încheie nasturii cămășii, dar astăzi este sâmbătă. Credeam că nu este nimeni aici.

Laura zâmbi. David făcea aluzie la propriile ei cuvinte, când îl întâlnise la sediul companiei Lattimer. O tachina din nou... Se grăbi să schimbe subiectul discuției.

– Domnul Lattimer îți încredințează adeseori drumuri personale pentru el?

– Permanent, răspunse David. N-aș putea refuza nimic din ceea ce omul acesta mi-ar cere să fac pentru el.

Laura își încruntă sprâncenele.

– Pare într-adevăr tot atât de exigent precum se spune. Trebuie să fie dificil să lucrezi pentru el. Probabil că nu ai nici o clipă liberă?

– N-are nici o importanță. Sunt bine plătit și ceea ce fac mă interesează. Când îți place, munca nu te apasă.

– Este adevărat. Când mă ocup de plantele mele, nu știu când trece timpul.

Ochii lui David sclipiră de curiozitate.

– Acum că știi de ce sunt aici, poate că ai putea să-mi explici propria dumitale prezență.

Laura se așează pe unul dintre scaunele cu spătar din împletitură de pai de lângă masa de joc.

– Am fost angajată pentru decorarea casei.

– Ia te uită! Și ce părere ai despre această casă?

– Mă încântă. De fiecare dată când vin aici, o găsesc mai frumoasă. Nu reușesc să înțeleg cum poate un singur om să aibă două case atât de diferite.

– Ce înțelegi prin asta? întrebă David apropiindu-se ca să se așeze în fața ei.

– Imobilul Companiei Lattimer este glacial și fără viață, în timp ce casa aceasta este caldă și romantică. Și cu toate acestea, amândouă îi aparțin lui Johnathan Lattimer. Nu este extraordinar?

David o privi lung pe Laura. El îi răspunse cu un glas răgușit, puțin înăbușit:

– Poate că avem de-a face cu un personaj foarte complex? Poate că necesitățile lui sunt diferite de ale celorlalți oameni? Johnathan Lattimer are o personalitate dublă. Este dur în afaceri pentru că asta este ceea ce se așteaptă de la el. Și vine aici ca să se odihnească. În adâncul inimii, el este un romantic. Dar să nu povestești nimănui ce ți-am spus acum. În mod sigur, el nu vrea ca asta să se știe. Ține să-și păstreze reputația de om inflexibil. Acesta va fi un mic secret între mine și dumneata.

Laura îl privi cu un aer întrebător.

– Nu ești un funcționar al serviciului de corespondență, nu-i așa?

– Nu am pretins niciodată că aș fi. Cum ți-a venit în minte această idee?

– Când ne-am întâlnit, mi-ai spus că aveai ceva de făcut la serviciul de corespondență. Am tras concluzia că era meseria dumitale, dar trebuie că m-am înșelat. Funcționarii de nivelul acesta nu frecventează marile restaurante și nu poartă cos-

tume făcute la comandă. De altfel, se pare că știi multe despre domnul Lattimer. Ești fără îndoială omul lui de încredere.

– Lucrez pentru el șapte zile din șapte, iar timpul meu îi aparține douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Laura surâse, nu fără cochetărie.

– Chiar și în momentul acesta?

David îi răspunse cu o voce calmă și serioasă:

– Chiar și în momentul acesta. În timp ce vorbesc cu dumneata într-un mod atât de plăcut, lucrez pentru Johnathan Lattimer. După cum ți-am mai spus, timpul meu îi aparține în întregime. Dar, dacă am înțeles bine, și dumneata ai acceptat să lucrezi pentru el. Vei fi obligată să fii la dispoziția lui ca toată lumea. Asta te supără?

– Nu știu. Totul va merge bine atâta timp cât nu-l voi vedea. Mă tem însă foarte mult de raporturile personale cu el.

– Îl privești în continuare ca pe un căpcăun? Chiar după ce ai văzut această locuință fermecătoare? De obicei, căpcăunii nu locuiesc în case atât de romantice.

– Tocmai asta nu reușesc să înțeleg, răspunse Laura clătinând din cap. Nimeni nu poate trăi fericit în ambianțe atât de diferite, orice ai spune. Aceste două locuri sunt într-adevăr prea opuse unul față de altul. Simt un frig în spate de fiecare dată când mă duc la sediul Companiei Lattimer și mă încântă fiecare clipă petrecută aici.

– Johnathan Lattimer va fi cu siguranță foarte mulțumit că-ți place această casă, chiar dacă nu-ți plac birourile lui. Poate că va putea aranja în așa fel lucrurile încât să-și trateze afacerile cu dumneata aici, întrucât în locul acesta te simți atât de bine.

– Mulțumesc, m-aș simți la fel de bine fără să-l întâlnesc. Eu sunt o simplă decoratoare și nu doresc nicidecum să mă cert cu un bancher redutabil.

– De ce să te cerți? S-ar putea să-ți placă mult.

– M-ar mira. Este un bărbat foarte complicat, cu siguranță mult prea complicat pentru mine. Mă voi mulțumi să mă îngrijesc de necesitățile lui horticole. Las altora grija de a se ocupa de problemele lui psihologice.

– Problemele acestea nu mă privesc, replică David zâmbind. După cum ți-am mai spus, însă, din momentul când figurezi pe statul de plată al lui John Lattimer, nu există nimic din ceea ce este în drept să-ți ceară.

Laura îi aruncă lui David o privire înghețată.

– Eu, însă, refuz să fac orice. De exemplu, să mă las înrobită de atotputernicul domn Lattimer. Spre deosebire de alții, eu nu sunt gata să-i vând sufletul.

David tresări.

– Vai de mine, iată o remarcă jignitoare! În aceeași măsură și pentru mine... Și eu credeam că suntem buni prieteni!

Laura își dădea seama că David o tachina și că asta îi făcea plăcere. Nu avea de gând să-l lase să se amuze în continuare pe seama ei. Trebuia să schimbe subiectul și să se angajeze pe un teren mai sigur. David era capabil s-o pună într-o situație teribil de stânjenitoare înainte ca ea să aibă timp să spună ceva.

– Nu înțeleg de ce are nevoie domnul Lattimer de o casă atât de mare. Este un celibatar înverșunat, un adevărat playboy, după cum se spune.

David se arătă jignit.

– Astăzi ai ghearele ascuțite. Nu trebuie să crezi tot ce se bârfește pe seama lui Johnathan. Poate că a obosit să zboare în dreapta și-n stânga, poate că dorește să se așeze la casa lui și să se căsătorească, cine știe? Până și celibatarul cel mai înrăit își poate schimba părerea când întâlnește femeia pe care o

caută.

Avea ochii ațintiți asupra Laurei. Ea își întoarse capul, dar prea târziu, răul era făcut. Deveni brusc încordată, cu obrajii și cu corpul în flăcări. Trebuia să-și revină cât mai repede; situația era pe cale să-i scape de sub control.

– Am venit aici ca să muncesc, și aș face bine să încep. N-aș vrea ca domnul Lattimer să creadă că mă plătește ca să nu fac nimic, zise ea ridicându-se și îndreptându-se spre patio.

– O clipă, zise David. Contează pe mine, îi voi spune lui Johnathan Lattimer că nu are de ce să regrete banii pe care ți-i plătește. Dar nu ai răspuns la prima mea întrebare. Ce părere ai despre jocul acesta de șah?

– Este extraordinar. N-am văzut niciodată ceva asemănător.

David rămânea cu ochii ațintiți asupra ei, ca și cum voia s-o împiedice să se miște.

– Este un joc vechi, care are o mare valoare. Johnathan l-a cumpărat din India. Va fi cu siguranță mulțumit să afle că are aprobarea decoratoarei lui șefe. Joci șah?

– Nu, nu cu adevărat. Tatăl meu juca foarte bine, dar el a murit împreună cu mama într-un accident de mașină când Midge și cu mine eram mici. Am fost crescute de sora lui. Ea a făcut tot ce a putut, dar șahul nu era partea ei tare.

– Dacă înțeleg bine, ai trăit aproape numai în compania femeilor, mai întâi în casa mătușii dumitale și după aceea împreună cu sora.

– Nu în întregime, replică Laura, ciudat de vexată să-l audă insinuând că rămăsese izolată în sânul familiei. Sunt foarte prinsă de munca mea, dar găsesc totuși timp, câteodată, să mă distrez.

– Este adevărat, îmi amintesc că te-am văzut dansând... în seara când m-ai respins fără nici o îndurare. Ai noroc că nu

sunt ranchiunos din fire. Dar să nu mai vorbim despre asta. Pentru că Roger nu te-a învățat nimic despre jocul de șah, lasă-mă să te inițiez în câteva subtilități ale acestui joc. Sunt sigur că vei găsi că este foarte interesant. La șah, trebuie să-ți întreci adversarul în judecată și inteligență și în felul acesta ne petrecem amândoi cea mai mare parte a timpului, nu-i așa?

– Într-adevăr. Am face fără îndoială mai bine să ne ținem la distanță. Nu am intenția să-mi pun situația în pericol pentru plăcerea de a mă întrece în inteligență cu mâna dreaptă a patronului meu.

David avu o expresie amuzată. El se înclină adânc în fața ei.

– Oh, domnișoară Canaday, întreaga plăcere este de partea mea. Ești cea mai fermecătoare dintre adversare și apreciez asta cu atât mai mult cu cât eu sunt acela care va câștiga lupta.

Laura își luă blocnotesul de pe masă și fugi în curtea interioară. O cuprinse un val de mânie auzind ecoul râsului arogant al lui David răsunând în casă. Cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să-l evite; nu putea triumfa într-un duel cu el.

Începu să ia măsuri pentru amplasamentul arborilor și al arbuștilor. Desenă o fântână de marmură reflectându-se într-un bazin care va aduce o pată de albastru în timpul zilei și o atmosferă fermecător de romantică în frumoasele seri de vară. Căută apoi în jurul ei un loc potrivit pentru instalarea unui puț: acesta va furniza apa necesară bazinului și plantelor. Era un element indispensabil întregii arhitecturi peisagiste din nordul Californiei, care-și revenea cu încetul după efectele devastatoare ale unei secete de doi ani. În plus, își zise Laura, ar fi bine să prevadă un sistem de epurare a apelor puțului.

În toiul preocupărilor ei, auzi Land Rover-ul demarând. Se opri o clipă, apoi ridică din umeri. Asta i se potrivea lui David,

să plece fără un cuvânt de rămas-bun. Pleca atunci când avea chef, fără măcar să încerce să se arate politicos. Atâta pagubă! Era mai bine așa: prezența lui nu făcea decât s-o tulbure. Puterea pe care o exercita asupra ei o neliniștea mai mult decât îndrăznea s-o mărturisească. Va putea să lucreze mai bine, acum că plecase. Nu avea decât să-și oblige rațiunea să-i stăpânească sentimentele și să-i potolească bătăile prea repezi ale inimii.

Laura se întoarse la treburile ei, măsurând spațiul rezervat bazinului, alegând speciile de plante cele mai potrivite diverselor părți ale curții interioare. Din centrul acesteia, pe amplasamentul viitorului bazin, cercetă ușile culisante din sticlă care permiteau accesul în curtea interioară din fiecare încăpere. Dormitorul principal și baia alăturată nu făceau excepție de la regulă. Laura pătrunse în baie; avea de două ori dimensiunile camerei de zi pe care o împărțea cu sora ei. O cadă mare din marmură încastrată în podea și prevăzută cu un aparat hidrovibrator, ocupa centrul încăperii. De-a lungul peretelui exterior, arhitectul construise o saună.

Laura făcea schițe rapide în blocnotesul ei și progresa cu pași mari, când auzi o mașină oprindu-se în fața casei. Traversa dormitorul ca să ajungă la ușa de la intrare când auzi vocea lui David strigându-i:

– Este ora prânzului!

Sosea, încărcat de pachete.

– Vino, îi zise el. Nu rămâne încremenită acolo. Până și un patron atât de aspru ca John Lattimer acordă sclavilor lui o clipă de odihnă pentru masa de prânz.

– Credeam că ai plecat, îi răpsunse Laura, zâmbind. Când am auzit Land Rover-ul demarând, nu credeam că vei reveni.

David clătină din cap și se îndreptă spre sala de muzică.

– N-aș fi plecat niciodată fără să-ți spun la revedere. Ce ai fi crezut despre mine? Nu sunt atât de prost crescut. Mama nu mi-ar ierta o asemenea grosolănie. Atâta doar că n-am vrut să te deranjez. Am prea mult respect pentru o artistă în plină activitate.

Laura vedea bine că începea din nou să râdă de ea, dar o făcea cu atâta abilitate încât o izbucnire de mânie ar fi părut deplasată. Simțea o dorință nebună să fugă, dar își dădea seama că s-ar fi acoperit de ridicol. Nu știa niciodată cum stă cu divaolul acesta de bărbat.

David întinse o față de masă mare, în carouri, direct pe mochetă, în fața ușii de sticlă deschisă înspre grădina interioară.

– Nu mă ajuți? M-am dus să fac cumpărături. Ai putea cel puțin să-mi dai o mână de ajutor ca să pregătesc masa; ar fi cel mai mic lucru pe care l-ai putea face.

– Iartă-mă, zise Laura. Ești un om plin de surprize și-mi este greu să te urmăresc.

Îl ajută să întindă fața de masă, scoase farfuriile și tacâmurile de plastic din pungile lor de hârtie. După aceea se așezară pentru picnic. David cumpărase tot felul de lucruri: pui, salate și o sticlă de vin alb de California.

– Ți-am spus că mă ocup de toate pentru John Lattimer, zise David. Nu m-ar ierta nicidoată dacă aș lăsa-o pe horticultoarea lui șefă să moară de foame. Dar și eu sunt înfometat. Ce parte a puiului preferi?

Laura se așezase în fața lui David, ca să se afle astfel cât mai departe de el.

– Copanul, te rog. Mulțumesc.

David puse copanul, salata și pâinișoarele în farfuria Laurei.

– Dă-mi paharul dumitale, ca să-ți torn puțin vin.

Laura scutură din cap.

– Nu, mulțumesc, nu vreau vin, mă adoarme, și trebuie să termin planurile curții interioare.

– Dar nu există nimic altceva de băut! Apa încă n-a fost branșată. Ia o picătură de vin; dacă te amețești, am să-ți țin creionul.

– Încetează să-ți mai bați joc de mine, zise Laura simțind că se înfurie. Eu îmi iau munca în serios și nu vreau să se strice ceva din cauza unei minți amețite, a mea sau a dumitale.

– Gata! zise David ridicând mâna. Toate scuzele mele. Departe de mine ideea de a-ți zădărnici eforturile. Crede-mă, țin la fel de mult ca și dumneata ca acest patio să fie reușit. De ce nu-mi arăți ce ai făcut până acum?

Laura îi întinse planurile, indicându-i amplasamentul bazinului, al pomilor și al arbuștilor.

– Este într-adevăr foarte bine, aprobă el. Sunt sigur că Johnathan va fi de aceeași părere. Ia totuși o picătură de vin! Îți promit să veghez ca să mai fii în stare să lucrezi.

– Îmi este foarte sete... Dacă-mi promiți...

– Pe cuvânt de onoare. O jumătate de pahar de vin, apoi vom strânge totul și te voi ajuta să-ți termini planul ca să corespundă întocmai gusturilor domnului Lattimer.

Săturați, strânseră resturile mesei, apoi David, fidel promisiunii făcute, făcu înconjurul curții interioare împreună cu Laura, dându-i sfaturi pentru dispunerea plantelor.

– Cum te simți? întrebă el. Mi se pare că ești perfect stăpână pe dumneata.

– Oh, mă simt bine, răspunse Laura zâmbind. O jumătate de pahar de vin nu mă face să-mi pierd complet capul.

– Ai remarcat cât sunt de rezonabil și demn de încredere? N-am încercat să te amețesc. Sunt un model de cumințenie și înțeleg că merit să mi se facă un compliment.

Laura îi făcu o reverență adâncă.

– Ești un bărbat cu adevărat curtenitor și-ți apreciez purtarea atentă.

– Îți mulțumesc pentru compliment, chiar dacă nu este foarte spontan. Pentru că sunt un asemenea model de cumințenie, de ce n-ai veni mâine cu mine la mare? Am un prieten care posedă o vilă la Stinson Beach și aș vrea să-ți aflu părerea asupra amenajării peisajului. Am putea îmbina astfel utilul cu plăcutul.

Laura șovăi.

– Nu știu ce să spun. Aș prefera să rămân acasă. Casa aceasta mă absoarbe atât de mult încât mi-am neglijat toate treburile casnice.

– Nu este drept! exclamă David. De ce să fiu amabil cu dumneata, de vreme ce continui să cauți pretexte ca să mă eviți? Dacă vei continua în felul acesta, îmi voi abandona buna comportare și-mi voi relua vechile mele obiceiuri indecente.

– Fie, replică Laura râzând. Îmi place la nebunie plaja și voi fi foarte mulțumită să merg acolo în compania unui cetățean atât de merituos ca dumneata.

– Atunci, mâine dimineață la ora zece. Dă-mi adresa dumitale. Ai muncit destul astăzi. Poți pleca înainte de a se înnopta. Voi închide eu casa în urma dumitale.

Gentleman până la capăt, o conduse la camionetă și-și flutură mâna în semn de rămas-bun.

Capitolul 4

A doua zi dimineața, Laura își bea cafeaua în bucătărie când intră Midge, încă somnoroasă.

Laura purta o pereche de pantaloni albi din bumbac, foarte ajustați, și o bluză din jerseu albastru cu alb care se mula strâns pe bustul ei. Ansamblul îi scotea în evidență tenul de culoarea mierii și părul castaniu, lucios și mătăsos.

– Ce faci aici, complet îmbrăcată, duminică, la orele nouă dimineața? o întrebă Midge în timp ce-și turna o ceașcă de cafea.

– Trebuie să mă duc la Stinson Beach ca să pun la punct planul unei grădini. Trebuie să vină cineva să mă ia, la ora zece. S-ar putea să obțin o nouă comandă!

– Doamne, Dumnezeule, Laura, comenzile vin în valuri, acum! Vei fi în curând copleșită! Cu cine te duci la Stinson Beach?

– Cu adjunctul domnului Lattimer. M-a ajutat puțin ieri și mi-a sugerat să merg să arunc o privire casei unui prieten al său.

– Compania Lattimer te acaparează din ce în ce mai mult, s-ar puea spune.

– Într-adevăr, cred că mi-ar puea oferi destul de lucru. Sper să am suficient ca să mă întreţin când tu vei fi căsătorită. N-aş vrea cu nici un preţ să trăiesc din nou pe spinarea mătuşii Estelle.

– Dacă vei continua în felul acesta, vei fi obligată curând să-ţi angajezi o ajutoare!

– Să nu exagerăm, răspunse Laura râzând. Vreau numai să mă întreţin singură şi să-mi păstrez independenţa.

– Nu ştiu dacă este atât de înţelept, Laura. Îi placi mult lui Roger. De ce să nu-l încurajezi şi să-l laşi să te ia puţin în grija lui?

– Mă interesează foarte puţin genul acesta de căsătorie. Nu pot suporta ideea de a mă preda unui bărbat, cu mâinile şi picioarele legate. Prefer să mă ocup de plantele mele. Dar, dacă vreau să-mi extind activităţile, aş face bine să mă mişc puţin ca să obţin această comandă. Este preferabil să mă duc să aştept maşina afară. Duminca dimineaţa este aproape imposibil de staţionat prin locurile acestea.

Laura îşi luă geanta şi blocnotesul.

– Complimentele mele lui Steven.

Coborî scara în mare grabă. Maşina încă nu sosise. Se sprijini de gardul din fier forjat i verifică indicaţiile pe care le notase în blocnotesul ei. Un Porsche verde crud se opri brusc la marginea trotuarului.

– Urcă. Apreciez faptul că nu m-ai făcut să aştept.

Laura închise portiera, puţins urprinsă. Aşadar, David avea două maşini? Aceasta era mai curând luxoasă.

– Cum este foarte greu să staţionezi pe aici, am vrut să-ţi uşurez situaţia.

– Ești sigură că n-ai coborât pentru că erai nerăbdătoare să mă vezi?

– David, ai promis să te stăpânești. Ești deja pe punctul de a râde de mine și nici măcar n-am părăsit orașul!

– Este oare vina mea că-mi stârnești atât de mult dorința de a te tachina?

– Încep să cred că am făcut o greșeală acceptând să vin. Ce-ar fi să mă duci înapoi acasă? Nu vreau să-mi petrec ziua certându-mă cu dumneata.

– Imposibil. Aproape am ajuns la pod.

Laura își dădu seama că, într-adevăr, urcau deja rampa care ducea la Golden Gate. Ceața dimineții nu se împrăștiase încă și se agăța de cablurile podului. Dar soarele care se ridica pe cer pătrundea prin ceață și se reflecta pe capota mașinii care rula cu viteză.

Laura îl privi pe David.

– Te rog să-ți amintești promisiunea făcută. Comanda aceasta ar fi într-adevăr binevenită pentru mine. Te-ai angajat să te porți ca un gentleman.

– Fie, zise David. O promisiune rămâne o promisiune. În consecință, să căutăm un subiect de conversație banal.

– De ce nu mi-ai vorbi despre dumneata? Nici măcar nu-ți cunosc numele de familie.

– Numele meu nu are nici o importanță și viața mea nu-mi aparține. Ea este închiantă în întregime Companiei Lattimer. Consideră-mă drept un simplu element al acestei organizații în permanentă dezvoltare. De altfel, acolo te-am întâlnit și, fără ea, astăzi nu te-ai afla în compania mea.

– În orice caz, știu că nu ești funcționar la serviciul de corespondență, zise Laura examinând elegantul palton din stofă de lână și puloverul din țesătură de Shetland ale lui

David. Nu știu cu exactitate ce faci, dar ocupi cu siguranță un post important ca să poți avea o mașină sport atât de scumpă.

– Nu te-am mințit niciodată. Compania Lattimer mă plătește bine și nu mă feresc s-o spun. Ar trebui să te arăți puțin mai înțelegătoare și mai prietenoasă față de domnul Lattimer și de întreprinderea lui.

– Ți-am spus deja că-i sunt foarte recunoscătoare pentru munca pe care mi-a încredințat-o. Dar raporturile mele cu casa lui sunt strict de ordin profesional și asta nu înseamnă că trebuie să am prietenie pentru el. Oricum ar fi, nu sunt genul lui.

– Ți-am atras deja atenția că nu ești îndreptățită să emiți o judecată asupra cuiva pe care nu l-ai văzut nicidoată... Și eu, crezi că ești genul meu?

– David, iată că începi din nou. Știi foarte bine că am venit cu dumneata numai pentru că m-ai făcut să întrevăd posibilitatea unei comenzi.

– Draga mea Laura, atitudinea dumitale este complet greșită. De ce nu încerci mai degrabă să fii drăguță cu mine? Poate că aș putea să te iau în căsătorie și vei fi scăpată de toate grijile.

Laura scoase un suspin exasperat.

– Ești incorigibil. Refuzi să mă iei în serios. Privește șoseaua și concentrează-te asupra conducerii mașinii. Nu vom ajunge niciodată să avem o conversație normală. Faci totul intenționat ca să mă enervezi.

Fața lui David se însenină într-un zâmbet larg.

– Serios? Te enervez? Vom avea în sfârșit relații interesante...

Ochii Laurei aruncau fulgere și ea se înfundă mai adânc în scaunul ei. David, în schimb, continua să surâdă, cu un aer

foarte mulțumit. Pe neașteptate, părăsi autostrada și se îndreptă spre locul de parcare al unui restaurant instalat pe un șlep.

– Să ne oprim aici. Duminica dimineața servesc niște mic dejunuri extraordinare.

– Dar eu mi-am luat deja micul dejun! exclamă Laura.

– Bun, atunci să prânzim. Aici se servesc, de asemenea, prânzuri excelente duminica, zise David deschizându-i portiera.

Cu o mână pusă pe mijlocul ei, o conduse până la restaurant. Se așezară lângă o fereastră și Laura începu să urmărească pescărușii plonjând în apă în căutarea peștișorilor sau a resturilor de mâncare.

– Îmi dai voie să comand pentru dumneata?

Laura făcu un semn de încuviințare. David ceru clătite umplute cu crab, însoțite de felii de avocado. Apoi o privi pe Laura.

– Aș vrea vin alb. Bei o jumătate de pahar cu mine?

– Nu, mulțumesc, prefer ceai cu gheață.

Începu să frământe un miez de pâine între degete.

– Spune-mi, David, de ce nu vrei să vorbești despre dumneata?

– Pentru că este complet lipsit de interes. Mi-am făcut studiile la Universitatea Stanford și imediat după aceea am intrat la Compania Lattimer. Și nu s-a întâmplat nimic până te-am întâlnit.

– David, încetează cu înșiratul brașoavelor! Nu cred un cuvânt din toate astea. Nu uita că săptămâna trecută te-am văzut cu fata aceea.

– Și dacă ieșisem în locul lui John Lattimer? Poate că era în călătorie, și mi-a cerut să-l înlocuiesc? Ți-am spus deja că nu

există nimic ce n-aș putea face în locul lui. După părerea dumitale, ea este genul de femeie care-i place lui John Lattimer?

– Este atât de frumoasă încât poate să placă oricărui bărbat.

– Frumusețea este o calitate superficială. În orice caz, ea nu știe să vorbească plantelor.

– Așadar, n-o să uiți niciodată incidentul acela stupid?

– Niciodată, zise David, continuând să zâmbească.

Puse banii pe masă pentru a achita nota de plată, se ridică, trase scaunul Laurei și-i atinse ușor părul cu buzele.

– Hm, zise el, miroși la fel de bine pe cât ești de frumoasă.

Apropierea lui David o puse pe Laura într-o ciudată stare de tulburare. Își luă poșeta, se strecură repede pe lângă el și se grăbi spre ieșire. Briza marină îi mângâie pielea și o ajută să-și potolească bătăile accelerate ale inimii. Aproape că reușise să redevină stăpână pe sine când David o ajunse cu pași liniștiți.

– Draga mea Laura, mi-a fost greu să te urmez. Ar trebui să-ți fie milă de un bătrân om de afaceri ca mine. Nu sunt obișnuit să alerg după persoane tinere și fermecătoare. Sunt prea bătrân și prea puțin antrenat pentru așa ceva.

Laura începu să râdă privind corpul viguros și musculos al lui David.

– David, ești clădit ca un campion olimpic. Așadar, în ceea ce privește să mă urmezi...

– Oricum, viața mea ar fi mult ușurată dacă ai înceta să fugi mereu de mine. Nu știu niciodată dacă n-o să-mi dispari brusc din vedere. Este neliniștitor, te asigur.

O prinse de cot ca s-o conducă la mașină.

– Încearcă să te calmezi, adăugă el răsucind cheia de contact. N-o să mai ajungem niciodată la Stinson Beach dacă trebuie să-mi petrec timpul alergând după dumneata.

Laura se rezemă de spătarul scaunului și închise ochii.

Nu voia să prelungească această discuție cu David atâta timp cât nu redevenise pe deplin stăpână pe ea. El nu trebuia nicidecum să bănuiască impresia pe care prezența lui o producea asupra ei. Era furioasă pe ea însăși pentru că-i acceptase invitația.

David credea probabil că Laura adormise, deoarece nu încercă să-i vorbească în restul drumului. Când el opri mașina, ea reușise să-și recapete pe deplin controlul.

– Ei bine, iată-ne ajunși. Ce părere ai?

Laura aruncă o privire în jurul ei. Pini înalți se avânau spre cer și interceptau razele soarelui de prânz. O pădure se întindea cât vedea cu ochii. În mijlocul acestui peisaj încântător era cuibărită o vilă în stil elvețian, din lemn de sequoia. Lemnul patinat al clădirii era în armonie perfectă cu decorul înconjurător. Drumul secundar care ducea la vilă era acoperit cu peitriș mărunt de culoare roșie, care abia se distingea de acele de pin răspândite pe sol.

– Este splendid! Nu văd ce aș putea face mai bine... Este imposibil de a ameliora perfecțiunea naturală a acestui peisaj. Prietenul dumitale nu-și dă seama că este un adevărat colț de paradis? Ar fi un păcat să i se aducă cea mai mică schimbare.

– Sunt mulțumit să te aud spunând-o, deoarece este exact ceea ce cred și eu. Dar voiam să aflu părerea dumitale de profesionistă. Proprietarul va fi foarte fericit să afle că-i recomanzi să lase totul în starea în care este. Cred că nu era foarte dornic să facă schimbări. Vrei să vizitezi interiorul? Am la mine cheia.

Laura șovăi. Era surprinsă de absența „prietenului" în chestiune. Urcă totuși pe urmele lui David treptele de lemn care duceau la ușa de intrare. Pereții interiori erau îmbrăcați în același lemn de sequoia ca exteriorul. Vasta încăpere principală servea în același timp de salon și de sufragerie. Un șemineu imens de piatră ocupa o porțiune întreagă de perete. Scaunele erau tapițate cu un material alb și ocru. Bucătăria era plină cu toate aparatele și ustensilele cele mai moderne. David îi explică Laurei că exista un dormitor mare la etaj, dar nu-i propuse să i-l arate.

O conduse spre o fereastră uriașă,care ocupa o latură întreagă a camerei de zi și dădea spre o imensă terasă, de asemenea din lemn de sequoia. Laura nu văzuse niciodată ceva asemănător cu priveliștea pe care o descoperea de pe această terasă. Fuseseră doborâți atâția copaci cât fusese nevoie ca să se poată zări oceanul și talazurile lui verzi, clocotitoare. Valuri înspumate se spărgeau de faleză și impregnau cu stropi fini de apă sărată aerul cu miresme de pin.

– Este nemaipomenit! exclamă Laura, cu respirația tăiată.

– Mă gândeam că o să-ți placă. Vino, să mergem la malul apei.

O conduse până la faleză. Contemplând întinderea imensă a oceanului, un sentiment de seninătate și pace cuprinse inima Laurei. Avea impresia că David și cu ea erau singurele ființe vii într-o lume virgină. Deodată, simți că el îi strângea umerii. O trase încet, cu blândețe, spre el și-i ridică bărbia cu tandrețe, ca să-i găsească gura. Își puse cu delicatețe buzele peste ale ei, dar sărutul lui deveni din ce în ce mai insistent sub violența dorinței care urca în el. Cu palmele sprijinite de pieptul lui David, Laura întredeschise gura tremurând. Era

împărțită între dorința de a se strânge lângă el și o spaimă irațională care o obliga să-l respingă. Renunțând să-și folosească forța, David își slăbi îmbrățișarea și se îndepărtă de ea. El o prinse de talie și o întrebă cu o voce ciudat de blândă:

– Ce s-a întâmplat, Laura? Nu mă vrei? Știi cât de mult te doresc. Ce-i cu tine? De ce mă respingi?

Laura își plecă ochii pentru ca el să nu-i vadă lacrimile. Îi răspunse cu o voce care abia se auzea:

– Nu pot, David, într-adevăr, nu pot. Ți-am spus deja, eu nu sunt așa. Nu încerca, te rog. N-aș putea suporta.

David îi ridică ușor capul. Îi privi îndelung fața zbuciumată și-i sărută încetișor pleoapele. În pofida dorinței pe care Laura o vedea strălucind în ochii lui, el rămânea stăpân pe sine. Înțelese atunci că bărbatul care o ținea în brațele lui era un om cu o voință de neînfrânt, care nu va fi niciodată jucăria capriciilor și sentimentelor sale.

– Nu ai de ce să te temi, Laura. N-am să-ți fac rău niciodată. Îți promit să nu te mai ating atâta timp cât nu vei încerca o dorință la fel de puternică precum a mea. De acum înainte, voi încerca să mă port potrivit temperamentului dumitale. Cred că înțeleg ce simți. Vino, să plecăm cât mai repede de aici; este inutil să ne jucăm cu focul.

Laura aștepta în mașină până când David închise casa. Făcură drumul de întoarcere fără să schimbe un cuvânt. Ajunși în fața casei ei, Laura deschise portiera și fugi fără o vorbă.

Apartamentul era pustiu. Se dezbrăcă în grabă, fără măcar să-și pună hainele în ordine, se aruncă pe pat și începu să plângă nestăpânit. Nu reușea să înțeleagă tulburarea pe care o stârnise în ea sărutul lui David. Știa însă că va avea nevoie de toată energia ei ca să se împotrivească acestei stranii slăbi-

ciuni, dacă nu voia să aibă de suferit. Prin atitudinea lui arogantă și zeflemitoare, David îi arătase clar ce urmărea: o simplă aventură. Și David nu era bărbatul care să se căsătorească. O dorea, desigur, dar dorința n-avea nimic de-a face cu dragostea. De ce, Dumnezeule, avusese neșansa de a-l întâlni? Viața ei fusese atât de liniștită până acum...

Dormea adânc a doua zi dimineața, când Midge veni s-o scuture.

– Laura, scoală-te. Nu ai întâlnire cu Janine Hartmann în dimineața asta?

Laura o privi pe Midge cu ochii încă umflați deoarece plânsese. Își simțea gâtul uscat și iritat.

Figura zâmbitoare a lui Midge se întunecă.

– Laura, arăți îngrozitor! Nu te simți bine?

– Ba da, Midge, mă simt foarte bine. Ieri am avut o zi foarte obositoare. Probabil că asta este cauza.

– Înfățișarea ta nu-mi place deloc, Laura. Ai depășit măsura. Îi voi telefona Janinei ca să-ți anulez întâlnirea. Am să-i spun că ești bolnavă.

– Nu! Dacă fac un duș și mă îmbrac, va fi mai bine. Acestea sunt urmările unei zile petrecute pe țărmul oceanului. Nu sunt obișnuită să stau în aer liber. Simt chiar înțepături în gât.

– Ei bine, îngrijește-te. Nu uita că se apropie căsătoria mea; vreau să am o domnișoară de onoare veselă.

– Nu te teme. Mă voi îndopa cu vitamina C și, până la căsătoria ta, voi fi în plină formă. Mi se vor face chiar complimente, vei vedea. Bun, acum trebuie să mă grăbesc, altfel Steven va avea două femei de hrănit în loc de una.

Laura alergă sub duș și încercă să-și pună ordine în gânduri. Se șterse repede, se fricționă ca să-și dezmorțească

membrele amorțite și îmbrăcă rochia de culoarea caisei, pe care o cumpărase săptămâna trecută. Avea decolteul în V și se încheia în întregime în nasturi, în partea din față. Cu escarpenii din piele de culoare bej în picioare și o mică poșetă asortată, era gata. Înghiți două pastile de vitamina C cu un pahar de suc de portocale, o anunță pe Midge că va lua cafeaua în oraș și plecă în mare grabă.

Când ajunse la *Design Center,* Janine examina eșantionul de tapet.

– Ah, iată-te în sfârșit! exclamă ea. Nu te simți bine? Ai ochii umflați. Ai plâns?

– Nu. Am fost ieri la plajă și cred că am răcit. Dar nu-i nimic. Am luat vitamina C și, de obicei, îmi face bine.

Janine scoase un mic flacon de pastile din poșeta ei.

– Încearcă-le, sunt miraculoase.

– Nu știu, zise Laura pe un ton șovăitor. Nu-mi place să mă droghez și sunt alergică la majoritatea medicamentelor. Numai când mă gândesc la asta și mă apucă amețelile.

– Nu fi ridicolă. Pilulele acestea sunt absolut inofensive. Am văzut reclama la televiziune: n-ar face rău nici unui copilaș.

Janine strecură cu forța flaconul în poșeta Laurei. Intră cineva și Janine îi făcu semn cu mâna.

– Amanda! Ce plăcere să te văd. Laura, ți-o prezint pe Amanda Tate. Într-un fel, casa ei este aceea pe care o decorăm: nu va dura mult până când să aflăm de logodna ei cu Johnathan Lattimer.

Laura o privi pe superba blondă pe care o zărise deja la restaurant cu David. Inima i se opri o clipă. El îi spusese oare adevărul? Poate că se dusese într-adevăr la întâlnirea aceea în locul lui Johnathan Lattimer...

– Îmi doresc să ai drepate, răspunse Amanda. Aștept de destul de mult timp. În zadar se amuză cu tinere afectate care-l distrează o clipă, se întoarce întotdeauna la mine.

Janine își ridică sprâncenele.

– Crezi că John continuă să zboare din floare-n floare? Pare mai curând gata să se cumințească. S-ar spune că are în minte ideea de a se căsători. Casa care se află în curs de amenajare nu are nimic dintr-o garsonieră, ca locuința lui cocoțată la Pacific Heights. Te-a dus s-o vezi?

– Nu. Așteaptă fără îndoială să fie terminată. Oricum, nu cred că Johnathan va înceta vreodată să zboare în dreapta și-n stânga. Este prea cuceritor ca să se mulțumească doar cu o femeie. Dar mie-mi este indiferent. Atâta timp cât se va îngriji de nevoile mele, mă voi declara mulțumită. Are destui bani ca să întrețină un întreg harem, de ce m-aș sinchisi de isprăvile lui extraconjugale, dacă el nu se sinchisește de ale mele?

Laura era uluită de răceala și indiferența acestei femei față de bărbatul cu care voia să se căsătorească. „Dacă vreodată două persoane au fost făcute una pentru alta, își zise ea, este tocmai cazul lui Johnathan Lattimer și al acestei frumuseți care are un sloi de gheață în locul inimii".

– Trebuie să fug, zise Amanda, am oră la coafor.

Janine făcu un mic semn de rămas-bun și se întoarse spre Laura.

– Cum ți se pare probabila stăpână a casei pe care o decorăm?

Laura își încruntă sprâncenele.

– Aș vedea-o mai bine trăind în igluul în care-și are sediul Compania Lattimer decât la Hillsborough. Cum poate avea el intenția să instaleze o asemenea ființă într-un loc atât de frumos?

– Nu te mai gândi la ea, zise Janine râzând. Din moment ce Johnathan plătește nota, se poate căsători foarte bine cu cine-i place. Să ne grăbim: trebuie să prind avionul de Los Angeles. I-am promis lui Johnathan să arunc o privire covoarelor care tocmai au sosit din Orient. Profită de ocazie ca să te ocupi de curtea interioară. Îți telefonez când mă întorc.

Laura era mulțumită de această situație pentru că rămânea singură. Răceala ei se agravase și se simțea fără apărare ca să-l înfrunte pe David. Lucrând în patio, va evita fără îndoială să-l întâlnească. Acum că știa că ieșise cu Amanda în locul lui Johnathan Lattimer, se temea și mai mult de propria ei slăbiciune. La urma urmei, era cinstit. Nu-i ascunsese niciodată ce simțea pentru ea, chiar dacă nu era vorba decât despre dorință...

Sâmbătă dimineața, după ce îngrijise plantele de la sediul Companiei Lattimer, se întoarse la magazin ca s-o ajute pe Midge. Se întreba cum va face după plecarea surorii sale ca să-și continue munca de decoratoare. Nu putea totuși să se afle în două locuri în același timp...“În starea de spirit în care sunt acum, își spuse ea surâzând, îmi este deja destul de greu să mă simt în largul meu într-un singur loc“.

Capitolul 5

Midge trebuia să se căsătorească peste cincisprezece zile. Cum ea avea o mulțime de cumpărături de făcut, părăsi magazinul imediat după sosirea Laurei. Sâmbăta era o zi liniștită, deoarece era puțină lumă în cartierul afacerilor în timpul weekendului. Se simțea în continuare gripată; vitamina C nu-i fusesese de mare ajutor. În disperare de cauză, luă una dintre pilulele pe care i le dăduse Janine. „La urma urmei, n-am nici un plan pentru restul zilei; nu va fi nici o pagubă dacă o să mă facă să dorm."

Când închidea ușa magazinului, simți că o mână îi atingea brațul. Se întoarse și întâlni ochii scrutători ai lui David ațintiți asupra ei. Mirosul apei lui de colonie o ameți și trebui să se stăpânească pentru a nu-i cădea în brațe.

– David, ce faci aici?

– Așteptam să închizi magazinul. Nu voiam să mă acuzi că te împiedic să-ți câștigi existența. Dar mi-ar plăcea să te invit la cină. Nu există nimic ce detest mai mult decât să mănânc singur.

– Nu pot merge să cinez în ținuta asta, zise Laura aruncând o privire blugilor ei vechi și tricoului cu care era îmbrăcată.

– Găsesc că arăți foarte bine așa cum ești. Mergem într-un loc nepretențios, unde nimeni nu ne va acorda atenție. Vino, aștept de destul timp în mașină ca să știu că nici măcar n-ai prânzit. Fii drăguță, am cu adevărat nevoie, în seara asta, de compania dumitale.

O privea cu un aer atât de rugător încât ea nu putu rezista și se duse să ia loc în mașina sport de culoare verde. Când urcară rampa podului Golden Gate, ceața începea să cuprindă coasta. Pătrundea încet în interiorul uscatului și acoperea frumoasele peluze și vegetația de la Presidio, această veche bază militară care semăna mai mult cu un parc decât cu o instalație războinică. Sprijinită comod de spătarul scaunului ei, Laura se întoarse spre David.

– Unde mergem?

– Nu-ți face griji, destinde-te. Vreau să-ți fac o surpriză. Ai avut mult de lucru, săptămâna aceasta. Te-am așteptat la Lattimer Lodge în dimineața asta, dar n-ai venit. Am văzut că ai început să te ocupi de bazin și de sistemul de udat.

– Da, răspunse Laura, am fost de mai multe ori acolo, în cursul săptămânii. Am făcut o gripă de care nu reușesc să scap și mă gândeam ca astăzi să mă odihnesc puțin. Dar Midge este atât de ocupată cu pregătirile pentru căsătorie încât a trebuit să rămân la magazin toată ziua. Și dumneata, cum ți-ai petrecut săptămâna?

– A fost îngrozitoare, ca de obicei. Pentru asta am fost atât de decepționat că nu te-am văzut. Mă necăjește când nu ești acolo, deoarece îmi lipsești.

„Aș! se gândi Laura, îi lipsesc așa cum îi lipsește unui copil jucăria, atâta timp cât este interesat de ea. Și mă va arucna așa cum copilul își aruncă jucăria când se satură de ea. Dar nu vreau să sfârșesc asemenea unei jucării stricate, chiar dacă doresc compania lui mai mult decât orice pe lume".

În fața tăcerii ei, David insistă:

– Și dumneata? Nu ți-am lipsit?

– Nu, am fost prea ocupată ca să fiu preocupată de dumneata sau de orice altceva, minți ea.

– Și Roger? Nu l-am văzut în ultimul timp. S-a terminat, între voi?

– Nicidecum. Este plecat în călătorie pentru o expertiză importantă. Trebuie să-mi telefoneze când se va întoarce.

– Lasă-l pe Roger acolo unde e. Nu este bărbatul potrivit pentru dumneata.

– Și care este bărbatul care-mi trebuie?

– Eu, bineînțeles. Ți-am mai spus că suntem făcuți unul pentru altul.

– Iar eu ți-am răspuns: nu sunt genul dumitale.

– Și care este genul meu, te rog?

– Oh, genul sofisticat, desigur. Ca Amanda Tate, de exemplu.

– Ia te uită! Ți-ai dat osteneala să-i afli numele. Ești geloasă?

– Absolut deloc. Am întâlnit-o din întâmplare și Janine ne-a prezentat.

David se încruntă și strânse volanul cu atâta putere încât articulațiile degetelor i se albiră, făcând să iasă în evidență ciudatul inel răsucit de care nu se despărțea niciodată.

– Și ce a spus fermecătoarea domnișoară Tate despre mine?

– Despre dumneata? Nimeni nu a spus niciodată nimic despre dumneata. Dumneata ești auxiliarul invizibil al domnului Lattimer, retras în umbră. Singurul subiect de conversație al Amandei este Johnathan Lattimer și marea lui dorință de a se căsători cu ea. Crezi că se va căsători cu ea?

– Greu de spus. Johnathan nu este bărbatul care să-și dorească o căsătorie, cel puțin până acum. Poate că s-a schimbat!

Ceața se risipea pe măsură ce se îndepărtau de ocean. Soarele acestui sfârșit de zi dispărea în spatele colinelor și începea să se lase noaptea. Un panou de la marginea șoselei le semnală că intrau în districtul Sonoma.

– Unde mergem, David? Ți-am spus că sunt răcită, încep să mă simt obosită și, pe deasupra, mi-e foame!

– Aproape am ajuns, zise David părăsind autostrada ca să cotească pe un drum de țară. Cum trebuia să te duc într-un loc unde să te simți în largul dumitale în această ținută, cred că am găsit o soluție excelentă problemei.

Un șir lung de mașini aștepta să intre pe un teren transformat în parcare. O pancartă mare, scrisă de mână, indica faptul că acolo se desfășura Festivalul Vinului și Grătarului al districtului Sonoma. David parcă mașina și scoase din portbagaj o scurtă de lână pe care i-o întinse Laurei. La rândul lui, îmbrăcă un pulover.

– Îmbracă asta. Uneori se face foarte frig pe aici când apune soarele și nu vreau să răcești mai rău.

– De unde provine această scurtă? întrebă ea vârându-și brațele în mânecile confortabile.

– Am cumpărat-o pentru dumneata. Este un cadou de împăcare, ca să mă ierți pentru comportarea mea de săptămâna trecută.

– Accept s-o îmbrac în seara asta, ca să nu înghețe. Dar vreau s-o iei înapoi. Nu pot primi un cadou atât de scump.

– Laura Canaday, unde ai fost crescută? N-ai fost niciodată învățată să primești un cadou cu plăcere?

O ajută să coboare din mașină. Au fost întâmpinați de un miros îmbietor de carne friptă.

– Miroase bine, nu-i așa? remarcă David. Și se poate mânca la discreție.

După ce plătiră o taxă de intrare, merseră să se așeze la coadă la bufet. O dată farfuriile umplute cu cotlet de vită fript, fasole verde fiartă înăbușit și salată, se instalară la o masă de picnic unde îi așteptau câteva urcioare cu vin roșu. Toți mesenii erau veseli și-și umpleau paharele de plastic.

Când David vru să-i toarne de băut, Laura își acoperi paharul cu mâna.

– Știi bine că nu vreau să beau.

– Dar de ce? Astăzi nu lucrezi, este sărbătoare. Poți să iei măcar un pahar.

Vecinii lor de masă, care nu pierdeau nimic din cuvintele lor, îi dădură dreptate. Laura, care nu voia să se facă remarcată, îl lăsă pe David să-i toarne vin. Toată lumea flecărea și Laura își uită curând temerile și aprecie vinul ca și ceilalți.

Când terminară de mâncat, se duseră să arunce resturile într-un butoi mare instalat în acest scop în mijlocul terenului. Laura se clătina pe picioare și trebui să caute sprijinul lui David. El își trecu un braț în jurul ei și, strângând-o la pieptul lui robust, o ridică de la pământ. Laura își puse capul obosit pe umărul lui. Cu mâinile în jurul gâtului lui, îi trase fața spre ea și-i întâlni buzele. Sărutul acesta o aprinse în întregime. Efectul medicamentului trebuie să se fi asociat cu acela al

vinului: capul i se învârtea în asemenea măsură încât nu-și mai putea domina pasiunea dezlănțuită. În clipa asta, puțin o mai interesa că David încerca pentru ea dorință și nu dragoste adevărată. Numai atingerea buzelor lui avea importanță. Adevărata Laura nu mai exista, era gata s-o trimită la toți dracii.

David răspunse sărutului ei cu o ardoare sălbatică, strângând-o cu putere la piept. Fie din cauza vinului, fie a contactului cu David, Laura era incapabilă să-și potolească focul care o mistuia.

Era complet ametită de acest sărut când David se desprinse brusc de buzele ei. Mergând repede, o duse în brațe până la mașină. Figura lui crispată brusc trăda o furie inexplicabilă.Țeapăn, cu mușchii încordați, privea fix înaintea lui. Jignită și derutată de acest comportament, Laura bâigui, tulburată:

– Ce s-a întâmplat? Nu mă mai iubești? Nu mai vrei să mă săruți?

Fără să răspundă, David deschise portiera și o aruncă pe scaun. Apoi se sprijini de acoperișul mașinii, cu capul pe brațe. În cele din urmă, oftând adânc, se duse să se așeze la volan. Trânti portiera, vârî cheia în contact, porni motorul și demară.

– Unde mergem? întrebă Laura, derutată complet de această schimbare bruscă de atitudine.

– Vei vedea, îi spuse el cu asemenea ostilitate în glas încât Laura se sperie.

Conducea atât de repede încât Laura era din ce în ce mai îngrozită. Ce făcuse oare ca să-l aducă într-o asemenea stare? Era prea obosită și nu avea mintea destul de limpede pentru a încerca să înțeleagă, dar simțea că trebuia să-l calmeze cu orice preț ca să se apere de furia lui.

– Te rog, nu știu ce am făcut ca să-ți provoc mânia. Du-mă acasă. Îți promit că nu-ți voi mai face niciodată necazuri.

Mașina făcu o deviere bruscă. David se întoarse și-și fixă asupra ei ochii lui negri, strălucitori.

– Nu vei înceta niciodată să-mi faci necazuri. Tot ce-ți cer este să stai liniștită. Nu face promisiuni pe care nu le poți ține. Și lasă-mă pe mine să mă ocup de restul.

– Dar de ce nu vrei să-mi spui unde mergem? Nu-ți cer decât să mă duci acasă... N-aș fi crezut niciodată că poți reacționa astfel.

– Există încă multe lucruri pe care nu le știi despre mine. Dar eu te cunosc foarte bine. Ce te-a găsit? Crezi că-ți poți permite să săruți un bărbat în felul acesta și să-l respingi după aceea sub pretextul că nu ești „făcută așa"? Să știi că-ți vei atrage mari necazuri în felul acesta. Și acum, stai liniștită și lasă-mă să reflectez. Mi-ai întors pe dos deja destul viața.

Tonul lui era atât de iritat și atât de imperativ încât Laura consideră mai prudent să-i dea ascultare. Rezemată de spătarul scaunului, îl privea pe David conducând, încleștat de volan, cu o expresie din ce în ce mai crispată. Medicamentul și vinul o învinseră până la urmă și capul ei căzu greu pe umărul lui David, trecând într-o stare de semiconștiență. Pe jumătate adormită, își dădea în mod nelămurit seama că David nu mergea pe străzi cunoscute. Auzi mașina stopând, motorul oprindu-se și pe David coborând. Când el deschise portiera, ea îi surâse și închise ochii. Avea impresia că plutește în aer și se simțea foarte fericită.

David o ridică de pe scaunul ei și o conduse în interiorul casei. Ea râdea, agățându-se de el, deoarece picioarele amenințau să n-o mai susțină.

Ajunseră într-o încăpere luminată puternic. Reînsufleţită şi tot mai îndrăgostită, se strânse lângă David, suspinând de plăcere. El o prezentă unui bărbat foarte distins, care părea să-i aştepte.

Laura încerca o impresie de irealitate, şi nu înţelegea ce se petrece, dar se strădui cât mai bine să-şi ia o expresie vioaie şi interesată când impunătorul străin începu să-i vorbească.

Avea senzaţia că este o actriţă care trebuia să-şi susţină cu orice preţ rolul ei în piesă. Se pare că a reuşit s-o facă.

David şi bărbatul celălalt îşi strânseră mâna şi se bătură prietenește cu palma pe spate. Laura le adresă un surâs de care orice prim-amoreză s-ar fi simţit mândră.

Chiar în clipa când simţea că-şi pierde puterile, David o ridică în braţe şi o duse înapoi la maşină. Se lăsă să cadă pe scaunul ei şi, cu un adânc sentiment de satisfacţie, se scufundă pe loc în somn. Nu-şi aminti absolut nimic din ce se întâmplase după aceea, cu excepţia unei senzaţii nelămurite că fusese aşezată într-un pat unde adormi liniştită, înfundată între pernele cele mai moi din lume.

A doua zi dimineaţa, Laura se trezi cu o teribilă durere de cap. Deschise ochii încet, apărându-se cu mâna de strălucirea razelor de soare care treceau printre draperiile groase de mătase. Pentru a scăpa de această lumină orbitoare, îşi înfundă faţa în mătasea plăcută a pernei. O copleşi imediat mirosul familiar al apei de toaletă a lui David. Abia atunci zări, alături de ea, o pernă strivită... Sări în capul oaselor, dar trebui să se întindă din nou deoarece i se învârtea capul. Îşi ridică cearşaful până sub bărbie ca să-şi acopere goliciunea şi cercetă încăperea. Era o cameră spaţioasă, cu mobilier scandinav de culoare închisă.

Cearșafurile erau de mătase ca fildeșul, iar podeaua era acoperită cu un covor gros de lână maro, într-o nuanță foarte caldă.

Laura își trecu mâna prin părul ciufulit, încercând să-și adune gândurile. Cu toate eforturile ei, însă, nu-și aminti decât de grătar și de amețeala care o cuprinsese pentru că băuse vin după ce înghițise pilula de la Janine. Apoi își aminti că David îi ceruse să participe la o reprezentație a unei piese de teatru. Nu mai știa exact despre ce era vorba, dar se distrase foarte bine și regizorul, un domn cu păr alb, foarte amabil, păruse foarte mulțumit de talentul ei de actriță. După asta, totul se cufunda în neant, cu excepția unei dispute cu David în legătură cu nu mai știa ce. Dar, goală cum era și aruncând o privire îngrozită în jurul ei, îi era destul de ușor să-și imagineze care fusese subiectul diferendului lor. Îi sărea în ochi faptul că David trebuia să fi avut câștig de cauză. Cum putuse oare să aibă încredere în el? El o prevenise în mod cinstit că o dorea și că voia s-o atragă acasă la el. Și iată că reușise să-și atingă scopul...

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce deplângea prostia de care dăduse dovadă. Nu avea în cap decât un gând: să părăsească această casă cât mai repede posibil. Spera numai ca el să aibă decența să stea la distanță și să nu vină să se laude cu victoria lui. Trebui însă să-și mărturisească sieși că tocmai decența nu era calitatea principală a lui David.

Se înfășură în cearșaful de mătase și puse picioarele pe covor. Făcând asta, piciorul ei se lovi de un mic obiect metalic.

Se aplecă și pipăind în grosimea covorului, găsi un inel de aur. Recunoscu imediat inelul pe care David îl purta întotdeauna pe deget. Trebuie să-i fi scăpat și-l uitase în graba de a

pleca. Era un inel vechi și patinat, cu un desen întortocheat, pe care Laura îl examină cu atenție. S-ar fi spus că este un șarpe încolăcit în jurul inelului. Ochii înguști și oblici ai șarpelui erau reprezentați din smaralde, iar din gură ieșea o limbă minusculă din rubin. O rețea de aur încrustată, formată din numeroase ochiuri, dădea impresia unei piei de reptilă. Interiorul inelului era îmbrăcat în hârtie de mătase, ca și cum se urmărise limitarea sau atenuarea frecării lui pe o piele delicată. Laura nu-și putea lua ochii de la el, sperând că inelul acesta i-ar putea dezvălui tot ce voia să știe. Trebui, însă, să renunțe.

Îl puse pe noptieră și se duse să dea la o parte perdelele. De la fereastră, observă că locul unde se afla domina apele cenușii-albastre ale golfului San Francisco. Judecând după zgomotul circulației, nu putea fi în afara orașului. „Probabil că mă aflu în cartierul Pacific Heights“, își zise ea. Cel puțin nu-i va fi prea greu să se întoarcă acasă. Hainele ei erau puse pe un fotoliu; se duse să se îmbrace în baie.

Aceasta era pardosită în întregime cu dale maro și bej. Cada și lavabourile erau din porțelan de culoarea ciocolatei. Pe o măsuță de marmură erau aliniate flacoane cu apă de toaletă și loțiuni de după ras, dând acestei săli de baie un caracter exclusiv masculin. Laura ar fi făcut bucuroasă un duș, ca să scape de acest parfum familiar, cu aromă de mosc, care i se lipise de corp, dar cel mai urgent era să se îmbrace și să plece de acolo.

Termină repede și începu să-și caute portmoneul. Îl găsi pe noptieră, pus pe o hârtie. O despături și citi:

Laura,

A trebuit să plec pe neașteptate, chemat de o afacere foarte importantă. Îți voi telefona îndată ce va fi posibil. Stai liniștită și revino-ți în fire. Este ziua liberă a servitorilor, astfel că nu vei fi deranjată. Ia acești bani și cumpără-ți ce dorești dacă ești dispusă să bați magazinele. Voi reveni îndată ce voi putea să scap.

David.

Dumnezeule, ce aroganță! își zise Laura. Își imagina oare într-adevăr că o să rămână acolo ca să-l aștepte? Era oare chiar atât de nepăsător încât să nu prevadă o clipă furia și rușinea pe care ea trebuia să le simtă? Tot ce spera, era să nu-l mai vadă niciodată! Mototoli hârtia în mâini și o aruncă lângă inel. Cu ochii mărișI de uimire, zări dintr-o dată pe masă un teanc de bancnote. O străbătu un fior de groază și de repulsie când înțelese ce însemnau banii aceia. David credea oare că o putea despăgubi cu bani pentru evenimentele din noaptea precedentă? După ce se gândi puțin, hotărî că trebuia să fie realistă: acești bani îi vor da posibilitatea să pună cea mai mare distanță între ea și David. În orice caz, se pare că era generos cu amantele lui: erau acolo câteva sute de dolari...

Traversă apartamentul fără să acorde vreo atenție mobilierului sau cărților prețioase care se găseau acolo. Ieși pe scara de serviciu, ca să evite orice întâlnire cu ceilalți locuitori ai casei. Văzând-o trecând, portarul ridică o sprânceană: ea era topită de rușine la gândul că nu era fără îndoială decât o femeie printre toate celelalte care-l vizitau pe David. Poate că în felul acesta le concedia pe toate, pe scara de serviciu?

Capitolul 6

Laura strigă după un taxi și se întoarse la ea acasă. Se simțea epuizată. Midge nu părea să fi fost prea neliniștită de absența ei, deoarece apartamentul era pustiu. De dezbrăcă imediat și se vârî cu plăcere sub un duș foarte cald. Se săpuni cu minuțiozitate pentru a încerca să înlăture orice urmă a acelui miros de apă de toaletă care i se lipise de piele. Dar știa bine că nici un săpun din lume nu va reuși s-o purifice de această repulsie pe care o simțea de când se trezise. Ieșind de sub duș, se înfășură într-un capot, își șterse părul și-l perie cu energie până îi căzu într-o cascadă strălucitoare pe umeri.

Oboseala o copleși. Intră în camera ei și, cu un oftat adânc, se lăsă să cadă pe pat și se strecură în căldura cearșafurilor din bumbac alb. În cele din urmă, adormi. David îi apărea cu intermitență și, în visul ei, îl iubea și-l ura în același timp.

Deodată, o trezi o lumină orbitoare. Își frecă ochii, se ridică în capul oaselor și-i văzu în fața ei pe Midge, Steven și Roger, toți trei foarte iritați. Se făcuse noapte.

– De unde vii? strigă Midge. Ne-am făcut un sânge rău teribil, te-am căutat în tot orașul!

Incapabilă să-i privească în față, Laura își ascunse fața în mâini și încercă să găsească un răpsuns plauzibil.

– Am avut întâlnire cu Janine Hartmann pentru cină și mi-am petrecut noaptea la ea.

– Nu puteai să telefonezi? Nu te-ai gândit nici o clipă la noi! Sincer, Laura, nu știu ce se întâmplă cu tine în ultimul timp. Nu te mai recunosc.

– Probabil că este surmenată după toată munca aceea la Hillsborough, zise Steven. După ce ne vom căsători, va trebui să vinzi magazinul, Laura. Nu te vei putea ocupa singură de toate. Cum eu voi fi probabil solicitat să părăsesc San Francisco, nici măcar Midge nu va fi aici ca să te ajute. La urma urmei, de ce nu te-ai întaorce la Carmel, la mătușa Estelle? Va fi mulțumită să aibă pe cineva în preajma ei, acum că îmbătrânește. Nu mă împac deloc cu ideea să te las singură în orașul acesta mare.

– Poate că am și eu un cuvânt de spus, interveni în discuție Roger. Nu știam că țin atât de mult la Laura. Dar când m-am întors aici și n-am găsit-o, am înțeles cât de mult mi-a lipsit. Dacă vrea să primească cererea mea în căsătorie, poate că va reuși după un timp să mă iubească.

Midge se repezi spre Laura ca s-o sărute.

– Oh, Laura, sunt atât de mulțumită. Nu bănuiam că exista ceva atât de serios între voi. N-am putea face o căsătorie dublă? Ce părere ai?

Laura își plecă ochii.

– Îmi pare rău, Roger. Îmi placi mult, dar nu mă simt pregătită să mă căsătoresc, fie cu dumneata, fie cu altul. Am nevoie de timp ca să reflectez.

– Bineînțeles, Laura, nu vreau să te zoresc. Dar mi-e teamă să nu te pierd dacă te întorci la Carmel. Acesta a fost motivul

pentru care am ținut să-mi cunoști sentimentele. Poate că le vei împărtăși, cu timpul?

Laurei i se învârtea totul în cap. Cum să le explice că nu se punea problema să accepte căsătoria cu Roger, nici acum, și nici mai târziu? În definitiv, poate că întoarcerea la Carmel era cea mai bună soluție. Încerca să-și pună ordine în gânduri când se auzi soneria de la intrare.

– Cine poate fi la ora asta? întrebă Midge ducându-se să deschidă.

Laura auzi vocea alarmată a lui Midge.

– Dar cine sunteți? Ce doriți? Unde credeți că vă aflați? Aici nu se intră așa!

Laura își ridică privirea: în cadrul ușii se detașa silueta înaltă a lui David. Era prima dată când îl vedea în costum de oraș. Costumul lui gri închis și cămașa de mătase albă făceau să iasă în evidență virilitatea corpului său bine legat. Figura lui bronzată avea o expresie de temut. Ochii îndreptați spre Laura aruncau fulgere.

Ea se simțea umilită profund. Așadar, aroganța acestui bărbat nu avea limite? O va acoperi de rușine în fața propriei ei familii? Inima ei încetă o clipă să bată: venele de la gâtul lui David se umflau sub imperiul furiei. În ciuda a tot ce-i făcuse, ea îl iubea. Se încordă, hotărâtă să nu se dea în spectacol.

– Nu ești lipsit de insolență! Ieși afară! De nu te-aș mai revedea vreodată!

David o privi pe Laura cu o ură neascunsă. Ea nu-i văzuse niciodată o asemenea expresie de înverșunare și de ostilitate.

– Ia-ți lucrurile. Plecăm.

– Ești nebun! Nu merg nicăieri cu dumneata. Ieși din camera mea! Te urăsc!

– Nu mă îndoiesc. Dar încetează să mai faci pe fetița inocentă! Acum te cunosc! Îmbracă-te. Ne întoarcem acasă.

Midge era năucită complet.

– Dar ea *este* acasă! Despre ce naiba vorbiți? Laura, explică-mi te rog ce se întâmplă.

– Nu este nimic de explicat, Midge. David are idei total greșite despre relațiile noastre. Dar el va pleca imediat.

Steven îl prinse pe David de braț.

– Ați auzit ce spune tânăra aceasta? Vrea să plecați. În consecință, ați face bine să ieșiți.

– Dimpotrivă, zise David, ați face și mai bine să ieșiți toți și să mă lăsați singur cu Laura. N-am intenția să plec fără ea și se pare că voi avea nevoie de ceva timp ca s-o conving că locul ei este lângă mine.

Roger vru să-l prindă pe David de brațul celălalt, dar acesta îl măsură într-un asemenea mod încât Roger făcu un pas înapoi. Steven se îndepărtă și el, văzând furia care strălucea în ochii lui David.

Numai Midge continua să reziste, cu mâinile în șolduri și cu picioarele înfipte cu fermitate în podea.

– Cu ce drept intrați aici și pretindeți să vorbiți cu Laura, când este evident că ea n-o dorește?

David îi zâmbi cu indulgență.

– Cu dreptul unui soț care vrea să discute cu soția lui între patru ochi și s-o convingă că locul ei este alături de el.

În cameră se lăsă o tăcere consternată. Laura sări din pat.

– Soț... Soție... ce tot îndrugi? N-o să reclami totuși privilegii conjugale din cauza a ceea ce s-a petrecut noaptea trecută?

– Bineînțeles că da! Credeai că o să scapi printr-o păcăleală? Regret că nu am înțeles că aveai nevoie de banii

mei înainte de căsătorie. Stratagema ți-a reușit până în prezent, dar acum eu sunt acela care comandă. Ia-ți lucrurile și să plecăm.

– O clipă, zise Roger. Nu puteți da buzna aici pretinzând că sunteți soțul Laurei și să ne dați tuturor ordine. Drept cine vă credeți?

– V-am spus deja, Addison, soțul Laurei. Se pare că dumneata râvneai locul acesta. Prea târziu. Laura nu te mai privește.

Midge izbucni:

– Nu știu cine sunteți! Dar eu sunt sora Laurei; am dreptul la explicații.

David îi aruncă Laurei o privire disprețuitoare.

– Sora dumitale are dreptate. Povestește-i totul, Laura. După asta, poate că vom putea în sfârșit să plecăm...

Laura își ascunse fața în palme. Pe obrajii ei curgeau lacrimi.

– Este imposibil de explicat. Am făcut o încurcătură teribilă. Și te-am mințit: n-am fost la Janine, ieri seară. Mi-am petrecut noaptea cu David. Dar nu vreau să-l mai văd în viața mea. Te rog să-l faci să mă lase în pace.

– Nici nu se pune problema, replică David. Acum n-o să-mi mai scapi. Și să nu-ți închipui că o să-ți plătesc o pensie alimentară grasă pentru mica escapadă de ieri seară. Nu vreau să ajung de râsul lumii din cauza ta. Este prea târziu pentru a anula căsătoria și nu vreau să aud de divorț. Ești legată de mine. Dar să știi că mie nu-mi displace la fel de mult ca ție.

Steven se adresă atunci lui David cu o voce calmă și reținută:

– Nu credeți că este de-ajuns? De ce nu aveți amabilitatea să plecați? Nu sunteți soțul Laurei și, sincer vorbind, puțin contează cine sunteți. Tot ce vi se cere este să plecați.

David scoase o hârtie din buzunarul interior al hainei, pe care i-l întinse lui Steven cu un zâmbet feroce.

– Poate că acest document vă va convinge?

Steven privi hârtia și păli. Îi trecu documentul lui Midge, care deveni tot atât de palidă ca logodnicul ei.

– Asta explică lucrurile! Dar nu înțeleg de ce ne-a mințit Laura. Nu-i stă în fire. Cred că vă datorăm scuze, domnule Lattimer. Laura nu ne-a spus niciodată că vă cunoaște.

Laura o privi pe Midge cu ochii strălucind de mânie.

– Ce tot îndrugi acolo? Nu te-am mințit niciodată. Pur și simplu nu-l cunosc pe domnul Lattimer. Cât despre bărbatul acesta, se numește David. Ce-i cu falsul acesta pe care l-a născocit?

Midge îi întinse documentul.

– Sunt întristată și decepționată de atitudinea ta, Laura. Este un certificat de căsătorie autentic care poartă semnătura ta și pe cea a lui *David* Johnathan Lattimer. După cum se pare, bărbatul acesta este chiar domnul Lattimer, adică soțul tău.

Laura, cu respirația tăiată, recăzu pe pat.

– Minți! Este imposibil!... Nu ești Johnathan Lattimer, ești David...

Se opri brusc: de fapt, nu-i cunoștea numele de familie.

– Nu mai spune, Laura! Ai știut întotdeauna cine eram. Voiai să mă tragi pe sfoară ca să te iau în căsătorie și să mă obligi să-ți plătesc o sumă frumoasă toată viața. Recunosc că m-am lăsat prins în cursă și ai reușit să obții căsătoria. Dar un divorț nu este atât de ușor de obținut. Și acum, că am înțeles cum stau lucrurile, eu voi impune regulile jocului. Ia-ți lucrurile, te iau cu mine.

Scoasă din fire, Laura îi arunca priviri indignate.

– Poți să spui ce vrei, eu n-am să te urmez. Minți și nu vreau să te mai văd în viața mea!

David i se adresă lui Midge:

– Date fiind împrejurările, mi-ați putea acorda posibilitatea unei discuții între patru ochi cu Laura?

Midge îi aruncă o privire lui Steven.

– Cred că are dreptul la o convorbire particulară cu soția lui. Dacă ai nevoie de noi, Laura, n-ai decât să ne chemi.

Când David auzi ușa închizându-se în urma lor, i se adresă Laurei cu o voce autoritară:

– Grăbește-te, Laura. Cum ți-am spus, acum mingea se află în terenul meu. Nu mă cunoști. Pot să mă port foarte dur și nu apreciez deloc să trec drept un imbecil. Te sfătuiesc să asculți, dacă nu vrei să ai necazuri.

– Ieși afară! Cum îndrăznești să mă tratezi în felul acesta? Nu sunt una dintre... una dintre acele femei care se cumpără. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu dumneata. Și dacă nu mă lași în pace, am să-i spun avocatului meu să dubleze cererea de pensie alimentară.

Laura nu știa ce o îndemnase să spună asta. Cerând o pensie alimentară mare, se gândea să-l sperie și să-l facă să renunțe. Văzând expresia de pe fața lui David, își înțelese imediat greșeala.

– Ah, îți dezvălui în sfârșit intențiile! Dacă-i așa, putem să jucăm cu cărțile pe masă. Dar eu voi câștiga miza. Sunt foarte prins de afacerile mele, am o companie de condus și n-am timp de pierdut. Dar asta nu înseamnă mai puțin că ești soția mea și vei rămâne atâta timp cât nu voi hotărî altfel. Pregătește-te să pleci imediat și să te supui ordinelor mele. Altfel, Midge și Steven vor avea de suferit.

– Ce vrei să spui? De ce faci asta? Cum poți să le faci rău?

David râse disprețuitor.

– Îți voi explica, dar rapid. Trebuie într-adevăr să plecăm. Am s-o fac pentru că sunt neîndurător și nimic nu mă poate face să dau înapoi ca să-mi ating scopul, cum ai remarcat singură. Nimic nu este mai ușor pentru mine decât să distrug cariera lui Steven. Firma „Johnston Bros" se ocupă și de contabilitatea Companiei Lattimer. Ei nu vor șovăi să-l concedieze pe Steven dacă le dau de înțeles că mă îndoiesc de cinstea lui. După aceea, va putea oricât să-și caute de lucru, nu-l va angaja nimeni.

David își încrucișă brațele la piept și se sprijini cu spatele de perete.

– Ei bine, acum ești gata să vii cu mine?

Laura se ridică.

– Mi se pare că n-am de ales. Ești fără îndoială diavolul în persoană.

David se înclină.

– În slujba dumitale, draga mea. Acum, să ne grăbim.

– Vrei să ieși ca să mă pot îmbrăca?

David o privi cu coada ochiului.

– Îmbracă-te ca și cum n-aș fi aici. După noaptea trecută, nu mai există secrete între noi.

Laura deveni stacojie și se duse să se închidă în baie, împreună cu hainele. David izbucni într-un râs insolent. Cum putuse oare să se pună într-o asemenea situație? Cum să-l convingă pe David că nu știuse că era Johnathan Lattimer și că nu voia banii lui? Cum să-i explice lui Midge situația? Viața ei depindea de acum înainte de David și el era un om neîndurător. Cu fața plină de lacrimi, își adună curajul ca să deschidă ușa și să dea iarăși ochii cu el.

David era întins pe pat, cu mâinile sub ceafă.

– Nu te obosi să-ți iei hainele. Oricum, ele nu sunt potrivite cu noua ta poziție de soție a lui Lattimer. Secretara mea te

va duce mâine dimineață să faci cumpărături. Acum să ne luăm rămas-bun și să ne întoarcem la noi acasă, draga mea, zise el deschizând ușa camerei.

Laura se duse s-o sărute pe Midge.

– Îmi pare rău, Midge... Sper că mă vei ierta...

Apoi se întoarse spre Steven.

– Încearcă să nu mă detești prea mult, te rog.

Roger dispăruse deja. Nu mai era nimic de adăugat... În timp ce ieșea, îl auzi pe David spunându-i lui Steven:

– Sper să asist la căsătoria voastră. Până atunci, am putea prânzi împreună într-una din zilele acestea. Avem multe lucruri să ne spunem, acum că urmează să facem parte din aceeași familie.

Îi strânse mâna lui Steven și se alătură Laurei, care-l aștepta în vestibul. Atitudinea lui amabilă se schimbă imediat în ostilitate, ceea ce avu drept rezultat că o făcu să coboare foarte repede scara.

Făcu un semn din cap șoferului sprijinit de un automobil mare închis. Acesta se redresă imediat și se grăbi să deschidă portiera. David aproape că o aruncă pe Laura pe bancheta din spate și se așeză alături de ea. Laura se îndepărtă de el, strângându-se la celălalt capăt al banchetei.

– Ne întoarcem acasă, Dan, zise David lăsându-se pe spătar și închizând ochii cu o expresie de satisfacție și de trufie.

Laura privea pe geam, în timp ce mașina mare rula pe străzile întortocheate. Ce se va întâmpla oare cu ea? Va reuși vreodată să-l covingă pe David că nu știa că este Johnathan Lattimer? Putea să spună sau să facă ceva pentru a se elibera de această căsătorie abjectă?

Fu smulsă din gândurile ei când mașina se opri în fața casei lui David, în cartierul Pacific Heights. Șoferul le ținu portiera

deschisă și David îi oferi mâna Laurei ca s-o ajute să coboare. O făcu să treacă în fața lui și o împinse rapid spre ușa de intrare.

– Nu mai am nevoie de dumneata în seara asta, Dan. Pe mâine.

Șoferul își duse mâna la caschetă.

– La ordinele dumneavoastră, domnule Lattimer. Petrecere frumoasă.

În liftul care-i ducea la etaj fu o tăcere deplină. David apăsă butonul soneriei și-i zâmbi majordomului care veni să le deschidă.

– Jeffry, ți-o prezint pe doamna Lattimer.

O conduse apoi pe Laura în apartament fără să aștepte răspunsul majordomului înmărmurit.

– Doamna Thompson a pregătit camera de oaspeți așa cum i-am cerut?

– Da, domnule, cred că totul este gata.

– Mulțumesc, Jeffry. Asta-i tot.

David deschise ușa unei camere mici unde tocmai se făcuse patul.

– Poți dormi aici, deocamdată. Nu țin să te revăd în seara asta.

Închise după aceea ușa, părăsind-o pe Laura, zdrobită, în camera aceea mică și rece.

În cele din urmă se așeză într-un fotoliu tapițat cu catifea albastră, lângă fereastră. Privi vapoarele înaintând încet în golf, invidiindu-le libertatea. Era limpede că David se hotărâse să-i facă viața un infern și că nu-i va lăsa nici o posibilitate de evadare. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai disperată se simțea.

Trebuie să fi adormit, deoarece se făcuse ziuă când auzi bătându-se la ușă. Intră o femeie înaltă, cu un fizic plăcut și

părul ușor încărunțit. Rămase cu gura căscată văzând-o pe Laura cu hainele șifonate după noaptea petrecută în fotoliu. Ea avu o expresie dezgustată.

– Sunt domnișoara Wentworth, secretara domnului Lattimer. M-a însărcinat să vă conduc prin magazine ca să vă alcătuiți o garderobă.

Judecând după expresia de pe chipul ei, constată Laura, trebuia să considere această sarcină drept o corvoadă foarte neplăcută.

– Am să vă aștept în bibliotecă. Avem întâlnire la ora zece la magazinul „Magnin".

Laura își aranjă hainele, de bine-de rău. Nu avea unele de schimb. Când intră în bibliotecă, domnișoara Wentworth își bea cafeaua.

– Vreți o ceașcă de cafea sau doriți să vă luați micul dejun înainte să plecăm, doamnă Lattimer?

– O cafea va fi perfect, zise Laura luând cafetiera de argint care se afla pe bufet.

Se așeză și bău cu înghițituri lungi băutura neagră și consistentă, căreia îi savură aroma tare.

– Plecăm îndată ce terminați, zise domnișoara Wentworth. Avem mult de lucru. După cum știți, domnului Lattimer îi place ca treburile prevăzute să fie rezolvate în termenul fixat.

Laura își termină cafeaua și o urmă pe domnișoara Wentworth. Atitudinea de superioritate a acestei femei destul de în vârstă o făcea pe Laura să se simtă foarte jenată și coborârea cu liftul se efectuă în cea mai deplină tăcere.

Dan le aștepta lângă mașină. Domnișoara Wentworth îi făcu semn Laurei să ia loc, în timp ce ea se adresă șoferului:

– Ai lista, Dan? Vom începe cu magazinul „Magnin" și vom urma după aceea itinerarul stabilit.

Laura se ghemui și de data aceasta într-un colț al spațioasei mașini. Domnișoara Wentworth nu încercă să înceapă conversația, iar Laura era prea intimidată ca să ia inițiativa.

Ajunse la „Magnin", domnișoara Wentworth o conduse pe Laura în partea rezervată clientelei alese. O vânzătoare, care nu mai era foarte tânără, îmbrăcată luxos și foarte machiată, veni în întâmpinarea lor.

– Ah, domnișoară Wentworth, ce plăcere să vă revăd! Și dumneavoastră, doamnă, sunteți cu siguranță doamna Lattimer. Ce noroc aveți! Domnul Lattimer este un bărbat încântător!

În vreme ce Laura se simțea stânjenită, domnișoara Wentworth începusă explice:

– Avem nevoie de o garderobă completă. Să începem cu lenjeria, vom vedea restul după aceea. Ce talie ai, draga mea? întrebă ea cu condescendență.

Laura îi dădu informația și fu introdusă imediat într-un salon de probe.

– Luați loc, scumpă doamnă. Vom aduce aici tot ce trebuie, zise vânzătoarea, volubilă.

Ceea ce se și întâmplă. Laura protestă: avea și așa prea multe. Dar domnișoara Wentworth nu ținu seama de spusele ei.

– Domnul Lattimer mi-a dat ordine foarte precise și eu nu am obiceiul să le discut. Vă sfătuiesc insistent să învățați să faceți la fel.

Laura i-ar fi dezvăluit cu plăcere domnișoarei Wentworth adevărul despre scumpul ei domn Lattimer, ca să-i distrugă puțin iluziile, dar se temea ca vorbele ei să nu ajungă la urechile lui David: ar fi în stare să se răzbune pe Steven. Zâmbi cu resemnare și păstră tăcerea.

După „Magnin“, continuară probele și cumpărăturile în toate magazinele aflate pe lista domnișoarei Wentworth. La sfârșitul zilei, Laura avea mai multe veșminte decât avusese vreodată în toată viața ei și era epuizată.

Scoase un suspin de ușurare când domnișoara Wentworth o lăsă acasă înainte de a-și continua drumul spre birou.

Laura le zâmbi portarului și liftierului, care o salutau. Știrea căsătoriei trebuie să se fi răspândit, deoarece o numiră amândoi doamna Lattimer. Cum nu avea cheia apartamentului, sună și Jeffry veni să-i deschidă.

– Ah, bună ziua, doamnă Lattimer. Au venit mai multe pachete pentru dumneavoastră. Ne-am luat libertatea să le deschidem și să le punem în camera dumneavoastră. Mai este ceva ce am putea face pentru dumneavoastră?

Laura surâse la aceste dovezi de amabilitate.

– Nu, mulțumesc. Mă voi duce să mă odihnesc puțin. Sunt istovită.

Intră în baie și-și lăsă îmbrăcămintea să cadă la podea. Apoi făcu un duș ca să-și liniștească nervii. După care alese o cremă parfumată din bogatul sortiment de cosmetice aliniate pe măsuța de toaletă. Incontestabil, David își trata bine invitații. Camera aceasta de oaspeți era amenajată mai bine decât majoritatea camerelor personale. Deschise sertarele ca să ia de acolo rufărie. Lenjeria de corp era toată din mătase naturală, după cum ceruse imperios domnișoara Wentworth.

– Domnul Lattimer nu apreciază țesăturile sintetice, îi spusese ea Laurei, ca și cum aceasta era preocupată să știe ce-i plăcea sau nu domnului Lattimer.

Alese lenjerie de culoare crem, împodobită cu dantelă veritabilă. Apoi deschise șifonierul și contemplă stupefiată

mulțimea de veșminte care erau aranjate acolo. Făcuse oare într-adevăr toate cumpărăturile acestea într-o singură zi? Alegerea devenea foarte dificilă... În cele din urmă, se hotărî pentru o rochie de interior gri petrol care-i scotea în evidență culoarea de safir a ochilor. După aceea se întinse pe un șezlong și adormi.

Fu trezită de bătăi ușoare dar insistente la ușă. Era Jeffry, care avea un mesaj pentru ea:

– S-a telefonat de la birou: domnul Lattimer nu se va întoarce în seara asta la cină.Vreți să coborâți în sfuragerie sau preferați să vi se aducă un platou?

Laura era atât de obosită încât întâmpină cu bucurie posibilitatea de a cina singură în liniștea camerei sale. Cel puțin era sigură că nu avea să-l înfrunte pe David. Nu știuse niciodată prea bine la ce să se aștepte din partea lui, dar, judecând după dispoziția în care fusese ultima dată, atitudinea lui nu anunța nimic bun.

– Mulțumesc, Jeffry. Te rog să-i spui doamnei Thompson că aș fi foarte mulțumită cu o masă ușoară în camera mea.

După plecarea lui Jeffry, Laura începu să cerceteze camera cu de-amănuntul. Mobilierul era în întregime din lemn, cu bordură de ciucuri albastru-deschis sau ivorie. Pereții, erau acoperiți cu mătase cu reflexe albastre de nuanța levănticii, asortați cu draperiile făcute din același material. Covorul gros de lână, de o albeață strălucitoare, semăna cu o blană de animal. Judecând după mobilier, Laura își spuse că majoritatea ocupanților acestei camere trebuie să fi fost femei. Un bărbat nu s-ar fi simțit cu siguranță în largul lui aici. Își trecu mâna peste catifeaua albastră care acoperea divanul și se înfundă între perne.

David putea să creadă ce voia, dar avea desigur bun-gust.

După ce se gândi puțin, Laura luă telefonul aflat pe noptieră și formă numărul magazinului. Când o avu pe Midge la celălalt capăt al firului, Laura șovăi, neștiind prea bine ce să spună. Se hotărî să vorbească în cele din urmă, cu o voce înăbușită și nesigură.

– Laura la telefon. Ce mai faci, Midge?

– Mai curând eu trebuie să te întreb pe tine!

– Sunt puțin obosită. Am fost plecată să cumpăr haine cu secretara lui David. Se pare că nu apreciază felul cum mă îmbrac.

Vocea Laurei se gâtui.

– Midge, îmi pare rău că te-am decepționat. Te rog să mă ierți. Îți spun sincer, nu aveam nici cea mai mică idee că David era în realitate Johnathan Lattimer și habar n-am avut că m-am căsătorit cu el. Mă crezi?

Midge ezită.

– Ascultă, Laura, acesta nu este genul de problemă care se poate discuta la telefon. De ce n-am prânzi, mâine, împreună?

– Cu plăcere, Midge. Voi fi la magazin spre prânz.

Tocmai închidea telefonul când se bătu la ușă. Era Jeffry, aducând platoul cu cina. Îl depuse pe o măsuță rotundă acoperită cu o față de masă și aranjară masa.

– Poftă bună, doamnă Lattimer. Voi reveni să iau platoul.

Laura nu se putu împiedica să se întrebe ce credeau servitorii despre această căsătorie ciudată și despre raporturile ei cu David. Îi era recunoscătoare lui Jeffry pentru amabilitatea lui și pentru licărirea de înțelegere pe care o zărise în privirea lui.

Măsuța se afla lângă fereastră și Laura, în timp ce cina, contempla golful. Masa ei se compunea dintr-un pahar cu suc de

fructe, friptură de vită, cartofi prăjiți și mazăre verde, cafea și desert. Nu se atinse de carafa de vin, dar luă o ceașcă de cafea neagră foarte caldă. Spuma de ciocolată era de o finețe diafană. Era o cină delicioasă. După aceste câteva ore de odihnă se simțea perfect refăcută. Pentru a-l scuti pe Jeffry de osteneala de a veni să ia platoul, îl duse ea însăși la bucătărie. Jeffry stătea la masă și cina, împreună cu o femeie de o vârstă destul de înaintată. Foarte surprins s-o vadă apărând pe Laura, sări în picioare ca s-o scape de platou.

– Doamnă Lattimer, nu trebuia să faceți asta. Domnul Lattimer ar fi foarte supărat dacă ar crede că-mi neglijez serviciul.

– N-o să-i spunem, zise Laura zâmbind, astfel că nu va ști nimic. Va rămâne un secret al nostru. Îmi pare rău că v-am deranjat. Terminați-vă cina, vă rog.

De la bucătărie, Laura se îndreptă spre bibliotecă, deoarece dimineața n-o văzuse prea bine din cauza domnișoarei Wentworth, care o zorea. Privi stupefiată mulțimea de cărți pe care o găsi acolo. O colecție de albume de familie, care ocupa aproape un întreg compartiment al bibliotecii, o intrigă în mod deosebit. Luă unul dintre aceste albume și se așeză într-un fotoliu confortabil de piele aflat lângă șemineu.

Primele două portrete reprezentau un bărbat tânăr și o tânără femeie, evident foarte îndrăgostiți unul de celălalt. Dedesubt, se putea citi: „Johnathan și Elisabeth". Laura cercetă cu atenție bărbatul. Era de o asemănare frapantă cu David, dar părul lui avea o culoare mai deschisă și părea mai scund. Judecând după îmbrăcăminte, fotografia aceasta trebuia să dateze cu mult înainte de nașterea lui David. Urmau apoi fotografiile de logodnă și de căsătorie. Cu siguranță, trebuia să fie vorba despre părinții lui David.

Rămase după aceea înmărmurită în fața fotografiei tinerei femei ținând un copilaș în brațe, cu mențiunea „Elisabeth și David". Continuă să răsfoiască albumul și urmări transformarea soțului ei de la copilărie la vârsta adultă. Figura rămăsese aceeași, dar trăsăturile i se înăspriseră și căpătaseră o expresie arogantă. Laurei îi era greu să creadă că băiețelul vesel din fotografii devenise bărbatul care-i provoca atâtea frământări.

A fost smulsă din reveria ei de soneria de la ușa de intrare. Apoi David intră cu mersul lui rapid în bibliotecă și se comportă ca și cum Laura nu era acolo. Își slăbi cravata, își descheie gulerul, aruncă haina pe un scaun și se apropie de bar ca să-și toarne de băut. Cu paharul în mână, se lăsă să cadă pe canapea, în fața Laurei, și-și întinse picioarele. Luă o înghițitură și o cercetă abia atunci pe Laura cu atenție.

– Cum ți-ai petrecut ziua? Ți-ai făcut o idee despre cât de îngrozitor este să fii soția mea?

– Am avut o zi extenuantă, știi foarte bine. Scumpa dumitale domnișoară Wentworth m-a târât prin toate magazinele din San Francisco, dând dovadă de un zel remarcabil: a făcut totul ca să mă îmbrace potrivit gustului dumitale.

David o măsură lung pe Laura.

– Judecând după ținuta ta, a făcut o treabă demnă de laudă. Va trebui să mă gândesc s-o laud.

– Va trebui neapărat s-o faci. Câteva cuvinte amabile din partea dumitale o vor face fericită. La drept vorbind, aici toată lumea este la picioarele dumitale. Ce mult aș vrea să le pot spune adevărul în ceea ce te privește!

David surâse cu superioritate.

– Ce adevăr, exact? Ce știi despre mine ca angajații mei, care mă cunosc de atâta timp, să nu știe?

Laura îi aruncă o privire scrutătoare.

– Știu că ești un om rău și că ești în stare de orice ca să-ți satisfaci capriciile. M-ai amenințat că-mi vei pricinui pierderea familiei dacă aș încerca să rup această căsătorie detestabilă. Nu mă iubești. Mă forțezi să rămân cu dumneata pentru motive pe care nu reușesc să le înțeleg...

David o măsură cu o privire posomorâtă.

– Nu, nu te iubesc... Aș fi putut... De ce oare m-aș fi căsătorit, fără asta, cu tine? Am reușit ani de zile să scap de ghearele tuturor femeilor care au stat cu ochii pe mine și m-am lăsat prins în cursă de către cea mai intrigantă și mai nerușinată dintre toate. Nu am intenția să te las să pleci ca să te căsătorești cu Roger sau cu oricare alt imbecil care s-ar înșela și te-ar lua drept alta, cu banii pentru care am muncit din greu ca să-i câștig. Nu, vei rămâne soția mea până când mă voi plictisi de tine și până când mă voi fi hotărât, *eu,* ce vreau să fac.

Laura era peste măsură de furioasă și ochii ei aruncau fulgere. Aruncă albumul la podea și ieși trântind ușa în urma ei. Se duse în camera ei și se aruncă pe pat. De ce oare i se întâmpla așa ceva? Cum să facă să-l convingă pe David că nu avea nevoie de banii lui și s-o lase să plece? Situația părea disperată și adormi, încă o dată, plângând.

Capitolul 7

A doua zi dimineața, Laura se trezi puțin mai destinsă. Se bucura la gândul că va merge să ia masa de prânz cu sora ei. După ce făcu un duș, deschise șifonierul și se încruntă: nu avea nimic care să se poată potrivi cu blugii ei. Își imagină expresia îngrozită a domnișoarei Wentworth dacă și-ar fi exprimat dorința să cumpere așa ceva... Nici una dintre noile ei toalete, prea elegante, nu se potrivea cu ocazia. În cele din urmă îmbrăcă niște pantaloni de culoarea caisei, o bluză de mătase și o jachetă asortate. Își dădu repede cu puțin ruj pe buze, un pieptene prin păr și se îndreptă spre bucătărie.

– Aș putea primi o cafea și pâine prăjită? o întrebă ea pe doamna Thompson, ocupată să taie legumele în cubulețe.

– Doamnă Lattimer, nu aveți decât să sunați și vă vom aduce micul dejun în sufragerie sau în camera dumneavoastră, dacă preferați. Domnul Lattimer ar fi foarte contrariat dacă v-ar vedea în bucătărie.

– Foarte bine, zise Laura cu un aer rușinat. Să nu-l supărăm pe domnul Lattimer...

Singură și umilită, se duse să se așeze în sufrageria bogat mobilată. Așezată la capătul unei mese enorme din lemn de nuc sculptat, privea fix reflexele unui candelabru de argint, când intră Jeffry cu un platou în mână.

– Doamna Thompson m-a trimis să vă întreb dacă preferați ouă sau cârnați.

– Mulțumesc, Jeffry, dar nu vreau nimic. Dimineața, nu iau decât o cafea și pâine prăjită.

Jeffry se întristă.

– Domnul Lattimer nu va fi mulțumit: el consideră că trebuie luate mic dejunuri substanțiale.

Laura susținu privirea întristată a lui Jeffry.

– Domnul Lattimer va fi nemulțumit fără îndoială de multe alte lucruri...

Jeffry tresări.

– Doamnă Lattimer! Sunt în serviciul domnului Lattimer de foarte mulți ani și ceea ce spuneți îmi este foarte neplăcut. Noi îl iubim mult cu toții și facem tot ce putem pentru el. Și acum, dacă nu mai aveți nevoie de mine, am să mă întorc la treburile mele.

„Ei bine, își zise Laura în sinea ei, iată că mi l-am ridicat în cap pe singurul meu prieten. Poate că David nu este esențialmente rău dacă oamenii din serviciul lui îi sunt atât de devotați?“

Își bău cafeaua în grabă, nerăbdătoare să scape din această atmosferă ostilă și să regăsească veselia magazinului ei de flori.

Ieșind din lift, îl întâlni pe șoferul soțului ei.

– Vreți să vă duc undeva, doamnă Lattimer?

– Nu, Dan, mulțumesc, voi lua un taxi, nu mă duc departe.

– Domnul Lattimer mi-a cerut să vă conduc unde vreți, zise Dan mergând în spatele ei.

El îi deschise portiera. Laura înțelesese deja că era mai bine să nu discute ordinele lui David. După ce o lăsă în fața magazinului, Dan o întrebă:

– Când trebuie să vin să vă iau, doamnă Lattimer?

– Nu trebuie să te deranjezi, Dan. Nu știu deloc la ce oră mă voi întoarce. Voi lua un taxi.

– Asta nu mă deranjează deloc, doamnă Lattimer. Mă duc să iau masa de prânz și revin mai târziu, când veți fi luat o hotărâre.

– Foarte bine, Dan, suspină Laura.

Dacă ar fi refuzat, el s-ar lipsi cu siguranță de masa de prânz ca să aștepte toată după-amiaza în fața magazinului...

O găsi pe Midge ocupată cu udatul plantelor. Zărind-o pe Laura, își lăsă stropitoarea și-i întinse brațele.

– Sunt fericită să te văd! Mi-ai lipsit teribil... Lasă-mă să te privesc. Câtă eleganță! Acum înțeleg de ce domnișoara Wentworth mi-a cerut să dau toate lucrurile tale unei societăți de binefacere. Văd că gusturile tale s-au schimbat. Spune-mi, cum te simți căsătorită cu unul dintre bărbații cei mai puternici din lume?

Laura începu să râdă din toată inima, pentru prima oară după mult timp. Regreta atât de mult intimitatea pe care o împărtășise întotdeauna cu sora ei! Ce bine ar fi fost să se poată întoarce la zilele fericite ale copilăriei! Din păcate, era imposibil. Acum era căsătorită, și cu un bărbat care o disprețuia. Se grăbi să-și alunge melancolia și reluă pe un ton vesel:

– O clipă, Midge, lasă-mă să-mi trag sufletul. Mai întâi, gusturile mele nu s-au schimbat deloc: dacă ai ști ce mult regret blugii și tricourile mele! Noua mea garderobă a fost aleasă în

întregime de către domnișoara Wentworth, la ordinul soțului meu. Și, pentru a răspunde la a doua întrebare a ta: căsătoria asta mă îngrozește și aștept ca David să binevoiască să pună capăt acestei farse. Cum aș putea rămâne căsătorită cu el, Midge? Mă detestă...

– Ce-i cu toată povestea asta? Trebuie totuși să-l iubești, pentru că te-ai căsătorit cu el! Să nu-mi spui că ai făcut-o pentru banii lui, deoarece n-o să te cred.

– Tu nu mă crezi, dar încearcă să-l covingi de asta pe David... De fapt, nu-mi amintesc nimic. Luasem un medicament și băusem puțin, în seara aceea. În ceea ce-l privește pe David, poate că și el se afla sub influența băuturii... În primul rând, nu este genul de bărbat care să se căsătorească. Și chiar dacă ar fi, nu sunt nicidecum genul lui. Nu poate suporta nici măcar felul în care mă îmbrac. Problema este la fel de misterioasă pentru mine ca și pentru tine.

– Laura, mărturisesc că nu înțeleg nimic din toate astea. Dar am impresia că David e destul de mare ca să știe ce are de făcut. Caută să suporți totul cu resemnare, sunt sigură că lucrurile se vor aranja până la urmă.

Laura începu să râdă.

– Din păcate, este foarte greu să-ți păstrezi sângele rece cu David. Dar să nu ne stricăm după-amiaza vorbind despre el și despre ciudățeniile lui. Ce avem pentru prânz?

– Am comandat sandvișuri ca să putem mânca aici. Te deranjează?

– Dimotrivă, Midge. În felul acesta voi putea să mă ocup puțin de plante. Îmi lipsesc, să știi.

– Și grădina de la Lattimer Lodge, ai abandonat-o?

– Nu știu ce să fac. Nu îndrăznesc să-i telefonez Janinei Hartmann. N-o să mă creadă niciodată că eram de bună-

credință când am afirmat că nu-l cunoșteam pe Johnathan Lattimer... Deocamdată, încerc să mă adaptez. Mi se cântă pe toate tonurile că trebuie să-mi dau osteneala să-i fac plăcere soțului meu. Dar eu știu bine că este imposibil să-l mulțumesc.

Midge clătină din cap văzând expresia nefericită a Laurei.

– Sper că ai oricum intenția să asiști la căsătoria mea, săptămâna viitoare? Absența ta ar strica totul pentru mine, iar mătușa Estelle s-ar întreba ce se întâmplă.

– N-avea grijă. Orice ar putea încerca David... De altfel, el o știe foarte bine. Am cumpărat chiar o rochie pentru această ocazie, cu domnișoara Wentworth. Ea n-a înțeles ce voiam să fac cu ea, dar n-a ridicat nici o obiecție.

Au fost aduse sandvișurile pe care le comandase Midge și cele două surori se așezară la o măsuță din fundul magazinului. După prânz, Laura o ajută pe Midge să ude plantele și să aranjeze vitrinele. Timpul trecea cu repeziciune. Aproape terminaseră când auziră clopoțelul de la ușă: era Dan, care tocmai sosea.

– Scuzați-mă că vă deranjez, doamnă Lattimer. Nu credeți că ar fi timpul să vă întoarceți acasă?

Laura își privi ceasul: se făcuse ora șase.

– Da, bineînțeles, Dan. Nu mi-am dat seama că s-a făcut atât de târziu. Ar trebui să închizi acum, Midge. Îți voi telefona mâine ca să aranjăm ceva.

Laura îl urmă pe Dan la mașină. Dar în loc să meargă pe autostradă, Dan o conduse direct la sediul Companiei Lattimer.

– De ce ne oprim aici? întrebă Laura, uluită.

– Domnul Lattimer vă așteaptă în biroul său.

Laura se încordă imediat. Soțul ei îi strica ziua. Se pare că Dan îl ținuse pas cu pas la curent cu modul cum își folosise

timpul. Nu numai că-i datora supunere lui David, dar era pur și simplu prizoniera lui. Scoase un suspin adânc. Oare ce mai inventase ca s-o tortureze?

A fost întâmpinată în hol de vechiul ei prieten, domnul Leonardi.

– Domnișoara Canaday! Ce plăcere să vă revăd!

Dar reluă imediat:

– Sau, mai curând, doamna Lattimer, nu-i așa? Mi s-a părut că v-am văzut într-o zi împreună cu domnul Lattimer, dar nu știam că-l cunoașteți atât de bine. Sunt foarte fericit pentru dumneavoastră. Domnul Lattimer nu este oricine.

Fără să-i răspundă, Laura se îndreptă spre lift. Domnul Leonardi o informă că trebuia să-l ia pe cel care purta mențiunea: „Birourile direcției".

– Vă va duce direct în biroul domnului Lattimer.

Liftierul se îndepărtă ca s-o lase să treacă. La etajul al doisprezecelea, ușile se deschiseră direct într-un birou luxos cu un perete întreg din sticlă și acoperit cu o mochetă groasă. Domnișoara Wentworth se ridică de la biroul ei ca s-o întâmpine pe Laura. Era îmbrăcată într-un costum clasic fustă-taior de culoare gri, foarte elegant. Laura se simți dintr-o dată deplasată în pantalonii ei de culoare bătătoare la ochi.

– Încântată să vă revăd, doamnă Lattimer, zise secretara cu un zâmbet forțat. Domnul Lattimer este în ședință, dar m-a rugat să vă introduc imediat ce veți fi aici.

Domnișoara Wentworth bătu ușor la ușă și o deschise.

Vreo zece persoane erau adunate în jurul unei mese mari dreptunghiulare, prezidată de David. I se păru atât de impresionant în costumul lui de lână de culoare gri închis și cămașă albă, încât Laura încercă un veritabil sentiment de mândrie

când îi zâmbi și se ridică pentru a-i veni în întâmpinare. Își trecu un braț în jurul mijlocului ei. Laura nu se putu împiedica să se înfioare sub îmbrățișarea lui posesivă.

– Domnilor, v-o prezint pe soția mea.

Veniră pe rând cu toții ca s-o salute și să-i strângă mâna. David propuse atunci să amâne ședința. După ce se retrase toată lumea, o duse pe Laura în biroul lui și-i făcu semn să se așeze pe o canapea mare de piele.

– Scuză-mă un minut. Am diverse hârtii de pregătit, pe care vreau să le iau acasă.

Începu să răsfoiască niște dosare, în timp ce Laura, așezată cuminte pe canapea, se simțea complet nelalocul ei, cum era îmbrăcată.

– Ai petrecut o zi bună?

– Da, excelentă. Sper că nu ai vreo obiecție s-o văd pe Midge? N-aș vrea pentru nimic în lume să-l supăr pe eminentul domn Lattimer.

David își ridică privirea, cu un aer amuzat.

– Asta este, din întâmplare, o ironie? După atât de puțin timp, există oare deja o umbră în căsătoria noastră?

Nu acordă nici o atenție chicotelii Laurei și continuă:

– N-are importanță. Va trebui să te împaci cu situația. Ești soția mea și vei rămâne până când voi hotărî altfel. Meriți o lecție și am să ți-o dau.

Vocea lui devenise rece și tăioasă.

– În ceea ce o privește pe Midge, nu am nici o obiecție s-o vezi. Este o tânără foarte cumsecade. Păcat că excelentele ei principii de viață nu te-au influențat.

Își adună hârtiile și-i făcu semn Laurei să-l urmeze.

După ce-și luă rămas-bun de la domnișoara Wentworth, care-l privea cu adorație, o conduse pe Laura spre lift. Afară, îi

aștepta Dan. Se așezară pe bancheta din spate a mașinii, Laura ghemuită în colțul ei. Dintr-o dată, își dădu seama că se îndreptau spre Golden Gate.

Aruncă o privire intrigată spre David. Cu ochii închiși, picotea alături de ea.

– Dar acesta nu este drumul spre Pacific Heights!

– Cine a spus că mergem la Pacific Heights? Lucrurile nu se petrec întotdeauna la fel, draga mea prietenă. Mergem la Piedmont. Mama ne-a invitat la cină. Cum pleacă peste două zile în Europa, ține să te cunoască neapărat.

Laura se redresă brusc.

– Mama dumitale? Dar nu mi-ai vorbit nicidoată despre mama dumitale!

– N-aveam nici un motiv s-o fac, până acum. Dar ar trebui să fii încântată s-o cunoști, judecând după interesul pe care am văzut că-l acordai ieri fotografiilor mele de familie.

– N-am nici o dorință să întâlnesc pe cineva din familia dumitale. Singurul lucru pe care l-aș vrea, este să nu-mi fi pus niciodată ochii pe un Lattimer. Fără să mai iau în considerare faptul că dacă ți-ai fi dat osteneala să mă privești, ai fi văzut că nu sunt îmbrăcată pentru cină. Am avut deja de suportat privirile condescendente ale scumpei dumitale domnișoare Wentworth; acum nu am dispoziția să suport și disprețul mamei dumitale.

– Laura, ești nedreaptă cu privire la domnișoara Wentworth. Sunt sigur că-ți arată tot respectul cuvenit, nu doar ca să-mi fie pe plac. Ești soția mea, cu toată demnitatea cerută de această postură! Și sper că vei ști să te comporți la înălțimea situației de soție. În ceea ce o privește pe mama, i-am explicat totul: ea va înțelege foarte bine că te simți mai bine în

această ținută. Oricum, este mult prea fermecătoare și bine crescută ca să se arate dezagreabilă față de cineva pe care-l primește în casa ei.

Laura se foia nervoasă pe locul ei.

– Nu-mi place deloc ideea de a fi obligat să găsești scuze pentru ținuta mea. Cu atât mai mult cu cât asta nici măcar nu corespunde felului meu de a mă îmbrăca. Hainele acestea au fost alese de domnișoara Wentworth, ca să mă facă asemenea imaginii ideale pe care ți-o faci despre soția dumitale. O imagine care, în treacăt fie spus, nu este nicidecum pe gustul meu.

David scoase un suspin adânc și închise ochii.

– Laura, sunt foarte obosit. Am avut o zi foarte încărcată și n-am nevoie, în plus, de genul acesta de discuție. Îți atrag atenția că ai provocat singură această situație. De aceea, obișnuiește-te cu ideea. Nu mai poți schimba nimic atâta timp cât *eu* nu voi fi hotărât ce vreau să fac.

După ce rulaseră pe un bulevard larg, cotiră brusc și se angajară pe o alee sinuoasă la capătul căreia niște stejari uriași păreau să stea de gardă. În cele din urmă apăru casa, asemenea unui castel sumbru, din granit cenușiu. Pe peron îi aștepta un majordom destul de bărân.

– Oh, domnule David! Ce plăcere să vă văd! Și iat-o, desigur, pe tânăra doamnă Lattimer... Este frumoasă de pică, dacă pot să-mi permit. Doamna este în bibliotecă. Vă rog să mă urmați...

Traversară în urma lui mai multe încăperi tapisate cu brocart, până în bibliotecă. Aceasta era lambrisată în întregime cu lemn de stejar. O femeie măruntă, cu părul cărunt, se ridică la sosirea lor.

– David, sunt atât de fericită pentru tine!

Luă mâinile Laurei într-ale ei.

– Am visat întotdeauna să am o fiică. Iată că, în sfârșit, am găsit una!

O îmbrățișă pe Laura cu emoție. David le privea cu un zâmbet care putea fi luat drept firesc.

Laura era complet derutată de această primire. Se pregătise să se găsească în fața unei a doua domnișoare Wentworth și nu se aștepta deloc să fie primtiă cu atâta căldură și afecțiune.

Doamna Lattimer îi invită să ia un aperitiv. David își pregăti un gin tonic și oferi un mic pahar cu vin de Xeres mamei sale. Laura, însă, scutură din cap: nu voia să bea nimic, ceea ce-l făcu pe David să zâmbească din nou. După aperitiv, se îndreptară spre sufragerie.

În tot timpul cinei, doamna Lattimer discută cu Laura, punându-i întrebări despre Carmel, despre Midge și despre magazinul lor de flori. La terminarea mesei, David anunță că erau nevoiți să plece imediat: avea o lucrare de terminat acasă. Doamna Lattimer îl dojeni: ar face mai bine să renunțe a-și aduce de lucru acasă, acum că era căsătorit... Apoi îi conduse.

– Căsătoria voastră a fost o suprirză pentru toată lumea. Regret că nu mi-ai vorbit mai devreme despre ea; aș fi putut să-mi amân călătoria și să organizez o recepție în cinstea voastră. Dar nu este decât o amânare: vom face asta peste două luni, la întoarcerea mea.

Apoi, adresându-se lui David, adăugă:

– Înțeleg de ce ești atât de grăbit. Laura este o fată excepțională. Ea va fi o mamă minunată pentru nepoții mei. Fii atent, poartă-te bine cu ea și ai grijă, altfel vei avea de-a face cu mine! Și tu, Laura, nu te lăsa prea mult tiranizată de el, își ia câteodată prea în serios rolul de președinte-director general.

Îi sărută pe amândoi și rămase pe peron să-i urmărească plecând, făcându-le semne cu mâna.

– Îmi place mult mama dumitale, zise Laura. Este foarte afectuoasă.

– Sunt încântat. Și, în mod vizibil, simpatia este reciprocă. Trebuie să spun că-ți joci de minune rolul de tânără soție fermecătoare. Dar noi știm la ce să ne așteptăm, tu și cu mine, nu-i așa? În orice caz, poate că acum înțelegi de ce nu putem divorța: am frânge inima mamei. Așadar, continuă să deții rolul de tânără nevinovată, în vreme ce eu voi juca rolul de soț devotat.

David luase, în timp ce vorbea, un aer amenințător. Iată de ce nu voia să-i redea libertatea! Sentimentele pe care le avea pentru mama lui erau desigur de înțeles și ea își dădea bine seama, chiar după o întrevedere atât de scurtă, că divorțul unicului său fiu ar fi pentru doamna Lattimer o imensă durere. Căsătoria lui îi adusese atâta bucurie! Acum, Laura era ea însăși hotărâtă să facă tot posibilul ca s-o ferească pe doamna Lattimer de a fi nefericită. Dar cum va reuși ea oare să-și ducă viața cu bărbatul acesta, să-i suporte ura pe care o vedea chiar acum strălucind în privirea lui?

De partea cealaltă a geamului despărțitor ușor colorat, Dan, impasibil, își ținea ochii ațintiți asupra drumului.

Capitolul 8

Abia intrați în apartament, David se scuză și-și duse hârtiile în bibliotecă. Laura se refugie în camera ei, fericită să scape de acest tête-à-tête penibil. Se dezbrăcă, își puse o cămașă de noapte din mătase albastră și se întinse pe pat cu o revistă ilustrată pe care o găsi la îndemână. Incapabilă să adoarmă, se hotărî să se aventureze până la bucătărie ca să-și pregătească un pahar de lapte cald.

Cum era trecut de miezul nopții, era sigură că nu va întâlni pe nimeni. Îmbrăcă un dezabie împodobit cu dantele, asortat cu cămașa de noapte. Trecând prin fața ușii deschise a bibliotecii, observă că luminile erau încă aprinse și aruncă o privire, întrebându-se dacă David uitase să stingă înainte de a se duce la culcare.

Îl văzu întins pe canapea, ținând încă în mână documentele pe care le citise înainte de a adormi. Laura se apropie de el și-l privi cum doarme. În somn, fața lui avea expresia inocentă a copilului pe care-l văzuse în fotografiile din album. Insolența aceea, de care se temea atât de mult, dispăruse. Își simți inima

umplându-se de dragoste și de compasiune pentru bărbatul acesta, ale cărui trăsături aspre și reci se îmblânziseră în somn. Luă documentele din mâna lui, le puse pe o măsuță din apropiere și se duse în celălalt capăt al încăperii ca să ia un șal de lână ce se afla pe un fotoliu de lângă șemineu. Surâse melancolic privindu-l dormind. Dacă chipul lui ar rămâne așa, liniștit și destins, cât de fericită ar fi! Știa însă că, o dată trezit, va redeveni bărbatul a cărui prezență o înfricoșa. Suspinând, puse încet șalul colorat peste el.

Pe neașteptate, el se ridică brusc și-i prinse brutal încheieturile mâinilor. Ea încercă să se dea înapoi, surprinsă de bruschețea și violența gestului. Când o recunoscu, expresia feței i se îmblânzi. Îi eliberă încheieturile și-i luă mâinile într-ale lui. Ochii lui încă somnoroși se cufundară în cei ai Laurei, apoi urmară formele corpului ei, dezvăluite în mod plăcut de dezabieul de mătase. Privirea lui David se opri pe decolteul adânc, scos în evidență de mai multe rânduri de dantelă.

– Laura, ce faci aici? o întrebă el cu o voce răgușită. De ce nu te-ai culcat? Cât e ceasul?

– Este miezul nopții. Nu reușeam să adorm și voiam să-mi pregătesc un pahar de lapte cald la bucătărie. Am văzut, trecând prin fața bibliotecii, că adormiseși și m-am gândit că riscai să răcești. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Încercă să-și desprindă mâinile și să plece, dar simți cum David își sporește strânsoarea. Privirea lui exprima o uimitoare blândețe. Își pierduse orice urmă de aroganță. Se simți copleșită de iubire în timp ce rămânea acolo, tulburată de a se afla atât de aproape de el. Știa că ura pe care i-o purta se va aprinde din nou, mai mare ca oricând când se va trezi, dar deocamdată, în lâncezeala somnolenței, o privea cu o tandrețe căreia nu-i putea rezista.

– Nu pleca încă. Rămâi puțin cu mine. Sunt prea obosit pentru a gândi sau a lupta cu tine. Prezența ta mă liniștește. Nu e neovie să vorbești, rămâi doar aici, te rog.

Laura rămase așezată pe marginea canapelei până când David ațipi. În cele din urmă, îi eliberă mâinile: căzuse într-un somn adânc. Se ridică, stinse lumina și se duse la bucătărie. Nu va reuși niciodată să-l înțeleagă pe David. Știa să fie atât de tandru câteodată, pentru ca alteori să nu fie decât aroganță înghețată. Dacă cel puțin ar putea să străpungă această carapace și să-l convingă că nu se căsătorise cu el pentru banii lui, că nu-i păsa de averea lui! Dar asta era fără îndoială o speranță zadarnică și nu putea risca să sporească disprețul cu care o trata, mărturisindu-i dragostea ei.

Trecând din nou prin fața bibliotecii, aruncă o privire spre el: continua să doarmă. Închise ușa fără să facă vreun zgomot. După ce se suci și se răsuci în patul ei, în cele din urmă adormi.

A doua zi dimineața, fu trezită de soneria telefonului. Ridică receptorul și răspunse cu o voce somnoroasă. Era domnișoara Wentworth, devotata secretară.

– Domnul Lattimer mi-a cerut să vă reamintesc că astăzi este ziua liberă a servitorilor. Puteți să vă descurcați singură pentru micul dejun? O să vă vadă diseară. Dacă aveți cea mai mică problemă, telefonați-mi, sunt la dispoziția dumneavoastră.

– Vă mulțumesc mult, domnișoară Wentworth. Sunt sigură că nu voi avea nici o problemă.

– Sunt sigură de asta, doamnă Lattimer. Nu fac decât să urmez instrucțiunile domnului Lattimer.

Laura închise telefonul. Făcu un duș și îmbrăcă niște pantaloni roșu aprins și o tunică cu dungi roșii și albe. Apoi se

îndreptă spre bucătărie. Aprecie liniștea și intimitatea care domneau acolo în timp ce-și pregătea cafeaua și pâinea prăjită. Cu siguranță, nu se va simți niciodată în largul ei în prezența servitorilor, situație pe care David o găsea foarte firească deoarece era obișnuit cu asta încă din copilărie.

După terminarea micului dejun, spălă vesela și o puse la locul ei. Se întoarse în camera ei, își luă poșeta și se pregăti să părăsească apartamentul. Îi veni brusc ideea că, părăsind imobilul pe intrarea principală, risca să dea peste Dan Smithers; nu știa dacă își luase și el ziua liberă astăzi. De aceea, preferă să ia liftul de serviciu.

Ieși în mare grabă pe ușa din spate și, spre marea surpriză a portarului, alergă până la colțul străzii. Se aruncă într-un taxi care o lăsă pe Union Square, în fața magazinului de unde-și cumpăra de obicei blugii. Cumpără trei blugi și mai multe tricouri în culori vii. Îi ceru vânzătorului să facă un pachet cu costumul purtat la sosire și părăsi magazinul într-unul dintre noii ei blugi și în tricou. În definitiv, nu avea nici un motiv să se înfrâneze: David nu era acolo ca să-i facă observații. Luă din nou un taxi și se duse la magazin. Văzând-o intrând, Midge tresări.

– Laura, unde ai fost? Noi am încercat în zadar să dăm de tine. Și ce-i cu ținuta asta? De ce porți din nou blugi?

– O clipă, Midge. Cine m-a căutat?

– David. Cum nu erai acasă, a telefonat aici. Părea într-adevăr foarte îngrijorat. Cred că ține la tine mult mai mult decât crezi. Ai face bine să-l suni ca să-i spui că totul este în ordine.

– Nu imediat, și n-o să ne apucăm acum să discutăm în contradictoriu despre sentimentele lui față de mine. Am fost în Union Square ca să-mi cumpăr blugi și tricouri și am venit

să-ți dau o mână de ajutor la îngrijirea plantelor. Am cu mine costumul elegant și distins, astfel încât l-aș putea îmbrăca îndată. Deocamdată, vreau să alung gândurile care mă frământă, ocupându-mă de flori.

Telefonul sună și răspunse Midge.

– Da, este aici, domnișoară Wentworth. Tocmai a sosit. Da, îi voi spune, puteți conta pe mine.

Midge închise și o privi lung pe Laura.

– Laura, trebuie să ți-o spun, nu știu ce ți s-a întâmplat, dar în ultimul timp te porți într-un fel cu adevărat ciudat.

– Oh, Midge, sunt atâtea lucruri pe care nu le știi! David este convins că l-am făcut să cadă în cursă, că nu voiam decât banii lui, și se încăpățânează să nu renunțe la această idee. Rămâne căsătorit numai ca să mă pedepsească și pentru că nu vrea s-o facă să sufere pe mama lui. Când suntem singuri, nu-mi arată decât indiferență. Aș dori să mă iubească așa cum îți închipui tu, dar te rog să mă crezi, eu nu exist pentru el. Nu vrea decât să salveze aparențele.

– Cred că te înșeli, Laura. Nu s-ar neliniști așa dacă nu te-ar iubi. În orice caz, va veni să te ia spre sfârșitul zilei.

Își petrecură după-amiaza vorbind despre căsătoria lui Midge, care trebuia să aibă loc în mai puțin de opt zile. Midge o anunță pe Laura că avea intenția să vândă magazinul, deoarece nici una nici cealaltă nu mai erau în măsură să se ocupe serios de el. Prea conștientă de propria ei situație, Laura nu ridică nici o obiecție. Cu toate că ar fi dorit mult să păstreze magazinul, știa că nu-i putea consacra timpul necesar. Dar asta nu însemna că era mai puțin tristă la ideea de a-l vinde.

David sosi la ora cinci, îmbrăcat într-un costum bleumarin impecabil. El o măsură pe Laura cu o privire severă.

– Să nu-mi spui, Laura, că ținuta aceasta ți-a ales-o domnișoara Wentworth.

– Nu, păstrează-ți toată încrederea în această scumpă domnișoară Wentworth. Eu am cumpărat acești blugi astăzi, din propria mea inițiativă. Nu mă simt în largul meu să lucrez în acele veșminte rafinate.

David făcu o grimasă și se întoarse spre Midge.

– Ce mai faci, Midge? Ești pregătită pentru marele eveniment?

Midge începu să-i vorbească despre pregătirile pentru căsătoria ei și curând discutau însuflețit, ca doi vechi prieteni. El se interesă de Steven și-și reînnoi invitația la o masă de prânz, pe care o făcuse în urmă cu câteva zile. Midge preciză că ceremonia căsătoriei va avea loc sâmbăta următoare și-i ceru să asiste la ea. David răspunse că acorda multă importanță legăturilor de familie și că nu va lipsi pentru nimic în lume de la ceremonie. Adăugă că era la dispoziția lui Midge, în cazul că i-ar putea fi de ajutor cu ceva. laura asculta aceste cuvinte prietenești și simțea o dorință teribilă de a-l strânge pe David de gât... sau să plângă. Îi era și așa destul de penibil că făcuse din ea prizoniera lui, iată că acum era pe cale s-o lipsească de afecțiunea celor care-i erau dragi! Părea hotărât să se înțeleagă cu toată lumea... cu excepția ei. În cele din urmă, David o sărută pe Midge pe obraji, cerându-i să-i transmită lui Steven salutările lui. Se întoarse după aceea spre Laura, o luă de braț și o conduse spre ușă.

Laura fu uimită la început să vadă micul Porsche verde oprit lângă trotuar, dar își aminti că era ziua liberă a servitorilor. „Probabil că este și cazul lui Dan“, își spuse ea. Așadar, stratagema ei matinală nu avusese nici un rost! David deschise portiera și așteptă ca Laura să se instaleze pe

scaunul foarte jos al mașinii sport. El aruncă sacoșa cu hainele ei pe bancheta din spate, se așeză la volan și răsuci cheia în contact.

– M-am gândit că am putea cina seara asta în oraș, deoarece doamna Thompson n-a pregătit nimic. Nu mă așteptam totuși să te găsesc îmbrăcată așa. Nu știu unde să mergem. Ținuta ta nu este potrivită pentru nici unul dintre restaurantele bune din San Francisco.

– Regret că ținuta mea îți displace, dar habar n-aveam că vom cina în oraș. Dacă vrei, pot să mă întorc acasă ca să mă schimb. În cazul că ideea asta nu-ți convine, îți rămâne soluția să cinezi singur. Nu vreau cu nici un preț să-ți fiu o povară. Oricum, este o povară de care poți scăpa când vrei.

David tresări.

– Încep să regret că am avut ideea de a cina cu tine. Credeam că-mi amintesc de clipa de tandrețe de ieri seară, dar trebuie să fi visat. Încă îți mai închpui că mă poți împinge la divorț? Nu ești decât o femeie lacomă și fără inimă, în afară de cazul, bineînțeles, când ai interesul să te arăți fermecătoare. Nu am nicidecum intenția să pun capăt căsătoriei noastre ca să-ți satisfac pretențiile financiare. Îi voi pune capăt atunci când voi crede eu de cuviință.

David se angajă pe California Street, apoi pe străzile înguste și întortocheate din cartierul chinezesc. Opri mașina în fața unui mic restaurant a cărui firmă era scrisă în limba chineză.

– Harry Lee este unul dintre prietenii mei, îi spuse el parcând mașina. El nu va refuza să ne servească, în ciuda ținutei tale. Îi voi explica situația.

N-a fost însă nevoie de nici o explicație. Când intră David, fu aproape sufocat de oamenii care se repeziră să-l salute.

Fiecare o primi călduros pe Laura când el o prezentă drept soția lui și ea fu din nou uimită de simpatia pe care o trezea celor care-l cunoșteau bine.

Zvonurile pe care le auzise circulând pe seama lui, se gândi ea, porniseră probabil de la oamenii care nu-l văzuseră niciodată. Oameni ca mine, își zise ea, puțin uimită, amintindu-și cuvintele auzite despre domnul Lattimer.

Harry Lee ținu cu tot dinadinsul să le pregătească un meniu special și Laura savură mâncăruri rafinate care-i erau complet necunoscute. Se simți fericită că nu se servi vin și aprecie mult ceaiul de iasomie care însoți cina. La terminarea mesei, Laura își dădu seama că se scurseseră trei ore. Atmosfera fusese atât de plăcută încât nu simțise trecerea timpului. Harry îi povesti că David îi avansase fondurile necesare pentru deschiderea acestui restaurant când debarcase fără un ban la San Francisco împreună cu familia, după plecarea din Hong Kong. Adăugă apoi că-i va purta întotdeauna lui David o recunoștință nesfârșită și nu încetă să-i ridice osanale.

Când David ceru nota de plată, Harry manifestă cea mai vie indignare și declară că David era invitatul lui. Masa aceasta era modestul lui dar de nuntă. David îi mulțumi călduros, apoi o luă pe Laura de mijloc și o conduse spre ieșire.

Tăcerea care domni în mașină în timpul drumului de întoarcere constituia un contrast frapant cu conversația însuflețită care însoțise cina. În cele din urmă, Laura rupse tăcerea care o apăsa.

– Mi-a plăcut mult această cină. Îmi pare rău pentru ținuta mea, dar am ajutat-o pe Midge la magazin și blugii erau cei mai comozi. Aș fi ales o rochie dacă aș fi știut că vom cina în oraș. Aș fi putut totuși să mă schimb la magazin și să îmbrac celălalt costum, dacă aș fi fost la curent cu intențiile dumitale. În orice caz,

sunt mulțumită că ne-am dus la Harry Lee, care este într-adevăr foarte simpatic. Sper să ne mai întoarcem acolo într-o zi.

David nu răspunse. Rănită de această atitudine neprietenoasă, Laura se înfundă mai adânc în scaunul ei. Își dăea seama că el continua s-o disprețuiască și că dacă se arătase prevenitor față de ea la restaurant, fusese numai din grija de a păstra aparențele. Se hotărî să nu mai deschidă gura restul drumului. David părea adâncit în gândurile lui și ar fi refuzat cu siguranță orice subiect de conversație.

Când ajunseră în fața casei, David încredință mașina portarului și o conduse pe Laura la lift. Îndată ce intrară în apartament, el declară că mai avea încă de lucru și se grăbi să se retragă în bibliotecă. Laura se duse în camera ei, se dezbrăcă și-și puse o pijama de mătase albă, împodobită cu dantelă roz, care-i venea minunat.

Se așeză pe un scaun de lângă fereastră și privi navele care brăzdau golful. Revista pe care încercase s-o citească se odihnea pe genunchii ei. Pe neașteptate, se bătu la ușă și, înainte să aibă timp să răspundă, intră David. Îmbrăcase o haină de casă din catifea de culoare roșu-închis, prinsă într-un cordon, care-i descoperea din plin torsul musculos. Laura nu se putu împiedica să se înfioare văzându-l.

– Voiam să-ți vorbesc o clipă despre căsătoria lui Midge. Mă întrebam dacă intenționezi să pleci la Carmel în cursul săptămânii sau dacă vei merge cu mine sâmbătă.

Se așeză într-un fotoliu în fața Laurei.

– Nu știu, încă nu m-am gândit. Urma să discut cu Midge despre asta. Nici măcar nu eram sigură că aveai intenția să mergi acolo. Știu că ești foarte prins cu afacerile.

– I-am spus lui Midge și lui Steven că voi merge și ar fi trebuit să știi că-mi țin întotdeauna cuvântul. Orice ai putut auzi

spunându-se despre mine, fac imposibilul să fiu fidel angajamentelor mele. Nu-mi dau cuvântul cu ușurință... Străduiește-te cel puțin să reții asta. Viața noastră comună va fi mult mai plăcută.

Laura nu răspunse. El o fixa cu ochii lui negri, pătrunzători. Ea știa că pentru ei nu va exista o viață comună fericită atâta timp cât David va continua să-i poarte o ură atât de înverșunată. Nu va putea niciodată să-i mărturisească adevăratele ei sentimente; ar fi însemnat să se pună și mai complet la discreția lui.

David cerceta cu privirea silueta Laurei. Privirea aceasta o făcea să se simtă stingherită, deoarece își dădea seama că ținuta ei îi dezvăluia formele. Privirea aceasta părea chiar să aibă puterea s-o dezbrace de pijamaua de mătase ca să ajungă la sinuozitățile plăcute ale corpului ei zvelt. Apoi, fără s-o slăbească din ochi, își strecură mâna în buzunarul hainei de casă și scoase de acolo o cutiuță de catifea verde.

– Cred că nu-i vei acorda multă importanță, poate cu excepția valorii comerciale, dar consider că o soție trebuie să poarte o verighetă. Ai refuzat să păstrezi inelul cu care ne-am căsătorit.

Privi lung inelul în formă de șarpe care-i împodobea din nou mâna puternică, apoi continuă:

– Sper totuși că de data aceasta te vei arăta mai sensibilă. Nu voi aprecia deloc dacă o să mi-l arunci din nou în față.

Îi luă mâna și scoase din cutiuță o verighetă de aur. Nu era împodobită cu nici un diamant sau cu vreo altă piatră și Laura admiră simplitatea inelului pe care i-l puse pe deget. Rămase fără glas, în vreme ce el o ținea cu blândețe, mângâindu-i mâna care tremura. Părea cufundat în gândurile lui, cu privirea fixată pe verigheta care acum strălucea la degetul Laurei. Ea ignora complet că-i dăruise propriul lui inel. Dar

cum să i-o explice? Dacă ar fi știut, n-ar fi respins niciodată un obiect dăruit de el. Dacă ar fi putut cel puțin traduce în cuvinte atașamentul intens pe care-l simțea pentru el și care-i cuprinsese toată ființa, poate că David ar înțelege că nu se sinchisea de averea lui și că nu aspira decât la o dragoste împărtășită. Rosti singurul cuvânt pe care buzele ei uscate au fost capabile să-l articuleze.

– David...

El o privi cu blândețe, continuând să-i țină mâna.

– Da, Laura?

– Nimic... numai...

Ea îl privi cu dragoste. În ochii lui David strălucea dorința, cu o intensitate care-i reaminti de prima lor întâlnire. O îmbrățișă și, trăgând-o spre el, o sărută cu pasiune, ca și cum voia să se topească în ea. Abandonându-i mijlocul, începu s-o mângâie, trecându-și mâna peste pielea ei catifelată, sub pijamaua de mătase.

Laura îi cuprinse gâtul cu brațele și-și trecu drăgăstoasă degetele prin părul lui scurt și ondulat. Strânsă la pieptul lui, se lăsă în întregime în voia plăcerii pe care i-o transmitea ardoarea de îndrăgostit a lui David. O ridică fără nici un efort și o întinse pe cuvertura moale a patului, buzele lor continuând să fie unite sălbatic. El îi deschise încet gulerul pijamalei și, continuând s-o mângâie, își puse buzele în scobitura gâtului ei. Alunecă apoi mai jos, între sânii ei. Laura scoase un geamăt, cu degetele încleștate în părul lui David. Deodată, ea tresări: răsuna soneria stridentă a telefonului...

David își ridică foarte puțin capul, astfel încât ea îi simți respirația caldă atingându-i pielea fierbinte în timp ce-i murmura:

– Lasă-l să sune; lasă blestematul ăsta de telefon să sune.

Și buzele lui le striviră din nou pe ale ei.

Laura se smulse din îmbrățișarea lui.

– Nu, este mai bine să răspund, ar putea fi ceva important.

David o aruncă înapoi pe perne.

– Nimic nu este mai important decât clipa aceasta.

Dar Laura ridicase deja receptorul. David continua s-o sărute în timp ce ea spunea:

– Aici reședința Lattimer.

– Pe cuvântul meu, dar este mica noastră îndrăgostită de plante! Micuța șmecheră...

Laura se încordă și se smulse mângâierilor lui David.

– Cine-i la telefon? Ce doriți?

David se ridică și-i luă receptorul din mână. Ascultă o clipă în tăcere, apoi izbucni cu o voce iritată:

– Ți-am mai spus să nu suni aici. Acum nu pot discuta situația cu tine, Amanda, te sun eu mai târziu.

David închise teleonul. Dar Laura părăsise deja patul și stătea în picioare în fața ferestrei. David o prinse cu blândețe de umeri. Ea îl respinse, furioasă și profund jignită.

– Lasă-mă în pace! Îți imaginezi că poți dispune de mine când ai chef, continuând să-ți frecventezi amanta?

– Ajunge, Laura! Nu este nimic între mine și Amanda Tate. Ți-am mai spus să nu dai crezare bârfelor. Dacă aș fi vrut să mă căsătoresc cu ea, aș fi făcut-o de ani de zile. Cu tine am vrut să trăiesc și o vreau în continuare. Nu vrei să înțelegi?

Dar Laura, nebună de furie, nici măcar nu-l asculta.

– Ieși afară! strigă ea. Nu mai vreau să te văd niciodată! Te urăsc!

– Nu este adevărat, Laura, zise David. Știu că nu-ți sunt indiferent. Te-am ținut în brațele mele și am simțit buzele tale răspunzând sărutărilor mele. Să nu-mi spui că nu însemn nimic pentru tine.

Laura îl privi și se simți cuprinsă de rușine. Cedase încă o dată jocului lui David. Se aștepta oare să-l creadă? Era hotărâtă

să nu-i mai dezvăluie niciodată profunzimea pasiunii ei pentru el. Nu-i va mai permite niciodată s-o îmbrățișeze și să se ducă după aceea să-i spună vorbe dulci Amandei. Dacă o iubea într-adevăr pe femeia aceea, n-avea decât să-și găsească plăcerea cu ea. Laura nu va mai consimți să fie jucăria la care râvnea, în timp ce el își dăruia inima frumuseții blonde și înghețate care părea că încă îl fermeca. Își stăpâni lacrimile și se încordă.

– Haide, David. Să nu-mi spui că te-ai lăsat prins încă o dată de farsa pe care ți-am jucat-o. Credeam că știi cum stau lucrurile. Nu te iubesc mai mult decât mă iubești tu. N-am făcut decât să mă distrez pe seama ta și aștept să te hotărăști să-mi plătești o pensie alimentară ca să mă pot căsători cu Roger sau cu un alt bărbat, la alegerea mea. Așadar, de ce nu ești un jucător corect și nu ieși din camera mea?

David o privi, și în ochii lui durerea se schimbă foarte repede în furie.

– Îmi pare rău. Uitasem ce actriță strălucită ești. Fii sigură că de acum înainte îmi voi căuta plăcerea în altă parte. Dar în privința faptului de a-mi lua banii și să pleci cu Roger, nu conta pe asta! Ești a mea, și ceea ce este al meu, păstrez. Somn ușor, draga mea. Și să știi că încă nu mi-am spus ultimul cuvânt.

Plecă, trântind ușa în urma lui. O clipă după aceea, Laura îl auzi agitându-se în camera lui, deschizând sertare și dulapuri. Apoi, ușa apartamentului se trânti cu zgomot mare: David plecase la o altă femeie. Se aruncă pe pat și plânse ca și cum inima ei era pe cale să se frângă. Și deveni conștientă că, într-adevăr, aceasta era frântă.

Capitolul 9

A doua zi dimineața, Laura fu trezită de bâzâitul aspiratorului. Doamna Thompson și Jeffry își reluaseră serviciul. Cu ochii pironiți în tavan, își rememoră evenimentele din seara trecută, contactul plăcut al buzelor lui David peste ale ei și sentimentul minunat de siguranță pe care-l simțise în brațele lui. Apoi întoarcerea brutală la realitate, amintirea telefonului Amandei Tate, o smulse din reveria ei. David se căsătorise cu ea într-un moment de pasiune nebună, dar sentimentele pe care le nutrea acum față de ea se deteriorau, încărcate de dispreț și de suspiciuni. Poate că era imposibil să-l forțeze s-o elibereze din mascarada asta de căsătorie, dar putea cel puțin să-i arate că nu se va supune doar dorinței lui fizice, în vreme ce el rezerva adevăratele lui mărturii de dragoste pentru o altă femeie.

Luă telefonul și formă numărul lui Midge. Auzi o voce veselă anunțând:

– Aici *Plant Lady!* Midge la aparat!

– Midge, sunt Laura. Ascultă la ce m-am gândit. Căsătoria ta are loc peste câteva zile și mătușa Estelle trebuie să fie ocu-

pată până peste cap, iar tu ai prea mult de lucru la magazin ca să te mai ocupi de altceva. De ce să nu mă duc la Carmel să-i dau o mână de ajutor?

– Este o idee excelentă, Laura. Dar ce va spune David despre asta? Nu va avea nici o obiecție să pleci încă de pe acum?

– Nu-ți face griji pentru el. N-o să-i lipsesc. Ar fi mulțumit să mă vadă dusă la naiba. De altfel, ți-a oferit el însuși ajutorul.

– Da, răspunse Midge, dar nu cred că va fi mulțumit să te vadă plecând singură la Carmel.

– Nu-ți mai face atâtea griji, lasă-mă s-o fac. Mă bucur de pe-acum s-o revăd pe mătușa Estelle și toți prietenii noștri. Mă duc să-mi fac bagajele.

Laura închise telefonul, sări din pat, făcu un duș și se îmbrăcă. Își puse unul dintre noii ei blugi și unul dintre tricourile cumpărate în ajun: în sfârșit, se simțea din nou ea însuși! Apoi își aminti că nu avea valiză. Se duse să-l caute pe Jeffry în vestibul; acesta strângea hainele pe care David voia să le dea la curățat.

– Jeffry, trebuie să plec la Carmel ca să mă ocup de pregătirile de căsătorie ale surorii mele,d ar nu găsesc o valiză. Când a plecat, în dimineața asta, domnul Lattimer a uitat să-mi spună unde sunt ținute.

Majordomul o privi cu o licărire de maliționzitate în ochi.

– Domnul Lattimer și-a petrecut noaptea la biroul său. În dimineața asta n-a fost aici și nu mi-a spus că plecați la Carmel. Dar voi încerca să vă găsesc ceva.

Se întoarse curând cu mai multe valize din piele de culoare roșcată, de diverse mărimi.

– Cred că printre acestea veți găsi ceva care să vă convină.

– Cu siguranță. Mulțumesc, Jeffry.

Închise ușa camerei și începu să-și împăturească hainele. După terminarea bagajelor, chemă un taxi, părăsi imobilul pe scara de serviciu și ceru să fie condusă la magazin. Aici, o sărută pe Midge, își puse bagajele în camioneta albastră și demară. În timp ce rula spre peninsulă pe autostrada ce se întindea în serpentine de-a lungul coastei, simți suflând un vânt ușor de plăcută libertate.

Era puțină circulație, cu excepția câtorva camioane ai căror șoferi preferaseră să renunțe la facilitățile oferite de noua autostradă care tăia de-a curmezișul valea San Joaquin. Trecând prin fața ramificației care ducea la Hillsborough, Laura oftă la amintirea frumuseții casei care nu mai aștepta decât consimțământul final al Amandei Tate. Dar se hotărî să-și interzică în mod categoric să se gândească la David și la Hillsborough, ca să se concentreze asupra drumului.

Autostrada aceasta, care se întindea de-a lungul apelor clocotitoare, cenușii și verzi ale Pacificului, este una dintre atracțiile turistice cele mai renumite ale Californiei. Faleze de granit abrupte cădeau aici perpendicular în vâltoarea oceanului. Luând virajele în ac de păr, Laura trecea foarte aproape de marginea drumului. Nu se zăreau înotători în spuma valurilor de-a lungul plajelor stâncoase: apele Californiei de Nord sunt reci și periculoase, încât numai înotătorii cei mai temerari îndrăznesc să se aventureze aici. Laura își zise totuși că în lume existau puține peisaje care să poată rivaliza cu frumusețea maiestuoasă a puternicului Pacific.

Ajunse în cele din urmă la Carmel abia spre sfârșitul după-amiezii. Trecu mai întâi prin fața casei din lemn a unui anticar,

la care lucrase adeseori în timpul vacanțelor școlare. Dar obloanele magazinului erau închise și ea continuă să ruleze până la căsuța zugrăvită în verde și alb, care-i devenise cămin după moartea prematură a părinților ei.

Opri camioneta și coborî, fericită să se poată întinde după această călătorie lungă. Un seter mare irlandez cu blană roșcată ieși din casă și alergă sărind spre ea, ca pentru a întâmpina o veche prietenă. Laura îngenunche și mângâie capul câinelui, în timp ce el scotea mici scâncete de satisfacție.

– Driftwood! Văd că nu m-ai uitat. Unde este mătușa Estelle?

În vreme ce vorbea, ușa se deschise și o femeie scundă cu păr cărunt și creț înaintă pe alee. Mersul ei iute contrasta cu părul grizonat și o făcea să pară mai tânără decât era. Ea veni în întâmpinarea Laurei cu brațele întinse.

– Laura, ce surpriză plăcută! Nu te așteptam atât de curând, dar sunt încântată să te văd. Vom avea astfel timp să vorbim puțin înainte de sosirea invitaților. Vino, am să te ajut să duci valizele. Și vom lua un ceai cu gheață în timp ce-mi vei povesti ultimele noutăți din San Francisco.

Laura o îmbrățișă pe mătușa Estelle gata s-o sufoce.

– Sunt atât de mulțumită să fiu aici! Carmel mi-a lipsit teribil de mult. Mă întreb câteodată de ce am plecat.

– Hm, zise mătușa Estelle, te înăbușeai în atmosfera micului nostru orășel, știi bine. Îți doreai să descoperi marele oraș. Dar am impresia că te-ai săturat. De ce nu vindeți acel stupid magazin de flori? Ai putea să te întorci aici. Mi-ați lipsit mult, Midge și cu tine. Acum că Midge se va căsători, nu văd de ce am continua să trăim singure, tu și cu mine, fiecare în altă parte.

Laura ar fi trebuit să-i vorbească mătușii Estelle despre propria ei căsătorie. Dar toată treaba aceasta i se părea atât de sordidă încât nu se putea hotărî. Voia să profite de tihna și siguranța de la Carmel, să-și uite supărările și neliniștile actuale.

Mătușa Estelle o ajută să-și care bagajele în fosta ei cameră și Laura se lăsă să cadă pe patul moale, cu baldachin din organdi alb.

Mătușa ei o privi cu atenție.

– De când ați plecat, Midge și cu tine, aici nu s-a schimbat nimic. După cum vezi, camera ta și patul te așteaptă... Sper, Laura, că te gândești serios să te întorci aici. Ideea că vei încerca să te ocupi singură de magazin nu mă încântă deloc, să știi.

Își trecu mâna peste inițialele aurite de pe valize.

– Valizele acestea nu sunt ale tale? Ce înseamnă inițialele, D.J.L.?

– Nu mai știu unde le-am pus pe ale mele, astfel că le-am împrumutat pe acestea de la cineva, răspunse Laura roșind.

– Adevărat? Cum se pot oare rătăci niște valize? În orice caz, au un aspect masculin. Ți le-a împrumutat un bărbat?

– Da.

Ochii mătușii ei străluceau de curiozitate.

– Bărbatul acesta este unul dintre prietenii tăi? De obicei, nu se împrumută valize unor oameni pe care abia îi cunoști. Pe deasupra, sunt foarte luxoase. Vorbește-mi puțin despre bărbatul acesta, Laura.

Laura nu se simțea în stare să-și mintă mătușa, dar nu avea curajul, cel puțin deocamdată, să se lanseze într-o explicație lungă privind nefericita ei căsătorie.

– Am multe lucruri să-ți spun, tanti Estelle, și unele nu sunt deosebit de plăcute. Dar am venit aici ca să mă destind, să particip la fericirea lui Midge și a lui Steven. După căsătorie, când vom rămâne singure, îți voi povesti totul.

– Țin prea mult la tine, Laura, și am prea multă încredere în tine ca să te forțez să vorbești înainte ca tu să consideri că este momentul potrivit. Dar nu uita că te iubesc, orice s-ar întâmpla. Să nu te temi să-ți împarți grijile cu mine. Suntem în familie și membrii unei familii n-au secrete unii față de alții.

O sărută încet pe Laura pe frunte.

– Acum vino, ne vom bea ceaiul cu gheață și tu îmi vei vorbi despre Midge și Steven. Tot orașul este în fierbere de la anunțul acestei căsătorii. Toți își amintesc de timpurile când ați venit aici, Midge și cu tine: erați două fetițe sfioase pe vremea aceea. Și iată că micuța Midge va fi curând o femeie măritată! În fine, eu am crezut întotdeauna că tu vei fi prima!

Laura își plecă ochii. Cum să-i dezvăluie că se căsătorise înaintea lui Midge? Cum să-i explice situația, când nici ea singură nu era sigură că o înțelege? Redeveni stăpână pe sine.

– Ai dreptate, să mergem să ne bem ceaiul și mă voi ocupa după aceea de bagajele mele.

Se îndreptară spre bucătăria pe care Laura o cunoștea atât de bine. Frigiderul, vechi de-acum, cu micul lui compartiment de gheață, robinetele atât de des frecate încât cromul dispăruse, și linoleumul în carouri, strălucitor ca o oglindă, erau mereu aceleași. Se așeză la masa de stejar și-și privi mătușa deschizând frigiderul.

– Ce-ai spune de o bucată proaspătă de turtă dulce? Am făcut-o în dimineața asta. Mâine, va trebui să începem să ne ocupăm de prăjituri. Sunt multe lucruri de făcut, cu toate că va fi o căsătorie foarte simplă. Sunt cu adevărat mulțumită că ai venit să-mi dai o mână de ajutor.

După ce și-a desfăcut valizele, Laura se duse la grajd. Dapples, bătrânul și dragul ei cal, își rumega liniștit fânul. O recunoscu și-și sprijini încet capul de ea. Ea îi mângâie gâtul

solid, coama lungă și albă, apoi îl înșeuă. Vor merge împreună până la plajă. Soarele cobora spre asfințit când ajunseră la plaja stâncoasă. Sări de pe cal și se așeză în apropierea valurilor care se spărgeau încet. Admiră frumusețea soarelui care arunca raze purpurii și contemplă întinderea vastă încrețită de valuri. Amintindu-și ce fericită fusese viața ei când locuia aici, se hotărî s-o anunțe pe mătușa ei că se va întoarce definitiv ca să trăiască la Carmel. Dacă David refuza s-o elibereze din această căsătorie odioasă, cel puțin nu va mai avea de suportat prezența lui și ura cu care o copleșea.

Soarele dispăru dincolo de orizont și întunericul învălui formele stâncoase ale coastei, dându-le o înfățișare înfricoșătoare și aproape supranaturală. Laura se înfioră, cuprinsă de intensitatea frigului care se lăsa întotdeauna după amurgurile californiene. Se grăbi să încalece din nou și galopă spre căsuța care-i adăpostise copilăria. După ce scosese șaua și-l hrănise pe Dapples, își regăsi mătușa în bucătărie.

– Sunt foarte obosită, zise Laura. Am să fac un duș și am să mă culc devreme, dacă-mi dai voie. Sunt mulțumită că sunt acasă, dar am avut o zi istovitoare și am într-adevăr nevoie să mă odihnesc.

Mătușa ei îi aruncă o privire cam ironică.

– Într-adevăr, ești trasă la față. Du-te și te culcă. Ai nevoie de o ședere lungă la Carmel. Aerul marelui oraș este nesănătos pentru toată lumea. Imediat după căsătorie, îți vei împacheta lucrurile și le vei aduce aici.

Laura clătină din cap.

– Nu voi avea mare lucru de făcut, am adus deja esențialul.

Era hotărâtă să nu ia hainele pe care David i le cumpărase. Cu cât va avea mai puțin de-a face cu el, cu cât se va înconjura cu mai puține obiecte care să-i reamintească de existența

lui, cu atât va fi mai bine. Departe de el, se va simți eliberată. Distanța îi va servi drept apărare și era foarte hotărâtă să se apere de el la maximum.

*
* *

A doua zi dimineața, Laura fu trezită de soarele care trecea din abundență prin perdelele din organdi. Se întinse și, pentru prima dată după săptămâni de zile, se simți complet odihnită. Un miros irezistibil de cafea o atrase la bucătărie, unde își regăsi mătușa ocupată să citească ziarul de dimineață.

– Pe cuvântul meu, arăți deja mai bine. Înțeleg că ai dormit bine. Apropo, adăugă mătușa Estelle, încruntând sprâncenele, aseară a fost un telefon ciudat pentru tine. O oarecare domnișoară Wentworth de la Compania Lattimer a sunat ca să întrebe dacă ai ajuns cu bine. Ce-i cu această Companie Lattimer care se pare că vrea să-ți controleze mișcările?

– Este o poveste lungă. Îți voi expica totul după căsătorie, când vom avea timp să stăm de vorbă. Deocamdată, am face bine să ne grăbim, altfel nu vom fi gata când vor sosi ceilalți.

*
* *

Midge și Steven sosiră vineri dimineața. Steven se instală la motel, împreună cu părinții lui, în timp ce Midge împărțea din nou camera cu Laura, pentru ultima dată, desigur.

– Am pregătit deja majoritatea felurilor de mâncare, zise mătușa Estelle. A rămas să acoperim tortul cu glazură și după aceea vom putea răsufla puțin. Laura, ajut-o pe Midge să-și desfacă valizele și agață rochia de mireasă în șifonier. Ai grijă mai cu seamă să nu se șifoneze.

Midge o urmă pe Laura și o ajută să aranjze rochia de dantelă albă în șifonier. Apoi se așeză pe marginea patului și prinse mâna stângă a Laurei.

– Unde este verigheta ta? Încă nu i-ai anunțat mătușii căsătoria ta?

„Aproape că are aerul că mă acuză, se gândi Laura, ca și cum David ar fi victima unei ofense". Scoase un lănțișor lung de aur de sub bluză.

– O port pe lănțișorul acesta. O voi avea astfel la îndemână, când David va dori să i-o restitui.

Nu i-ar fi mărturisit niciodată lui Midge că dorea să păstreze inelul acesta lângă inima ei cât mai mult timp posibil.

– Nu i-am spus încă nimic mătușii. Nu voiam s-o împovărez cu problemele mele când este atât de bucuroasă de căsătoria ta. Voi avea destul timp să-i explic situația după plecarea voastră. M-am hotărât să mă întorc aici. Nu mai vreau să trăiesc la San Francisco.

– Și cum îi vei explica mătușii Estelle prezența lui David la căsătorie?

– Doar nu-ți închipui că va veni în orășelul acesta de provincie! Mă îndoiesc foarte mult că afacerile i-o vor permite. N-am crezut niciodată că se gândea serios la asta, dar acum, după tot ce s-a întâmplat între noi, sunt sigură că nu va veni.

Midge se strâmbă.

– Ce a spus când l-ai anunțat că pleci la Carmel?

– Nu i-am spus nimic, i-am cerut doar majordomului să-l anunțe. Midge, tu nu înțelegi caracterul lui David. El nu mă iubește cu adevărat. I-am stricat numai planurile și el se răzbună. Asta-i tot.

Midge o privi gânditoare pe Laura.

– Te înșeli, Laura. David era sincer și serios când a propus să asiste la căsătoria noastră. M-a pus chiar în legătură cu un cumpărător pentru magazin, și l-a întrebat pe Steven dacă nu voia să intre în serviciul de contabilitate al Companiei Lattimer, unde ar avea o situație mai interesantă și mai bine remunerată. Suntem foarte mulțumiți de această propunere. Și, culmea amabilității, a pus la dispoziția noastră unul dintre iahturile lui pentru voiajul de nuntă. Vasul este ancorat în apropiere de Half Moon Bay și ne vom duce acolo imediat după căsătorie. Nu crezi că ar trebui să-ți reconsideri părerea despre David?

Laura era furioasă.

– Absolut deloc! Nu înțelegi ce face? Vrea să aibă influență asupra voastră. Vrea să vă întoarcă pe amândoi împotriva mea. Este încă o modalitate de a mă tulbura și a mă face să sufăr.

– Laura, spui prostii. Te iubește, s-a căsătorit cu tine. De ce ar căuta să te facă să suferi? Ne ajută numai pentru că suntem familia ta și pentru că te iubește profund. De ce refuzi să admiți asta?

Laura ridică din umeri.

– La ce bun să mai vorbim? Nu voi reuși niciodată să te fac să înțelegi situația. Ești stăpânită de farmecul lui David și nimic nu te va putea convinge de răutatea lui absolută.

Scutură cu furie din cap.

– Am putea opri discuția asta, te rog?

– Cum vrei, dar cred că ar fi mai bine să găsești o explicație plauzibilă de dat lui David înainte s-o întâlnească pe mătușa Estelle.

Laura râse disprețuitor.

– Lasă-mă pe mine să rezolv această problemă. De altfel, sunt sigură că nici măcar n-o să-și dea osteneala să vină.

Tocmai terminaseră de desfăcut valizele când Steven și Roger, care urma să fie cavalerul lui de onoare, apărură în pragul ușii. Laura se simți îngrozitor de jenată să se afle astfel în fața lui, pentru prima oară după penibila întâlnire cu David. Dar el se apropie de ea ca și cum nu se întâmplase nimic și-i strânse călduros mâinile.

– Ce mai faci, Laura? Mi-ai lipsit mult, să știi. Sunt mulțumit să te văd.

Cum Midge și Steven o urmăreau, își cântări cu grijă cuvintele înainte de a răspunde. La urma urmei, Roger era cavalerul de onoare al lui Steven și ea era domnișoara de onoare a lui Midge, sau acum trebuia să spună doamna de onoare? N-avea importanță, în zilele următoare se vor vedea frecvent și era preferabil ca raporturile lor să fie simple și cordiale.

– Și eu sunt mulțumită să te văd, Roger. Sper că o să-ți placă la Carmel.

Era o frază cam banală, dar în fond suficientă deocamdată.

Mătușa Estelle se năpusti în cameră, foarte agitată.

– Trebuie să plecăm. Părinții lui Steven ne așteaptă.

Tatăl lui Steven îi duse la un excelent restaurant din apropierea motelului. Când intrară, au fost conduși imediat la o masă lungă rezervată și Laura se găsi așezată între mătușa Estelle și Roger. În fundul sălii, luminată cu lumânări, o mică orchestră cânga slow-uri duioase și câțiva clienți se aventurară

pe ringul de stejar lustruit, strălucitor ca o oglindă. Roger o invită pe Laura să danseze și, îndată ce ajunse în brațele lui, el o înlănțui strâns, într-un fel aproape jenant. Ea încercă să se deagajeze, dar el nu-și slăbi strânsoarea.

La încheierea dansului, Laura se întoarse la masă, hotărâtă să-l țină pe Roger la distanță. Atitudinea lui față de ea părea să se fi schimbat; își pierduse amabilitatea din primele clipe ale revederii, iar privirea lui era plină de dorință. Cu toate acestea, nimeni nu părea să-și fi dat seama sau să remarce indispoziția ei. Masa continuă într-o atmosferă veselă și se închinară numeroase toasturi pentru fericirea mirilor. Laura invidie din nou dragostea care, în mod vizibil, îi unea pe Midge și Steven.

Masa se termină în cele din urmă și fiecare se pregăti să plece. Mătușa Estelle mai avea de pus la punct câteva amănunte cu părinții lui Steven. Ea o sfătui pe Laura să n-o aștepte. În ceea ce o privea, va fi condusă acasă de unul sau de altul. Roger se oferi imediat s-o conducă pe Laura până la mașină și ea nu găsi o scuză politicoasă pentru a-i refuza propunerea.

Micuța camionetă albastră se afla într-un colț retras al parcării. Laura grăbi pasul, încercând să pună o distanță cât mai mare între ea și Roger, dar în zadar. El reuși foarte repede s-o ajungă și o prinse de braț făcând-o să se răsucească pe călcâie. Se găseau acum față în față și Laura îi vedea ochii lacomi strălucind.

– Ce se întâmplă, Laura? De ce ești dintr-o dată atât de rece? Știu că nu-l iubești pe Lattimer și am crezut că vei fi fericită să mă întâlnești.

Laura încercă să-l respingă, dar el o îmbrățișă cu violență. Îi strivi gura sub a lui. Ea se zbătu din nou, îngrozită de frenezia acestui sărut.

– Addison, te sfătuiesc să-i dai drumul soției mele.

Vocea era calmă și totuși periculos de amenințătoare.

Capitolul 10

Laura se răsuci, eliberată brusc din îmbrățișarea lui Roger. Ea alergă spre David, aflat în picioare lângă mașina lui. El întinse brațul și o trase spre sine. Figura lui nu exprima nici o emoție și ea nu descoperi nici o urmă de căldură în brațul de oțel care o ținea.

– Sunt într-adevăr dezolat să întrerup o atât de tandră scenă de dragoste, dar mă aștept totuși la o minimă discreție din partea soției mele, aia cu seamă în timpul căsătoriei surorii sale.

Laura vru să protesteze, să-i explice că nu numai că nu făcuse nimic ca să-l încurajeze pe Roger, ci chiar încercase să-l respingă...

O singură privire aruncată spre bzuele cumplit de strânse ale lui David i-a fost de-ajuns să înțeleagă că toate cuvintele ei ar fi zadarnice.

O împinse pe Laura în mașină și se întoarse spre Roger.

– Pe viitor, Addison, ai face bine să stai la distanță de Laura. Oricare ar fi sentimentele pe care le nutrim unul pentru altul, amintește-ți că unirea noastră a fost contractată în fața autorităților de stat ale Californiei.

Se strecură în spatele volanului și demară fără să-i adreseze un cuvânt Laurei, care se ghemui pe scaunul ei, atâta ură emana din ochii lui întunecați.

David coti spre țărmul oceanului și opri mașina nu departe de un grup de pini. Scoase o țigară și bricheta. Laura îi aruncă pe furiș o privire, în timp ce el ferea cu mâinile flacăra mică. Linia aspră a buzelor care se contractau ca să aspire primul fum îi smulse Laurei un mic suspin încărcat de dorință. David se întoarse spre ea.

– Ce-i cu tine, Laura? Ți-e teamă de vreo reacție violentă din partea mea? Liniștește-te, n-o să stric căsătoria lui Midge. Voi aștepta să ne întoarcem acasă ca să ne reglăm conturile. Dar să nu-ți închipui că voi tolera manevrele tale cu Roger. Te voi considera răspunzătoare de tot ce s-ar putea întâmpla între noi.

Laura nu răspunse.

El se întoarse spre ea și o prinse de umeri.

– Laura! Mă auzi? Să știi că vorbesc serios! Mă bizui pe tine să te comporți corect în timpul ședereii noastre la Carmel. Ai înțeles?

Laura era prea epuizată nervos ca să-i opună cea mai mică rezistență. Ea încuviință cu o slabă mișcare din cap.

– Da, David, am înțeles. Am să mă comport bine. Nu vreau să te enervez. Îți dau cuvântul meu că-l voi evita pe Roger pe tot timpul ședereii noastre la Carmel.

– Așa-i mai bine, zise David, dându-i drumul.

Începu să fumeze în tăcere. După câteva fumuri, strivi țigara în scrumieră și porni motorul.

– M-am instalat la motel. Presupun că intenționezi să-ți petreci noaptea la mătușa ta?

Laura încuviință cu un semn.

– Am să te conduc. Camioneta o vom aduce mai târziu, Steven și cu mine. Ai pus-o pe mătușa ta la curent cu căsătoria noastră?

Laura scutură din cap.

– Cum ai de gând să-i explici prezența mea? Și cum îi vei explica asta?

Își trecu degetele peste inelarul ei și în ochii lui se aprinse mânia.

– Pentru Dumnezeu, Laura, te-am prevenit să n-o iei de la capăt! Ai întrecut orice măsură! Ce ai făcut, de data asta? Ai vândut-o sau ai scos-o pentru ca Addison să se simtă mai în largul lui luându-te în brațe?

Laura scoase din corsaj lănțișorul de aur pe care se legăna verigheta.

– N-am pus-o nici pentru unul nici pentru celălalt motiv. Doar că nu știam cum să-i anunț noutatea mătușii Estelle. Mi-e atât de rușine de această situație încât n-am avut curajul să-i vorbesc despre asta, răspunse ea ascunzându-și fața în mâini.

David îi ridică părul mătăsos, desfăcu încet închizătoarea lănțișorului, scoase verigheta și puse la loc lănțișorul în jurul gâtului ei. Apoi luă mâna Laurei și-i puse verigheta pe inelar.

– Să n-o mai scoți... sub nici un pretext. Va rămâne acolo până când îți voi îngădui eu însumi s-o faci.

Slăbi frâna și întoarse mașina în direcția șoselei.

– Acum, arată-mi drumul. Între timp, gândește-te la felul în care mă vei prezenta, deoarece n-am intenția să plec.

Ajunși la destinație, Laura încă nu știa cum va explica prezența lui David. Dar mătușa Estelle, Steven și Midge erau așezați în jurul mesei și Laura înțelese imediat că mătușa ei știa totul. Steven veni în întâmpinarea lor, îl luă pe David de braț și-l conduse în fața bătrânei doamne.

– Vi-l prezint pe David Lattimer, soțul Laurei, zise Steven. Laura, știu că voiai să-i faci o surpriză mătușii Estelle, dar era atât de neliniștită văzându-ți camioneta abandonată în parcare, încât i-am smuls în cele din urmă o explicație lui Roger. Sper că ne vei ierta, Laura, dar împrejurările au fost acelea care ne-au obligat s-o facem.

Laura le adresă un surâs de mulțumire. Midge se apropie de David și-l sărută pe obraz.

– Suntem atât de fericiți că ai putut veni. Laura credea că nu vei reuși să te eliberezi de treburi.

– Spusesem că voi veni, răspunse David cu o voce distrată. Din nefericire, Laura nu mă crede niciodată. Sper că într-o zi va descoperi că sunt întotdeauna sincer. Poate că atunci îmi va lua cuvintele mai în serios.

Mătușa Estelle îi privea rând pe rând pe David și Laura. Nu înțelegea foarte bine tensiunea care domnea între ei, dar îl invită pe David să ia loc la masă și puse o ceașcă de cafea în fața lui.

– Principalul este că sunteți aici. Sunt încântată că Laura s-a căsătorit, totuși aș fi preferat să fiu anunțată înainte; căsătoria ar fi putut avea loc aici. Dar în zilele noastre tinerii sunt atât de impulsivi încât nici măcar nu poți să le ceri să aștepte aprobarea familiei lor. În orice caz, am intenția să anunț căsătoria voastră, imediat după cea a lui Midge. Cu siguranță, Laura nu se va mai întoarce la Carmel. Și în seara asta, Laura, te duci la model cu David?

Laurei îi tresări inima. Nu știa ce să răpsundă. Se simțea incapabilă să petreacă o noapte cu David fără să-l lase să ghicească adevărul despre sentimentele ei. Cu totul neașteptat, David îi veni în ajutor.

– Nu, în seara asta Laura va rămâne aici. Este ultima ei noapte cu dumneavoastră. Și cum Laura și cu mine sperăm să petrecem mulți ani împreună, cred că mă pot lipsi o noapte de prezența ei.

Se ridică și se adresă lui Steven:

– Te aștept la motel. Vreau să-ți ofer un pahar ca să-ți iei rămas-bun de la viața de holtei... Sunt sigur că doamnele au încă multe pregătiri de făcut până mâine dimineață.

Înainte de a ieși, o sărută drăgăstos pe Laura pe obraz.

Steven plecă după aceea și el; Midge și Laura rămaseră să strângă masa.

– Sper că vei înceta în sfârșit să mai spui verzi și uscate despre David! exclamă Midge. Vezi? A promis să vină la căsătoria mea și a venit. Încearcă să nu-ți mai faci idei nebunești pe seama lui.

Laura se pregătea să-i răspundă, dar mătușa Estelle intră în încăpere și discuția se opri aici.

*
* *

A doua zi dimineața, Laura se trezi la zgomotul dușului care curgea în baia alăturată. Văzând pendula indicând ora nouă, sări din pat, tocmai în clipa când Midge intra în cameră ștergându-și părul cu un prosop plușat, galben.

– Să ne grăbim, Laura. Fă-ți repede dușul. Am nevoie de ajutorul tău ca să-mi îmbrac rochia. Are atât de mulți năsturei încât mi-e teamă să nu-mi ia toată ziua! Și trebuie să fim la biserică la ora unsprezece!

– Nu te neliniști, zise Laura zâmbind, n-o să te întârziem tocmai astăzi!

Își luă capotul și alergă la baie. Apa rece o trezi complet și începu să se gândească la evenimentele care o așteptau. Știa că o mare parte din bucuria pe care i-o dădea căsătoria lui Midge îi va fi stricată de prezența redutabilă a lui David. Cum să procedeze cu Roger? El se va afla acolo, în calitate de cavaler de onoare al lui Steven, în vreme ce ea va fi alături de Midge. Singura ei speranță era ca David să reușească să-și păstreze stăpânirea de sine.

Când reveni în cameră, mătușa Estelle o ajuta pe Midge să-și perie părul încă umed și să pună la locul lor cârlionții ușori care-i stăteau atât de bine.

Laura se așeză și începu la rândul ei să-și perie părul. Se pieptănă cu onduleuri largi care-i eliberau fața și cădeau grațios pe ceafă. Era o pieptănătură mai elaborată decât de obicei și mătușa ei îi aruncă o privire critică.

– Stilul acesta de pieptănătură nu este puțin prea afectat pentru tine, Laura? Consider că-ți stă mai bine când îl lași să cadă mai liber.

– Astăzi vreau să fiu foarte elegantă. Nu particip în fiecare zi la căsătoria surorii mele.

Se duse apoi să-și caute rochia în șifonier. Era o rochie din muselină, închisă până la gât, cu o platcă presărată cu paiete. Mânecile înguste erau închise în nasturi la încheietura mâinii. Niște pense calculate cu grijă permiteau materialului vaporos să-i pună în valoare rotunimea pieptului. Un cordon presărat delicat cu paiete îi strângea mijlocul, accentuându-i zvelțețea. Volane din material mergând de la azuriu la albastru închis se succedau pentru a forma jupa. Acest degradé de tonuri îi scotea în evidență albastrul de safir al ochilor. Ultimul volan, transparent, flutura în jurul picioarelor ei fine. Sandalele ușoare, cu tocuri înalte, erau de un albastru care se armoniza perfect cu culorile rochiei. La gât, Laura purta un simplu și delicat lănțișor de aur.

Midge, așezată în fața măsuței de toaletă, își ridică privirea.

– Ce rochie fermecătoare, Laura! Eu nu-ți ajung nici la gleznă! Și cu toate acestea eu sunt mireasa!

Laurea alergă s-o sărute.

– Îți mulțumesc pentru compliment, dar astăzi tu ești pe primul loc. Este ziua cea mai importantă din viața unei femei.

Vocea i se gâtui, deoarece îi venise în minte propria ei căsătorie. Nu păstra nici o amintire despre seara aceea teribilă. Numai mărturia lui David și certificatul oficial de căsătorie atestau această realitate. Începuturi foarte puțin romantice, părând să anunțe existența nefericită care o aștepta. David și cu ea nu vor schimba niciodată priviri încărcate de împlinirea dragostei...

Atingerea ușoară a mâinii lui Midge pe brațul ei o readuse la realitate și Laura îi zâmbi surorii sale.

– Atunci, să punem această toaletă de mireasă și se va vedea cine este eroina sărbătorii.

Midge se ridică și o lăsă pe Laura s-o îmbrace cu rochia fină din dantelă albă. Un rând interminabil de nasturi mici o închideau la spate. Când Laura termină această treabă migăloasă, îi aranjă mânecile balon și jupa ușor evazată. Se îndepărtă ca s-o lase pe mătușa ei să așeze diadema cu flori de portocal și micul voal pe capul lui Midge. Albeața voalului forma un contrast viu cu părul ei negru ca abanosul. Laura, în spatele surorii sale care se privea în oglindă, o întrebă încet:

– Mai ești curioasă să știi cine va atrage astăzi toate privirile?

Midge se întoarse și o îmbrățișă.

– Singurele priviri pe care doresc să le atrag sunt cele ale lui Steven, și nu numai astăzi, ci în fiecare zi a vieții noastre. Doresc să vă găsiți și voi o fericire asemănătoare, David și cu tine, adăugă ea, dintr-o dată melancolică.

– Să nu vorbim astăzi despre asta. Tu ești vedeta zilei.

Mătușa Estelle le întrerupse.

– Haide, haide, încetați cu flecărerile voastre, sunteți frumoase amândouă, zise ea apropiindu-se de fereastră și privind afară. Să ne grăbim, tatăl lui Steven ne așteaptă ca să ne ducă la biserică.

Le sărută cu dragoste.

– Sunt atât de fericită pentru fetele mele, pentru amândouă!

Imediat ce ajunseră la biserică, Midge și Laura se îndreptară spre sacristie, pentru ca mirele și invitații să n-o vadă pe mireasă înainte de ceremonie. Midge nu-și găsea locul așteptând ca tatăl lui Steven să vină să le ia. Laura ieși prima, neliniștită la gândul că se va găsi alături de Roger. Își ținea capul sus și strângea cu putere buchetul de albăstrele. Apropiindu-se de altar, încetini pasul ca să-i lase lui Roger timpul s-o ajungă. Dar simți pe brațul ei contactul prea familiar al unei mâini imperioase și tresări întâlnind privirea admirativă a soțului ei. Uluită, se întoarse. Unde era oare Roger? Îl întrebă pe David cu privirea, dar el se mulțumi să-i strângă brațul cu mai multă putere și-i șopti la ureche:

– Îți voi explica mai târziu. O învălui mirosul de mosc al apei de toaletă a lui David. El se aplecase spre ea ca să-i vorbească și ea se sprijini de el, cu picioarele tremurânde. Îi sesizase oare tulburarea? Îi mângâia încet mâna, ca și cum voia s-o liniștească și să-i transmită propria lui vigoare. O însoți până la altar. Apoi se duse lângă Steven. Laura își ridică în sfârșit capul și privirile lor se întâlniră. Stătea foarte drept în costumul lui gri, luminat de albeața impecabilă a cămășii de mătase. Laura era uluită de puterea stranie pe care o exercita asupra ei prezența și parfumul lui David; acestea trezeau în ea dorințe îngropate în adâncul ființei. Nu-i putea mărturisi adevăratele ei sentimente. El ar profita de asta ca s-o tiranizeze și mai mult și să se răzbune pe ea. Nu, nu va putea niciodată să-i dezvăluie dragostea ei...

Laura asculta organistul cântând marșul nupțial. Îi apărură lacrimi în ochi văzând-o pe Midge înaintând cu un mers ușor, la brațul socrului ei. Steven aștepta lângă altar, ca să-și primească logodnica din mâinile tatălui lui. Dragostea care îi unea pe Midge și Steven strălucea atât de vizibil încât Laura

avu certitudinea că sora ei va cunoaște fericirea. În ciuda afecțiunii pe care i-o purta, nu se putu împiedica să nu simtă o înțepătură de invidie.

Îngenuncheară amândoi în fața pastorului. Acesta vorbi despre caracterul sacru al căsătoriei și Laura întâlni privirea scrutătoare a lui David. Se înfioră, simțindu-se judecată, condamnată de el. S-ar fi spus că reverendul Carmichael rostea cu voce tare acuzațiile lui David și că dezaproba comportarea ei vinovată. Își întoarse privirea, rușinată și jignită, revoltată totuși deoarece se știa inocentă.

Ceremonia încheiată, Midge și Steven se îndreptară spre ușa mare a bisericii ca să primească felicitările tuturor. David se alăturase Laurei și o ținea de talie. El arboră un surâs larg când mătușa Estelle îl prezentă prietenelor ei. După toate aparențele, formau o pereche tot atât de perfectă ca Steven și Midge. Nervii Laurei erau întinși la maximum.

În cele din urmă, mătușa Estelle îi făcu un mic semn:

– Vino, trebuie să pregătim băuturile răcoritoare înainte de sosirea invitaților.

Plecară cu camioneta și David le urmă cu mașina lui. El o ajută pe mătușa Estelle să așeze mesele și scaunele și jucă perfect rolul de stăpân al casei. Laura zâmbi gândindu-se la servitorii lui David. Care ar fi oare reacția lor dacă l-ar vedea ocupându-se cu asemenea treburi? Surâsul ei se șterse: mâna de fier a lui David îi prinsese umărul și respirația lui caldă îi atingea urechea.

– Poți să-mi spui ce te amuză atât de mult? Cred că este prima dată că te văd zâmbind de când ne-am căsătorit.

Îl privi drept în ochi, sperând să descopere acolo vreun semn referitor la adevărata lui stare de spirit. Dar el o fixa într-un fel atât de impersonal încât nu putea citi nimic despre sentimentele lui.

– Nimic important, răspunse ea. Doar că nu mi-am închipuit niciodată că domnul David Johnathan Lattimer se va transforma într-o zi în chelner.

David făcu un soi de grimasă și o conduse pe Laura într-un colț retras al grădinii.

– Asta demonstrează cât de puțin mă cunoști. Pe vremea când făceam cercetășie, eram un cercetaș model și mă descurc întotdeauna singur când plec în concediu la Stinson Beach. Mă duc acolo ca să fiu departe de toate, ca să mă destind, și mă lipsesc de servitori. Și aici nu fac decât să mă achit de sarcinile care revin în mod firesc unui cavaler de onoare în timpul unei căsătorii.

Laura se instală într-un șezlong din lemn de sequoia și David se sprijini cu spatele de trunchiul unui stejar. Încruntată, ea îl întrebă:

– Cum se face că ești cavaler de onoare? Rolul acesta trebuia să-i revină lui Roger.

David chicoti ușor și veni să se așeze la piciorul șezlongului.

– Îmi pare rău că te decepționez, draga mea, dar Roger nu părea hotărât să lupte ca să te cucerească. Cred că ultimatumul pe care i l-am adresat ieri l-a făcut să fugă. Din nefericire, nu ți-am rămas decât eu ca să-ți încălzesc inima de gheață.

Laura vru să-și părăsească șezlongul, simțind că o cuprinde furia. Dar se ciocni de bustul puternic al lui David care-i opri mișcarea. Ochii lui negri exprimau fără nici o ambiguitate violența emoțiilor lui. El puse stăpânire pe buzele ei, strivindu-le în furia lui nesățioasă. O ținea cu putere, cu degetele înfipte brutal în spatele ei. Pe Laura o părăsise orice speranță de a avea cu el, într-o zi, relații pline de tandrețe. Se zbătu și-l împinse cu toate puterile, încercând să se elibereze. În zadar. El era hotărât să triumfe și să-și impună voința. În cele

din urmă îi dădu totuși drumul și o lăsă, fără menajamente, să recadă pe șezlong. O privi din toată înălțimea lui.

– Sper că acum știi cine este stăpânul corpului tău și plăcerii cui îi este destinat. Uită-l pe Roger și pe ceilalți. Ești a mea și vei rămâne atâta timp cât am să te vreau.

Îi aruncă o ultimă privire de gheață, apoi, răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre casă.

Laura închise ochii și încercă să uite spaima pe care o simțise. David o făcuse să înțeleagă limpede care va fi rostul ei; cât despre dragostea lui, va continua s-o rezerve Amandei Tate...

Abătută, se duse să se alăture invitaților. Constată, nu fără amărăciune, că soțul ei încânta pe toată lumea prin comportarea lui amabilă și atentă. În timp ce recepția se apropia de sfârșit, Steven se apropie de ei.

– Vă mulțumesc că l-ați înlocuit pe Roger în ultimul moment, îi spuse el lui David.

După care se adresă Laurei:

– Roger a trebuit să plece pe neașteptate ieri seară și David a fost foarte amabil acceptând să-l înlocuiască.

Îi strânse cu căldură mâna lui David.

– Midge și cu mine apreciem mult tot ce ați făcut pentru noi.

– A fost o plăcere pentru mine. La urma urmei, nu asta este o familie: membrii ei să se ajute între ei de fiecare dată când este cazul? Dar de ce nu fugiți, Midge și dumneata? Am anunțat echipajul; vă așteaptă. Călătorie plăcută. La întoarcere, vom vorbi despre noua dumitale situație.

Midge și Steven plecară sub o ploaie de boabe de orez. După plecarea invitaților, Laura și David o ajutară pe mătușa Estelle să pună totul în ordine. Laura era uluită de eficacitatea lui David. Se ocupa cu atâta îndemânare de aceste treburi gospodărești ca și cum numai asta făcuse toată viața.

Laura se îmbrăcase din nou în blugi, dar nu-și schimbase coafura. David se întorsese între timp la motel și se schimbase în niște pantaloni de lână de culoare deschisă și un tricou bej.

– Mi se pare că totul este în ordine, zise mătușa Estelle. Vă veți petrece noapte aici, amândoi? Cerul începe să se acopere de nori. S-ar putea foarte bine să avem o furtună și nu mi-ar plăcea să vă știu pe drum pe o asemenea vreme.

David o sărută pe mătușa Estelle.

– Am fi vrut să rămânem, dar trebuie neapărat să mă întorc; la San Francisco mă așteaptă o afacere importantă.

Apoi se întoarse spre Laura.

– Ești gata de plecare? Lucrurile tale sunt în mașină?

– Nu, nu pot să plec cu tine. Trebuie să duc înapoi camioneta. Ne întâlnim în oraș.

Ochii negri și severi ai lui David se înfipseră în ai ei.

– Nu, nici nu se pune problema. S-ar putea să ai probleme dacă într-adevăr izbucnește furtuna. De ce să n-o lași aici? Mătușa ta s-ar putea servi de ea. Altfel, voi aranja să fie adusă înapoi. Oricum, nici Midge și nici tu nu mai aveți nevoie de ea deoarece magazinul va fi vândut.

Tonul imperios arăta că era vorba despre un ordin și nu de o rugăminte.

Laurei îi era oroare să se întoarcă la San Francisco împreună cu David, așezată foarte aproape de el în acea mică mașină sport... Cât timp va putea rezista atracției fizice a lui David și pretențiilor lui, oricât de lipsite de dragoste erau? Dar ce să spună fără să trezească bănuielile mătușii Estelle?

– Bine, așteaptă-mă puțin.

Se întoarse în camera ei. Își aruncă repede lucrurile în valize și privi camera cu dragoste. Cu siguranță, nu va reveni aici atât de curând precum sperase. David se va înverșuna s-o

facă să sufere, acum că o bănuia de o imaginară intrigă amoroasă cu Roger. Se înarmă cu curaj și părăsi camera.

David veni spre ea ca s-o ajute să ducă bagajele.

– Mă duc să le pun în mașină până când îți iei rămas-bun de la mătușa ta.

Se duse apoi s-o sărute pe mătușa Estelle.

– Nu uitați că ne-ați promis să ne faceți o vizită îndată ce veți putea. Când mama mea se va întoarce din Europa, am să vă fac cunoștință cu ea. Sunt sigur că vă veți înțelege de minune.

„Doamne, se gândi Lura, iată că se insinuează chiar și în grațiile mătușii Estelle!"

Ghicise corect.

– David este absolut fermecător, Laura. Înțeleg de ce erai nerăbdătoare să te căsătorești cu el. Este atât de amabil cu toată lumea! Sunt cu adevărat fericită pentru Midge și pentru tine. Acum sunt doi bărbați în familie, pe care ne putem bizui. Nu mai sunt nevoită să mă neliniștesc știindu-te singură la San Francisco. Promite-mi că vei veni să mă vezi cât de des ai să poți. David mi-a spus că te va aduce întotdeauna aici cu plăcere.

O sărută și-i făcu semne largi de rămas-bun când mașina demară.

Laura se înfundă în scaunul ei în timp ce David manevra Porsche-ul și se îndepărta de căsuța albă. Încercă să-i citească ceva pe față, dar expresia lui impasibile nu-i dezvălui nimic.

– Este drum lung până la San Francisco. Vrei să te schimb la volan?

– Nu, nu-i nevoie. Dar nu-mi place aspectul cerului. Vremea o să se strice. De altfel, trebuie să fii foarte obosită după o asemenea zi. De ce nu încerci să dormi puțin?

Era evident că David nu dorea deloc să-i fie o veritabilă tovarășă de călătorie. Pretinsese imperios prezența ei numai ca s-o aibă mai mult sub dominația lui. Într-adevăr, era prea obosită să mai lupte și închise ochii ca să scape de suferința care o copleșea.

Capitolul 11

Probabil că ațipise. Fu trezită de un tunet foarte puternic ale cărui ecouri se multiplicau în cerul de cerneală. Tresări, înăbușindu-și țipătul care-i urcase pe buze. David o prinse de mână în timp ce ea deschidea ochii; trombe de apă cădeau în jurul lor.

– Este o furtună teribilă, zise el. Ar fi fost fără îndoială mai bine să fi rămas la Carmel. Cred că n-ar fi rezonabil să ne continuăm drumul până la San Francisco. Ar fi prea periculos. Voi părăsi autostrada la Hillsborough și vom încerca să ajungem la Lattimer Lodge.

Laura n-a înțeles niciodată cum a reușit David să distingă plăcuța care indica ieșirea de pe autostradă, dar el a zărit-o și pătrunseră în sfârșit în Cottingham Lane. Farurile Porsche-ului erau începețoșate și Laurei îi fu foarte greu, scrutând întunecimile, să descopere portalul casei.

David îl reperă înaintea ei și vârî cartela în fanta care comanda mișcarea grilajului. Acesta se deschise în sfârșit, dar apa pătrunsese din abundență pe geamul deschis.

– Ești ud complet, David, zise Laura văzând apa picurând de pe fața și de pe gâtul lui.

– Nu-i nimic. Mă voi usca imediat ce vom ajunge în casă.

Deodată, opri brusc mașina.

– Un arbore ne blochează trecerea.

Laura zări într-adevăr un chiparos enorm prăbușit, blocând drumul.

– Nu te mișca, îi spuse David, voi încerca să-l dau la o parte.

Laura deschise portiera și coborî din mașină. Ploaia îi biciui fața.

– Laura, întoarce-te în mașină! O să te îmbolnăvești!

– Vreu să te ajut. În doi,vom putea să-l ridicăm mai ușor.

Brusc, David o prinse de mână.

– Este inutil, nu vom reuși niciodată s-o facem. E prea greu. Dar pentru că ești udă deja, ar fi mai bine să mergem pe jos până la casă.

Începură să alerge. Ajunseră aproape de intrare când Laura se lovi de o dală de pavaj spartă și-și suci glezna. David o luă în brațe și o duse pe sus până la casă.

– Ia cheia din buzunbarul meu, îi ceru el, și deschide ușa.

Laura se execută. David, continuând s-o poarte în brațe, pătrunse în casă. În hol, după ce ezită o clipă, o sărută brusc și o depuse pe o canapea mică aflată lângă perete.

– Aveam intenția să te fac să treci în brațele mele pragul acestei locuințe. Iată că am făcut-o.

Apăsă întrerupătorul, urmărind-o pe Laura care clipea din ochi, orbită de intensitatea luminii.

– Electricitatea încă funcționează. Cred că lucrul cel mai urgent este să ne scoatem hainele ude, zise el apropiindu-se cu un aer hotărât de Laura. Poți să mergi sau vrei să te duc pe sus?

Laura se ridică și începu să șchiopăteze ușor.

– Pot să merg. Mă doare puțin glezna, dar voi reuși.

– Sprijină-te de mine, va fi mai ușor. În primul rând, trebuie să faci un duș cald.

O conduse pe Laura în cameră și o ajută să se așeze. Apoi se duse în baie.

David reveni și o ridică încet de pe scaun.

– Poți să te descurci singură sub duș?

– Bineînțeles, mi-am luxat doar glezna. Nu sunt redusă complet la neputință.

Abia rostise cuvintele acestea și le regretă imediat. Trăsăturile lui David se înăspriră și-i dădu brusc drumul.

– Nu te neliniști, știu că nu vei fi niciodată redusă la neputință, te cunosc prea bine! Mă temeam să nu-ți fie greu să te deplasezi. Dar pentru că totul pare să meargă atât de bine, am să te las și mă duc să fac un duș în cealaltă baie.

Furios, se îndreptă cu pași repezi spre ușă. Laura îl sgtrigă:

– O clipă! Mi-am lăsat bagajele în mașină... N-am haine de schimb...

David se opri și se întoarse spre ea cu o privire glacială.

– Ei bine, nu te bizui pe mine să mă duc să-ți aduc bagajele. Cred că nu vezi nici un inconvenient să te înfășori într-un prosop plușat de baie până când ți se vor usca hainele. Să văd ce pot găsi.

Deschise șifonierul și scoase de acolo o haină de casă din catifea maro închis.

– Ține, încearcă asta. Este tot ce pot să-ți ofer. Acum grăbește-te și fă-ți dușul.

Laura așteptă ca David să iasă din cameră. Apoi intră în baie, încuie ușa cu cheia și-și scoase hainele. Apa fierbinte care-i furnica pielea după răceala ploii îi făcea cel mai mare bine. Își desfăcu pieptănătura și lăsă apa să-i curgă pe păr. În cele din urmă, se șterse și îmbrăcă haina de casă. De fapt, era un fel de chimono de karate. Ieșea din baie continuând să-și steargă părul când se ciocni de David. El o prinse de coate cu un surâs sarcastic.

– Atenție! S-ar putea crede că ții într-adevăr la compania mea.

Laura ridică din umeri.

– Îmi ștergeam părul și nu te-am văzut.

David îi dădu drumul și se îndreptă spre pemineu.

– Vom aprinde un foc, zise el luând bușteni dintr-un coș.

Așteptă să se ridice flăcările, după care îi spuse:

– Mă duc la bucătărie să văd dacă este gata cafeaua.

– Vrei să mă duc eu în locul tău?

– Nu, instalează-te lângă foc. Mă întorc imediat.

Laura se întoarse în baie și luă o perie dintr-un sertar. Tot descâlcindu-și părul, reveni lângă căldura reconfortantă a șemineului. Se așeză cu picioarele încrucișate în fața focului și termina de îndreptat câteva șuvițe de păr rebele când David apăru cu o tavă în mână. O privi o clipă în tăcere.

– Sunt mulțumit că ți-ai desfăcut părul.

El îi întinse o ceașcă.

– Uite, bea asta, te va încălzi. Este celebrul grog Lattimer.

Laura luă ceașca și bău o înghițitură din lichidul fierbinte. Tresări.

– Ce ai pus înăuntru? Nu este cafea, sunt sigură. Știi bine că nu suport alcoolul.

– Bea, o îndemnă David râzând, o să te încălzească. Și nu te teme că te violez deși, într-un anume fel, aș avea dreptul. Dar îți dau cuvântul meu că te las în pace. Iar alcoolul te va ajuta să dormi.

Se instală la rândul lui confortabil în fața focului. Deodată, luminile se stinseră.

– Ei, poftim! De ce mă temeam s-a întâmplat. Ploaia trebuie să fi înecat transformatorul. Termină-ți ceașca și du-te repede la culcare. Focul acesta nu va fi de-ajuns ca să încălzească încăperea.

Laura lăsă jos ceașca goală și se îndreptă spre pat. Se strecură sub plapuma de puf și se întinse cu voluptate între

cearșafurile de mătase. Scoase un suspin mulțumit, apoi întâlni privirea lui David. Se redresă și trase plapuma până la bărbie.

– Unde vei dormi? îl întrebă ea.

– Nu te teme, răspunse David râzând. N-am să-ți impun prezența mea, cu toate că patul acesta, trebuie s-o spun, pare foarte atrăgător.

Laura schiță o mișcare să se ridice.

– Nu, zise ea. Nu am dreptul să-ți acaparez patul. Voi lua plapuma aceasta și mă voi instala în fotoliu, lângă șemineu. Va fi perfect.

– Nu te mișca, te rog! replică David, în ai cărui ochi se aprinse o furie rece. Ai uitat că suntem căsătoriți? În California, legea prevede posesia comună a bunurilor între soți. Și patul acesta face parte dintre aceste bunuri, ca și restul. Așadar, îți aparține tot atât cât și mie. Totuși, deoarece nu consimți să-l împarți cu mine, consideră-l drept al tău.

După aceea, luă o pătură din șifonier și se duse să se instaleze pe canapeaua de lângă foc. Laura se ghemui sub plapumă și închise ochii.

Puțin mai târziu, fu trezită de izbucnirea violentă a unui fulger care ilumină camera. Țipătul ei de groază aproape acoperi bubuitul asurzitor al tunetului. Auzi niște pași repezi și simți două brațe viguroase și liniștitoare cuprinzând-o.

– Sst, nu-i nimic. Furtuna, nimic altceva. N-ai de ce să te temi, sunt aici.

Laura se strânse lângă David. Se agăță de gâtul lui și-și ascunse capul în scobitura umărului lui.

– Nu mă părăsi, mi-e frică.

David îi mângâie încet părul.

– Nu te neliniști, zise el cu o voce răgușită. Nu am nicidecum intenția să te părăsesc, nici acum nici vreodată. Intră la loc sub plapumă. Tremuri de frig.

O obligă să se întindă și se strecură lângă ea. Trase plapuma peste ei, închizându-i într-un culcuș moale și mătăsos.

Laura se ghemui lângă corpul lui viguros și cald. Auzea inima lui David bătând, în timp ce el continua să-i mângâie părul, liniștind-o ca pe un copil speriat. În cele din urmă, ea adormi.

A doua zi dimineața, când Laura se trezi, lumina cenușie a zorilor bătea în geamurile pline de stropi de ploaie. Se agită, deranjată de greutatea unui corp care o apăsa. Întorcând capul, îl descoperi pe David care dormea și-și aminti evenimentele din timpul nopții: da, se agățase de el, speriată, în timp ce furtuna își făcea de cap. Ar fi vrut să-i mângâie fața și să se cuibărească din nou în brațele lui. Dar o cuprinse rușinea la amintirea slăbiciunii de care dăduse dovadă în cursul nopții. Și ea știa că dacă rămânea acolo, în brațele acestui bărbat, în contact cu virilitatea lui, învăluită de mirosul lui, nu-i va putea rezista. De aceea, încercă să scape din brațele lui, fără să-l trezească.

Tocmai atunci, însă, brațele lui se strânseră. Laura aruncă o privire spre David. Nu numai că nu dormea, dar ochii lui larg deschiși o fixau cu o dorință pe care el nu încerca s-o ascundă.

Laura se încordă și încercă să se strecoare afară din pat. David o trase spre el și o strânse lângă corpul lui înfierbântat de dorință. El puse brusc stăpânire pe buzele Laurei, dominând-o cu forța lui virilă. În sărutul lui nu mai rămăsese nimic din tandrețea reconfortantă din noapte precedentă; nu mai exprima decât aviditatea pe care ea o citise în profunzimea ochilor lui negri.

Senzualitate brutală a acestui asalt o trezi pe Laura la realitate. Făcu un efort disperat să scape de acest bărbat care o ținea prizonieră, sucindu-și capul în dreapta și-n stânga ca să-și smulgă gura din durerea la care o supunea. Vocea ei răsună în tăcerea camerei:

– Nu, nu, lasă-mă! Te urăsc! Mă doare!

David își strânse mai întâi și mai tare brațele în jurul ei, apoi îi dădu drumul. Ea sări din pat, alergă în baie, închise ușa cu cheia și începu să se îmbrace, plângând în hohote.

Așezată pe marginea căzii, se întreba cum putea să fugă fără să-l înfrunte pe David. Dumnezeule, fusese la un pas de a ceda tentației. Atitudinea lui David exprima fără nici o îndoială că nu avea pentru ea nici iubire, nici tandrețe. Sentimentele lui erau doar acelea pe care un bărbat le încearcă față de femeia pe care o dorește, în timp ce ea căzuse fără apărare în capcana dragostei...

În spatele ușii răsună vocea lui David:

– Laura, ieși afară! Doar n-o să rămâi acolo toată ziua. Îți promit că n-o să te ating. Vreau numai să-ți vorbesc.

Ea îl înfruntă:

– Noaptea trecută ai promis că n-o să mă atingi și am văzut cum înțelegi să te ții de cuvânt. Nu mai am încredere în tine. Nu voi ieși de aici până când nu vei fi plecat.

– Ajunge, Laura! La ce te așteptai oare când m-am trezit găsindu-te în brațele mele, dulce și caldă după o noapte de somn? Acum ne aflăm în plină zi și ne-am trezit. Promit să nu mă apropii la mai puțin de zece pași de tine. Ieși de acolo și nu te mai purta ca un copil.

Laura întredeschise ușa cu precauție; David se afla în fața ferestrei, la capătul celălalt al camerei. Ea se gândi să fugă, dar David o zări, se repezi spre ea și o prinse de braț.

– Așază-te! N-o să pleci înainte de a lămuri situația o dată pentru totdeauna!

– Nu este nimic de lămurit. Ți-ai exprimat de mai multe ori intențiile și eu nu vreu să mai fiu complice la această situație. Te părăsesc. Am să cer divorțul. Cred că oricât de crud ești, nu-i vei face pe Midge și Steven să suporte consecințele. Dacă le vei

pricinui cel mai mic rău, voi dezvălui presei povestea asta sordidă. Ar fi o situație penibilă pentru reputația ta de președinte-director general, domnule Johnathan Lattimer. De acum înainte, nu mă mai tem de tine. Nu vei putea să mă mai faci să sufăr.

Laura mințea. El o făcea să sufere mai mult decât ar fi bănuit vreodată, numai pentru că nu voia sau nu putea s-o iubească.

Îl privi drept în ochi, îndrăznind în sfârșit să-l sfideze, sperând cu toate acestea, împotriva oricărei așteptări, că el va rosti un cuvânt care-i va permite să se arunce în brațele lui. Dar nu întâlni decât figura aspră și înghețată a bărbatului care-și impunea tuturor voința.

– Stai jos, Laura, și ascultă-mă. N-ai decât să ceri divorțul. Ești la fel de castă ca la prima noastră întâlnire. N-am pus niciodată mâna pe tine... Nu, nu este pe de-a-ntregul adevărat. Te-am ținut în brațele mele în noaptea căsătoriei noastre. Aveam nevoie să te simt aproape, să te strâng la pieptul meu, și speram să fiu aproape de tine când te trezeai. Te doream cu ardoare, dar nu sunt bărbatul care să abuzeze de o femeie adormită. Orice ai putea crede despre mine, am câteva principii morale. Din nefericire, n-am putut fi prezent la trezirea ta. Se declarase un incendiu la uzina noastră de produse chimice de la Dearborn. Mi s-a telefonat de la birou și a trebuit să alerg acolo. Am petrecut o zi îngrozitoare, am avut răniți și pagube importante. Și cu toate acestea, nu aspiram decât să mă regăsesc în brațele tale.

David avu un surâs dezamăgit și o licărire stranie se aprinse în ochii lui.

– Știm amândoi la ce ne așteptam. Oricum ar fi, Laura, când sunt învins, eu știu s-o recunosc. Nu mai vreau să mă lupt cu tine. Ai dreptate, nu le voi face nici un rău lui Midge și lui Steven. Sunt oameni la care țin prea mult ca să le fac vreun rău.

Scoase o hârtie din buzunar.

– Ține, du-te să-l vezi pe domnul acesta. El se va ocupa de anularea căsătoriei. Ia Porsche-ul și pleacă. Îi voi cere lui Dan să vină să mă ia. A venit timpul să punem capăt o dată pentru totdeauna farsei care este căsătoria noastră.

Laura se îndreptă spre mașina care rămăsese acolo unde o abandonaseră în timpul furtunii. Lacrimile pe care și le reținea îi ardeau ochii gândindu-se la furia și la ostilitatea pe care le citise în privirea lui David.

Aruncând o ultimă privire splendidei case care va fi în curând domeniul Amandei Tate, îl zări pe neașteptate pe David la freastra sălii de muzică. Părea atât de singur încât dori să alerge spre el și să se arunce în brațele lui. Dar nu, el nu dorea dragostea ei. Amanda Tate va fi în curând stăpâna acestei case și va domni asupra inimii proprietarului ei.

Porni motorul mașinii, făcu o jumătate de întoarcere ca să evite arborele căzut, apoi ieși pe drum. Avea capul golit de gânduri. Obținuse libertatea la care aspira atât de mult, dar ce va face oare cu ea? Anularea căsătoriei nu-i va elibera inima, prizonieră pentru totdeauna iubirii ei pentru David.

El va putea acum s-o ia în căsătorie pe Amanda Tate. În ceea ce o privea, ce mai putea spera? Magazinul de flori era fără îndoială vândut, dar chiar dacă nu era încă un lucru încheiat, nu mai avea nici o dorință să rămână la San Francisco. Prea multe amintiri penibile o obsedau aici... Se va întoarce la Carmel, unde trăise o tinerețe liniștită. Își dorea numai ca mătușa Estelle să nu-i pună prea multe întrebări despre căsătoria ei.

Capitolul 12

Se strecură în fluxul circulației, știind că pentru ea nu se punea problemă să ajungă în apartamentul din cartierul Pacific Heights. Nu avea dreptul să meargă acolo; la drept vorbind, nu avusese niciodată acest drept. Căsătoria ei nu fusese decât un simulacru, nu fusese niciodată consumată și nu fusese soția lui David decât cu numele. Acum că el consimțea la anularea căsătoriei, vedea ultima ei șansă de fericire dispărând pentru totdeauna. Dar era preferabil fără îndoială să termine cu toate, atâta timp cât îi mai rămânea puțină demnitate.

Trecând prin fața magazinului, văzu cu tristețe un afiș anunțând: *schimbare de proprietar.* Midge și Steven fiind în voiaj de nuntă, luă drumul vechiului apartament pe care-l împărțise atâta timp cu sora ei.

Intră, își lăsă valiza în hol și pătrunse în bucătărie. Voia să-și pregătească o cafea și pâine prăjită. Se forță să mănânce, aruncând o privire pe hârtia pe care i-o înmânase David. Purta numele judecătorului Lawrence B. Jamison, care nu locuia departe de apartamentul din cartierul Pacific Heights. Telefonă și i se fixă o întâlnire a doua zi dimineața la ora nouă.

Laura se hotărî să ia Porsche-ul ca să se ducă la întâlnire, apoi să-l lase la garajul lui David. După aceea se va duce cu un taxi până la autogară și va lua un autobuz spre Carmel.

Cum era încă devreme ca să se culce, Laura dori să admire o ultimă oară golful San Francisco. Se duse să ia tramvaiul care s-o ducă la Ghirardelli Square și la Fisherman's Wharf. Cu toate că erau foarte frecventate de turiști, locurile acestea îi vor oferi totuși câteva momente de destindere.

Nefiind în dispoziția de a gusta plăcerile puțin cam agitate ale unui drum pe platformă, luă loc în interiorul tramvaiului. Privi străzile întortocheate și colinele abrupte caracteristice acestui oraș care ajunsese să-i placă atât de mult. În cele din urmă, tramvaiul se opri în zgomotul frânelor în fața micului parc aflat vizavi de Ghirardelli Square și Laura coborî. Va străbate pe jos distanța scurtă care o despărțea de golf.

Dinspre ocean sufla un vânt rece și Laura se înfioră. Nu era o zi potrivită pentru a hoinări și a visa pe țărmul apei. Se întoarse din drum și se îndreptă spre primitoarea cofetărie Ghirardelli, unde se așeză în fața unei cești aburinde, cu o cacao delicioasă. Savura aroma care urca din ceașca de porțelan, când se auzi interpelată.

– Laura, ce naiba faci aici? Te credeam la Carmel, cu Johnathan. Doamne, ce față ai! Ce s-a întâmplat?

– Janine! exclamă Laura cu căldură. Ce plăcere să te văd! Nu vrei să iei loc? Am intrat aici ca să mă adăpostesc o clipă de vânt.

Janine o privi pe Laura cu un aer întrebător.

– Așteaptă-mă o clipă.

Reveni după câteva secunde, cu o ceașcă de cafea fierbinte.

– Acum, povestește-mi ce s-a întâmpat. Știi, desigur, că mariajul vostru a surprins pe toată lumea. Trebuie să-ți spun că m-ai păcălit pretinzând că nu-l cunoșteai pe Johnathan.

Acum înțeleg de ce operațiunile de decorare de la Lattimer Lodge fuseseră supuse aprobării tale. Să știi că sunt cu adevărat mulțumită să lucrez cu tine, deoarece gusturile noastre se completează atât de bine. Trebuie să înțeleg că locuiești încă în cartierul Pacific Heights? Când te vei duce să te instalezi la Hillsborough?

Laura își răsucea nervoasă ceașca de porțelan cu lichidul cald.

– Nu mă voi instala la Lattimer Lodge. Căsătoria mea cu Johnathan va fi anulată.

Clipi din ochi, încercând să-și stăvilească lacrimile. Nu voia să facă paradă de disperarea ei.

Janine o privi cu îngrijorare.

– Ascultă, nu putem vorbi aici. Dacă am merge să stăm de vorbă la tine acasă?

Un taxi le conduse la apartamentul Laurei.

– Să ne așezăm, zise Janine cu amabilitate, și povestește-mi ce s-a întâmplat. Se pare că ești gata să te prăbușești. Și eu care credeam că plutești în al șaptelea cer de fericire!

Laura avea neovie să-și destăinuie cuvia frământările. În absența lui Midge, departe de mătușa Estelle, izolarea o făcea să sufere cumplit. Îi povesti Janinei strania ei aventură, trecând sub tăcere doar rarele clipe de intimitate care existaseră între David și ea. Ar fi fost prea dureros pentru ea să le evoce.

Janine o ascultă fără s-o înrerupă. Laura se opri în sfârșit, epuizată.

– Laura, dacă nu te cunoșteam, aș fi considerat toate astea drept o pură născocire din partea ta. Dar te cred și-ți promit să nu dezvălui nimănui ceva. Ceea ce nu reușesc însă să cred, este ceea ce-mi povestești despre Johnathan Lattimer. După cum ți-am spus deja, el nu face niciodată greșeli. Dacă s-a

casătorit cu tine, a făcut-o pentru că te iubește. De ce nu te duci să-l vezi și să discutați toate astea împreună, ca două persoane rezonabile? Multe căsătorii au eșuat din cauza unor simple neînțelegeri. În ceea ce o privește pe Amanda, Johnathan este mult prea inteligent ca să se lase înșelat de șiretlicurile și de atitudinile ei provocatoare. El știe foarte bine că este o intrigantă; nu poate suferi părul ei decolorat și machiajul excesiv. Dacă ar fi vrut, s-ar fi căsătorit de mult cu Amanda. Johnathan nu face niciodată decât ceea ce vrea. De aceea, nu văd de ce și-ar inventa constrângeri.

– Măcar dacă ai avea dreptate, zise Laura suspinând; dar și el a ajuns să dorească anularea căsătoriei. De când îl cunosc, nu mi-a spus o singură dată că mă iubește. Știu că mă dorește, nu mi-a ascuns-o, dar asta-i tot și este inutil să pretindă contrariul. Îți mulțumesc că m-ai ascultat, Janine. Mi-a fost de un mare ajutor.

Janine o sărută pe Laura și se ridică.

– Nu-mi rămâne decât să-ți urez să reflectezi bine înainte de a cere această anulare. Încearcă să dormi. După o noapte de somn bun, situația apare adeseori într-o altă lumină. Pe curând, Laura.

Laura își șterse lacrimile și goli valiza marcată cu inițialele lui David. O va duce înapoi la Pacific Heights, în același timp cu Porsche-ul. Apoi se duse la culcare, temându-se de ziua care o aștepta.

*
* *

Laura petrecu o noapte agitată. Figura lui David o obseda când ațipea și se trezea mereu, așteptând somnul care se

încăpățâna s-o ocolească. Când apărură luminile cenușii ale zorilor, coborî din pat și se duse la baie cu un mers istovit. Făcu un duș cald, sperând ca membrele ei obosite să-și regăsească puțin vitalitatea, dar numai dragostea lui David i-ar fi putut reda gustul de viață. Se întoarse în cameră ca să se îmbrace. Singurele haine pe care le adusese cu ea erau blugii și tricourile. Privi cu tristețe figura palidă și ștearsă pe care i-o reflecta oglinda în timp ce se pieptăna. Ochii ei își pierduseră strălucirea, avea fața trasă de neliniște și insomnie.

Era încă prea devreme ca să se ducă la judecător. Își pregăti cafea și pâine prăjită, dar nu putea înghiți nimic. Stomacul ei refuza orice hrană. Avea o singură dorință: să se ducă în fine la judecător și să rezolve definitiv situația. Îl va iubi întotdeauna pe David și o va chinui absența lui, dar o dată anularea obținută, și cu trecerea timpului, va reuși fără îndoială să-l alunge din gândurile ei, așa cum el o izgonise din viața lui.

Îi lăsă un bilet lui Midge, anunțând-o că se întorcea să trăiască la Carmel, lângă mătușa Estelle. Apoi își adună lucrurile, le puse într-o sacoșă mare de pânză și părăsi apartamentul.

Străzile orașului forfoteau de oameni care se duceau la treburile lor, își plimbau câinii sau se consacrau obligațiilor gospodărești cotidiene. Laura le invidia preocupările, oricare ar fi fost: nici una nu putea fi mai penibilă decât aceea care o așepta pe ea. Îndreptându-și umerii, se îndreptă spre Porsche, aruncă pe bancheta din spate valiza lui David și sacoșa ei de pânză și se așeză la volan.

Mica mașină sport urca ușor colinele și Laura găsi că era mai ușor de manevrat decât camioneta ei albastră. Se opri în vârful colinei care domina cartierul Pacific Heights și contemplă golful. Ceața dimineții se risipea în timp ce soarele începea să apară la orizont.

Coborî panta abruptă și coti pe strada indicată în hârtia pe care i-o înmânase David. Casele erau mai mici ca cele din Pacific Heights. Aici, era încă vechiul San Francisco. Laura găsi în cele din urmă casa judecătorului. Era o clădire albă cu ferestre înalte și cu o decorație complicată. Opri mașina. Încordată, cu inima bătând cu putere, ajunse la ușa de intrare prevăzută cu un ciocănel masiv din aramă. Apăsă totuși pe butonul soneriei electrice, apoi așteptă cu teamă.

Ușa se deschise și apăru o cameristă destul de în vârstă, în rochie neagră și șorț apretat, care o examină pe Laura cu o privire suspicioasă, aparent derutată de ținuta ei degajată.

– Ce doriți? întrebă ea în cele din urmă.

– Sunt Laura Lattimer și am întâlnire cu judecătorul Jamison. Știu că mă așteaptă.

– Desigur, doamnă Lattimer. Judecătorul este în bibliotecă. Vă rog să mă urmați.

O precedă pe Laura în lungul unui culoar îngust, se opri în fața unei uși grele din stejar sculptat și bătu.

– Doamna Lattimer, anunță ea introducând-o pe Laura în încăpere.

Un bărbat corpolent, cu părul încărunțit, își părăsi biroul și luă mâinile Laurei într-ale lui.

– Ei bine, Laura, ce surpriză plăcută! Am crezut că David și cu dumneata sunteți în voiaj de nuntă. Să nu-mi spui că este atât de prost să se lase reținut la San Francisco de afaceri, când ar fi trebuit să fi plecat în vacanță cu fermecătoarea lui soție.

Laura îl privi cu atenție pe judecător. Era sigură că-l mai văzuse. Vocea lui gravă și calmă avea intonații ciudat de familiare, dar degeaba se străduia, nu reușea să-și amintească unde îl întâlnise. Brusc, memoria îi reveni. Era regizorul piesei pe

care o interpretaseră, David și cu ea. Dar nu era un regizor, iar piesa nu era o comedie ușoară, era vorba despre o căsătorie, despre căsătoria ei cu David...

– Haide, așază-te și povestește-mi ce te aduce la mine atât de curând după căsătoria voastră.

Îi indică un scaun tapițat în piele neagră și el își reluă locul în spatele biroului. Laura îl privi cu un aer descumpănit.

– David nu v-a telefonat?

A fost rândul judecătorului să fie surprins.

– Nu, n-am avut vești de la David din seara în care mi-a cerut să vă căsătoresc.

Apoi, văzând expresia chinuită a Laurei, o întrebă:

– Ai vreo problemă?

Laura se frământă pe scaunul ei, îngrozitor de stânjenită.

– Credeam că David a discutat cu dumneavoastră înainte de vizita mea și că erați la curent.

– La curent cu ce? Vorbești în enigme, copila mea! Despre ce este vorba?

Laura respiră adânc și dădu drumul îngrozitorului cuvânt.

– Despre o anulare! Am venit să cer anularea căsătoriei noastre.

– O anulare! Dar abia v-ați căsătorit! Doamne, Dumnezeule, ce s-a întâmpalt?

Se sprijini cu coatele de birou și-și scoase ochelarii cu rame de baga.

– Ar fi mai bine să-mi spui motivele acestei cereri ridicole. Și vreau neapărat să-i cer lui David să vină el însuși să-mi explice toată povestea asta.

Laura interveni, rugătoare:

– Nu, vă rog, nu-l chemați pe David. Nu vreau să-l mai văd în viața mea! Dacă trebuie cu orice preț să-i vorbiți, vă rog s-o faceți după plecarea mea.

– Nu-mi dicta ce am de făcut, draga mea! Situația este prea absurdă și am intenția să merg imediat la miezul lucrurilor! În

primul rând, veniți să mă asaltați în casa mea, David și dumneata, incapabili, se pare să mai trăiți unul fără celălalt. El îmi povestește că sunteți îndrăgostiți nebunește și-mi cere să vă căsătoresc pe loc, fără să aștept actele oficiale și certificatul prenupțial. De la începutul carierei mele, n-am auzit niciodată o cerere atât de extravagantă. Nu-mi place să căsătoresc oamenii în mare grabă, dar voi păreați atât de nebuni unul după celălalt încât nu puteam decât să consimt. Păreai femeia cea mai fericită din lume. Îl cunosc pe David de când era copil. Tatăl lui era unul dintre prietenii mei, iar el este finul meu. Mi s-a părut întotdeauna foarte echilibrat. Nu aveam nici un motiv să pun la îndoială înțelepciunea hotărârii lui, în pofida grabei. Până acum, nu mi-a pus nici cea mai mică problemă.

Judecătorul se ridică și se îndreptă spre fereastră.

– Îmi pare rău că vă provoc această îngrijorare, începu Laura cu o voce nesigură, dar credem amândoi, David și cu mine, că am făcut o greșeală și că anularea căsătoriei noastre este necesară. Dacă vreți să rezolvați această situație, eu aș ieși din viața lui David și totul ar reintra în normal. Vă asigur, adăugă ea în șoaptă, că David o dorește la fel de mult ca mine.

Judecătorul se întoarse brusc cu fața spre Laura. Avea figura congestionată de furie.

– Serios? Asta-i tot ce reprezintă căsătoria pentru David și pentru dumneata? Ei bine, mă tem că faceți o gravă greșeală. Situația aceasta privește și alte persoane. În primul rând pe mama lui David. David este raza de soare a vieții ei și lungul lui celibat o aducea la disperare. Și iată că vii să mă anunți că a fost o greșeală și că vreți să vă despărțiți. Ei bine, am să-ți spun ceva draga mea: n-am să ridic nici degetul cel mic ca să anulez această căsătorie înainte să vă întâlniți aici, în acest birou. Vom discuta atunci situația.

– Dar, domnule, David și cu mine am discutat deja această problemă. Și unul și celălalt dorim anularea căsătoriei.

– Ajunge! Eu vorbesc serios. Vreau să vă văd aici pe amândoi, împreună.

Judecătorul întinse mâna spre telefon. Cuprinsă de panică, Laura îl văzu formând numărul lui David. Se temea de această confruntare. Judecătorul va fi destul de perspicace ca să descopere adevăratele ei sentimente față de David. Neliniștită, îl văzu pe judecător închizând cu brutalitate telefonul.

– Asta mai lipsea! Prostănacul ăsta a plecat la Stinson Beach, pretextând, dacă am înțeles bine, că are nevoie de puțin timp ca să „reflecteze". Bănuiam că erai departe de a-mi fi spus totul. Domnișoara Wentworth a adăugat că nu poate lua legătura cu el, vila unde se află neavând telefon. Știi unde se află această casă?

Laura reflectă rapid. Își aminti acum cât de familiară îi părea lui David vila de la Stinson Beach, aparținând aparent unui prieten. „Firește, își spuse ea, o cunoaște perfect pentru că este a lui. El trebuie să fie proprietarul".

– Cred că da.

– Ei bine, ia-ți mașina, du-te acolo și adu-mi-l pe David. Spune-i că vreau să-l văd imediat.Vom putea atunci să lămurim o dată pentru totdeauna povestea asta stupidă.

Laura era descumpănită. Cum va putea să-l înfrunte pe David și să-i vorbească despre anularea căsătoriei, de vreme ce ea nu voia decât dragostea lui? Dar era suficient să privească figura hotărâtă a judecătorului ca să-și dea seama că nu glumea. Se ridică, foarte obosită.

– Mă duc să-i vorbesc. Dar nu vă pot promite că-l voi aduce înapoi.

Judecătorul o conduse până la ușă.

– Ar face bine să revină cu dumneata, și cât mai rapid posibil. Vă fixez întâlnire aici și nu-mi place să aștept!

Capitolul 13

Vântul care sufla disnpre golf biciuia fața Laurei. Ajunse la mașină și închise ochii ca să-și regăsească puțin calmul. Urma să-l înfrunte pe David și avea nevoie de toate puterile ei. Porni motorul.

Circulația nu era foarte aglomerată și Laura înainta rapid în direcția podului Golden Gate. Văzu că la orizont se adunau nori. Un tunet asurzitor răsună pe neașteptate și ea apăsă pedala de accelerație, sperând să ajungă la Stinson Beach înainte de izbucnirea furtunii.

Când părăsi podul ca să intre pe autostradă, picături de ploaie începeau să lovească parbrizul.

Din fericire, drumul nu era foarte lung, deoarece ploaia promitea să fie violentă. Trecând prin fața golfulețelor atât de liniștite de obicei, văzu iahturile amarate la cheiuri dansând pe valuri, legănate de rafalele de vânt.

Laura scoase un suspin de ușurare când coti pe drumul privat care ducea la vilă. Pe neașteptate, mașina făcu o deviere

bruscă, motorul începu să tușească, să gâfâie, după care se opri. Laura apăsă cu teamă pedala de accelerație, ca și cum apăsarea ei insistentă putea să determine mașina să pornească din nou. Aruncă o privire indicatorului rezervorului de benzină: acul era la zero!

Ar fi fost ridicol să rămână în mașină. Se găsea pe un drum privat pe care circulau puține mașini, chiar pe timp frumos. Din păcatre, existau puține șanse pentru ca în acest sezon și pe timp de furtună, să treacă alte mașini pe aici la căderea nopții.

Începea să se facă frig în mașină și Laura, care nu purta decât un pulover subțire, tremură. Nu mai rămâne decât un lucru de făcut, își zise ea adunându-și puterile, să merg până la vilă. Drumul nu era lung și, într-o zi frumoasă de vară, ar fi fost chiar o plimbare plăcută. Dar pe furtuna asta, Laura știa că va ajunge la vilă udă până la piele. Nu-i mai rămânea decât să spere că vila era tocmai cea a lui David și că el se mai afla încă acolo.

Deschise portiera și primi în plină figură asaltul ploii. Începu să alerge. Vântul sufla ca turbat și se învârtejea din toate părțile. Pinii înalți se legănau, ramurile joase coborau ca să biciuiască fața Laurei în timp ce ea se grăbea spre vilă. Acele de pin erau alunecoase și căzu de mai multe ori. Zări în sfârșit silueta casei. Aceasta era cufundată în întuneric. Nici o lumină încurajatoare nu era acolo ca s-o întâmpine când urcă cu greu cele câteva trepte de la intrare. Adunându-și ultimele puteri, împinse ușa și se prăbuși pe covor. După toate aparențele, locuința era pustie. Nici urmă de David. Întinsă cât era de lungă, Laura începu să plângă și lacrimile ei se amestecau cu apa care-i curgea de pe față.

Liniștea a fost întreruptă de zgomotul unor pași care răsunară în livingul imens. Se aprinse o lumină și ea văzu profilându-se umbra lui David.

– Laura! Ce-i cu tine aici? Ce ți s-a întâmplat?

Mânia lui David se schimbă în îngrijorare văzând starea în care se găsea. O ridică în brațe și o duse la etaj. O așeză într-un fotoliu și dispăru o clipă. Laura auzi curgând apă. Simți că i se scoteau hainele ude, că era dusă pe sus și că era cufundată într-o baie caldă. Mâinile lui David o săpuneau cu blândețe.

O înfășură după aceea într-un prosop gros de baie plușat și o duse într-un pat mare. O frecă apoi viguros ca s-o șteargă. După ce trăsese peste ea o plapumă moale de puf, aprinse un foc în șemineu și ieși din cameră.

Flăcările focului aruncau umbre fugare pe pereții întunecați. David reveni, aducând o tavă cu o cafetieră din care ieșeau aburi. Turnă puțină cafea într-o ceașcă. Îngenuche lângă pat și o ridică încetișor pe Laura. Ei îi clănțăneau dinții.

– Uite, bea asta înainte să faceți o pneumonie. Este cafea caldă, întărită cu un pic de coniac. Știu că nu-ți place alcoolul, dar dacă nu vrei să-l înghiți s-ar putea să mori.

Fără să lase ceașca din mână, înconjură cu brațul liber umerii tremurători ai Laurei și o trase la pieptul lui.

Ea bău încet lichidul fierbinte, apreciind căldura care o cuprindea. Își puse capul pe pieptul lui David și-i ascultă bătăile inimii. Știa, în ciuda totalei ei epuizări, că dorea să nu mai părăsească niciodată îmbrățișarea această liniștitoare. Goli ceașca și se ghemui la pieptul lui. Ar fi rămas bucuroasă acolo, dar el o întinse din nou pe pat, cu blândețe. Îi atinse fruntea

și-i îndepărtă cu tandrețe de pe față părul încâlcit. Ultima amintire a Laurei înainte de a adormi a fost sărutul ușor pe care el l-a depus pe fruntea ei.

*
* *

Era încă întuneric când se trezi și singura lumină provenea de la focul din șemineu. Flăcările proiectau umbre stranii pe pereții camerei tăcute. Laura scrută penumbra. În afară de patul în care dormise și de marele șemineu de piatră din capătul celălalt al încăperii, două canapele și o măsuță joasă plasate în fața șemineului completau mobilierul... O cameră mobilată atât de auster ar fi putut să pară rece dacă n-ar fi fost mocheta gorasă de culoare ruginie și lambriurile în tonuri calde din lemn de sequoia. Atenția fiindu-i atrasă de răpăitul ploii, Laura își ridică privirea spre plafon. Acesta era constituit dintr-un imens cadru de sticlă și oferea o vedere panoramică a cerului. Laura se ghemui, înfiorându-se, sub plapumă. Ploaia continua să lovească puternic plafonul de sticlă. Ea încercă să se destindă sub cearșafurile parfumate.

Deodată, se încordă: se auzeau pașii lui David pe scară. Silueta lui se contură în cadrul ușii. Mușchii îi ieșeau în evidență sub puloverul gros pe care-l îmbrăcase. El se apropie repede de pat și o privi pe Laura. În ochii lui nu se citea nici dragoste, nici compasiune.

– Te-ai trezit. E bine... Acum, te-ar deranja să-mi spui ce ai venit să faci aici?

El se așeză pe marginea patului. Laura se săltă în capul oaselor, ridicându-și plapuma până la umeri. Apropierea lui

David, mirosul apei lui de toaletă, îi dădeau o senzație de slăbiciune. Se străduí să rămână liniștită și răpsunse cu o voce neutră:

– M-am dus să-l văd pe judecătorul Jamison, așa cum mi-ai cerut. El este furios și refuză să ne acorde anularea căsătoriei atâta timp cât n-o să apărem amândoi în fața lui. Ar fi bine să ne ducem imediat acolo. Ne așteaptă. Hainele mele s-au uscat? Am să mă îmbrac și putem pleca imediat.

– Rămâi culcată! N-o să te miști de aici. Hainele tale nu se vor usca până mâine. De altfel, sunt într-o asemenea stare încât probabil n-o să le mai poți purta.

– Ai un halat de baie să-mi împrumuți? Sau o bluză de pijama?

David privea cerul care, deja întunecat de furtună, devenea de un negru de cerneală pe măsură ce se lăsa noaptea.

– N-ai nevoie de haine. Rămâi culcată în pat, la căldură.

– Nu se poate. Judecătorul ne așteaptă. Este într-adevăr furios, David.

David trase perdelele duble ca să împiedice frigul să intre, apoi se apropie de pat.

– Nu putem să ne mișcăm de aici deoarece n-am mașină. Dan m-a adus și nu va reveni decât mâine. Dar tu cum ai ajuns aici? N-am văzut nici o mașină. Să nu-mi spui că ai venit pe jos!

– Am fost destul de proastă să nu verific nivelul benzinei și am rămas în pană. Dar trebuie să ne întoarcem neapărat în oraș; judecătorul Jamison vrea să ne vadă pe amândoi înainte de a acorda anularea casătoriei. Mi-a spus că ți-a făcut o favoare specială. De ce i-ai spus că mă ceruseși în căsătorie?

David se apropie de șemineu și privi flăcările. Sprijinit în coate de placa de marmură de deasupra șemineului, își lăsă capul în mâini. Toată atitudinea lui exprima o stare de tensiune și extenuare.

– Te-am iubit din prima clipă când te-am văzut, zise el cu o voce obsoită. Erai atât de deosebită de celelalte, atât de simplă, atât de naturală. Când ne-am sărutat, am știut imediat că voiam să fii soția mea. Dar știam de asemenea că aveai multe idei preconcepute, defavorabile, despre Johnathan Lattimer. Atunci, ți-am ascuns identitatea mea. Ți-am încredințat lucrările de decorare de la Lattimer Lodge pentru că voiam ca ea să fie într-o zi casa ta. Voiam să-ți las timp să te obișnuiești cu mine.

Laura se întinse din nou, trăgând plapuma peste ea.

– David... te rog, nu spune mai mult. Asta nu are importanță.

– Ba da, este foarte important, dimpotrivă. Vreau s ă știi totul înainte de a mă părăsi. Când m-ai sărutat la Festivalul Vinului, am înțeles că trebuia să fii a mea. Dar am înțeles, de asemenea, că nu mă vei ierta niciodată dacă te vei trezi în brațele mele fără să fii căsătorită. Am crezut că voi reuși să mă fac iubit de tine și l-am mințit pe Jamison. Nu ne-ar fi căsătorit niciodată dacă ar fi știut că nu erai pe deplin conștientă de situație. Ne-a căsătorit cu acest inel pe care-l purtam de când mi l-a dăruit tatăl meu, la a douăzeci și una mea aniversare. El nu trebuia să părăsească degetul meu până în ziua când fiul meu va împini și el douăzeci și unu de ani. M-am gândit însă că tata m-ar ierta, date fiind împrejurările. Am crezut că inelul acesta îți va fi tot atât de drag ca mie însumi. Dar a doua zi dimineața te-ai trezit singură și când am revenit, banii dispăruseră și inelul era pe masă. Am înțeles că nu reprezenta nimic pentru tine. Cu atât mai puțin căsătoria noastră. Cât

despre dragostea mea... De fapt, numai banii te interesau! Iată de ce accept această anulare. De altfel, nici măcar nu poți să suporți atingerea mea. Te îndepărtezi când încerc să-ți arăt dragostea mea. Nu sunt decât un bărbat, Laura, și te iubesc prea mult ca să pot suporta dezgustul pe care-l citesc pe fața ta când mă apropii de tine.

Laura îl privea pe David care, cu capul plecat, fixa flăcările cu privirea absentă. Era atât de diferit de bărbatul pe care-l cunoscuse întotdeauna. Credea că visează. Așadar, David o iubea tot atât de mult cât îl iubea și ea! Se ridică din pat.

– David... eu...

– Nu spune nimic! exclamă el, recăpătându-și brusc toată aroganța. N-am nevoie de mila ta. Și nu te mândri cu victoria ta. Îți voi acorda această anulare și vei fi liberă să te căsătorești cu Roger sau cu cine o să vrei.

El privi din nou focul. Laura se îndreptă încet spre David și-l prinse de umeri. Cum el se întorcea, se aruncă de gâtul lui și-i trase capul spre al ei.

– David, te iubesc. Te-am iubit întotdeauna. Eu nu credeam, pur și simplu, că mă iubești. Credeam că o iubeai pe Amanda Tate și că voiai numai să-ți faci plăcerea cu mine, să faci din mine jucăria ta. Păreai atât de disprețuitor sau atât de indiferent... În seara Festivalului Vinului, mi se învârtea capul pentru că băusem, după ce luasem un medicament. Nu mi-a rămas nici o amintire de la căsătoria noastră. Am crezut că doar abuzaseși de mine în noaptea aceea și că m-ai abandonat a doua zi. Inelul era căzut pe podea și eu n-am înțeles nimic... Dacă aș fi știut, nu m-aș fi purtat în felul acesta. Banii i-am luat ca să fug de tine. Te iubeam atât de mult încât nu puteam suporta să te revăd.

David se aplecă spre ea. Buzele lor se întâlniră într-un sărut pasionat. Laura simți cum îi ia foc corpul, în timp ce-și trecea mâna prin părul lui David și-i mângâia ceafa. Răspunse la sărutul lui cu o frenezie care o uimi pe ea însăși. Se agăța de el, răspunzând cu intensitate dorinței pe care o simțea urcând și crescând în el. Apoi, încet, cu un suspin, David își slăbi îmbățișarea și, ridicându-i capul, o privi drept în ochi.

– Crezi cu adevărat ce spui, Laura? Trebuie să fii sigură. N-aș suporta să fiu respins încă o dată. Mă iubești cu adevărat? Vrei să fii soția mea pentru totdeauna? Pentru că, după aceea, nu va mai exista niciodată cale de întoarcere.

Laura se ridică pe vârful picioarelor și-i oferi buzele, lăsând să se dezlănțuie dragostea care-i umplea inima. Și el răspunse sărutului ei cu toată pasiunea pe care și-o stăpânise până acum.

Ea simți că se învârtește totul în jurul ei. Închise ochii și-și lăsă capul pe spate, mângâindu-i drăgăstos părul, în timp ce el îi săruta vena care i se zbătea la gât. El îndepărtă cu o mână cearșaful în care se înfășurase Laura și acoperi cu sărutări rotunjimile albe ale umerilor ei. Îi mângâia spatele, strângându-i cu putere mijlocul, în timp ce buzele îi căutau sânii. Apoi, cu blândețe, o ridică în brațe. La licărirea tremurândă a focului, sub lumina lunii și a stelelor care se infiltrau prin plafonul de sticlă, o duse spre pat.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.